วิญญาณมีจริงหรือ

เล่ม 11

ทองทิว สุวรรณทัต

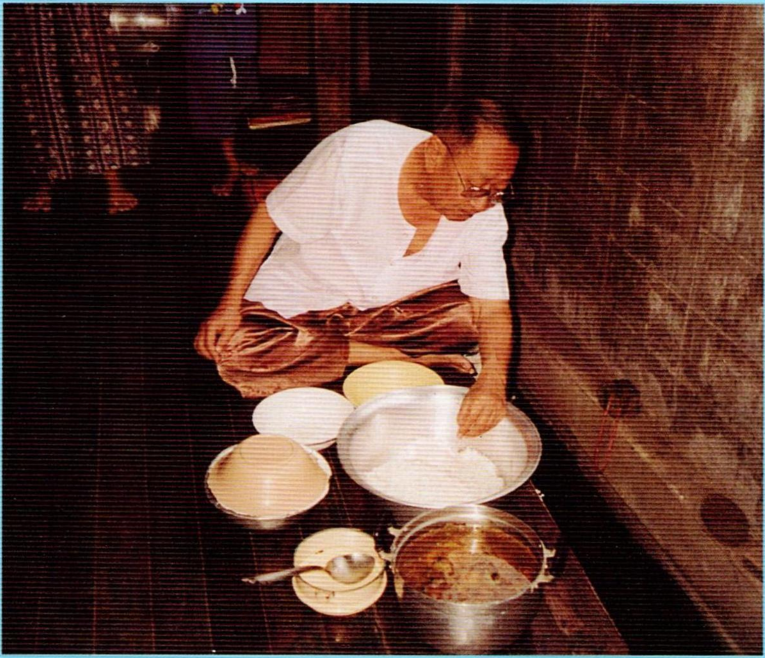

มีข้าว, มีปลา ปันหมา, ปันแมว

วิญญาณมีจริงหรือ เล่ม 11

ทองทิว สุวรรณทัต

วิญญาณมีจริงหรือ

เล่ม 11

ทองทิว สุวรรณทัต

คำนำ
เนื่องมาแต่ปก

ที่ผู้เขียนลงรูปหน้าปก เป็นรูปตัวเองกำลังคลุกข้าวให้หมา-แมวกิน ซึ่งเป็นกิจวัตรประจำวันของผู้เขียนกับภรรยาที่ได้กระทำมานับสิบปีแล้ว ก็ด้วยเหตุผลที่ว่า ทุกวันนี้ ผู้เขียนเห็นผู้คนหรือแม้แต่พระภิกษุ สามเณร ขาดความเมตตาต่อสัตว์ผู้ยากน่าเวทนาเหล่านี้ กับนับวันจะมากขึ้นทุกที ขนาดหมา-แมว อาศัยวัดอยู่ เพราะเชื่อว่า เป็นที่ดับร้อนของพวกเขาได้บ้าง ก็ยังไม่วายถูกคนเอายาเบื่อไปเบื่อให้ตาย บางครั้งหมดทั้งวัดก็มี ทั้ง ๆ ที่วัดนั้นถูกยกให้เป็น**เขตอภัยทาน**แล้วก็ตาม คนใจร้ายก็หาได้มีความละอายต่อบาปไม่ ที่หนักไปกว่านั้น ก็คือ พระบางรูป ถึงกับจ้างให้คนเข้ามาเบื่อหมา-แมวในวัด ศีล 5 ข้อแรกที่ท่านสอนให้อุบาสก อุบาสิกา ถือทุกวันพระ ท่านเองกลับปฏิบัติไม่ได้ !

พระบางรูปห่มแต่ผ้าเหลืองเดินถือบาตรทุกเช้า เพื่อขอข้าวชาวบ้านฉัน แต่กลับเตะ หมา-แมว ซึ่งกำลังหิวโหยที่มาเดินคลอเคลีย ขอพึ่งท่านอย่างหน้าตาเฉย **ความเมตตา**ที่ท่านสอนผู้คนให้ปฏิบัติ หายไปหมดจากจิตสำนึกท่าน

ด้วยเหตุนี้ ผู้เขียนกับภรรยา ซึ่งถ้าจะพูดตรง ๆ แล้วเป็นผู้ไม่มีฐานะ จึงกระเบียดกระเสียน แบ่งข้าว แบ่งปลา ให้

หมา-แมว ทั้งในบ้าน-นอกบ้านกิน ทั้งๆ ที่บางครั้งตัวเองแทบจะไม่มีกินก็ยังเคย แต่อดที่จะดูดายมิได้

ท่านทั้งหลายที่ได้อ่านคำนำฉบับนี้แล้ว มีใจเมตตาต่อสัตว์ผู้ยากไร้ทั้งหลาย โดยให้ทานอาหารแก่พวกเขาตามกำลัง ก็จะเป็นกุศลแก่ตัวท่านเองเป็นอย่างยิ่ง

"วิญญาณมีจริงหรือ" เล่มนี้ อาจเป็นเล่มสุดท้าย เพราะผู้เขียนป่วยมานานแล้ว คงอยู่ได้อีกไม่นาน ท่านทั้งหลายพึงโปรดพิจารณาคำนำฉบับนี้ด้วยเทอญฯ

ด้วยความเคารพ

ทองทิว สุวรรณทัต

158/80 จรัญสนิทวงศ์ 8

กทม. 10600

โทร. 4675853

สารบัญ

หน้า

คำนำ (3)

❒ เบื้องหลังท่านพระอาจารย์ศรีนวล มรณภาพ 1

❒ คุณสนิท ธนรักษ์ "ตายแล้วฟื้น" 69

❒ ศาสตราจารย์ นายแพทย์เฉลี่ย วัชรพุกก์ ผจญกับวิญญาณ 132

เบื้องหลัง ท่านอาจารย์ศรีนวล มรณภาพ

เมื่อผู้เขียนได้ยินข่าว เกี่ยวกับ **ท่านเจ้าคุณโสภณวชิรธรรม** หรือ **ท่านอาจารย์ศรีนวล** แห่งวัดทุ่งสาธิตอาพาธด้วยโรคมะเร็งไม่กี่เดือนก็ถึงแก่มรณภาพ ผู้เขียนบังเกิดความสลดใจเป็นอย่างยิ่ง

เพราะแม้ท่านจะมีชีวิตค่อนข้างอาภัพในยามเยาว์วัย แต่ในวัยกลางจนถึงปัจฉิมวัย ท่านก็ได้อุทิศตนรับใช้พระศาสนาตลอดมา จึงเป็นที่น่าเสียดายที่ท่านมาด่วนมรณภาพขณะที่ยังอยู่ในวัยที่สามารถจะบำเพ็ญตนให้เป็นประโยชน์แก่พระพุทธศาสนาได้อีกนานทีเดียว

ครั้นใกล้เวลาพระราชทานเพลิงศพของท่าน ผู้เขียนมีโอกาสได้พบกับ **คุณสมบูรณ์ ภาไชย** (ภริยาของ **คุณคนึง ภาไชย** อดีตรัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวงมหาดไทย) เพื่อนเก่าแก่ของผู้เขียนซึ่งเป็นหัวเรี่ยวหัวแรงในการจัดพิมพ์หนังสือที่ระลึก ในงานพระราชทานเพลิงศพดังกล่าว

ทั้งเป็นผู้อุปัฏฐากท่านอาจารย์ศรีนวลตั้งแต่เริ่มอาพาธจนมรณภาพด้วยท่านออกปากฝากผีฝากไข้กับเธอแต่เพียงผู้เดียว แล้วผู้เขียนก็ได้ทราบเรื่องอัศจรรย์ เบื้องหลังการมรณภาพของท่านอาจารย์ศรีนวล อย่างที่ไม่มีผู้ใดคาดฝันว่าจะเป็นไปได้?

ผู้เขียนจึงมีความคิดที่จะรวบรวมชีวประวัติของท่านอาจารย์ศรีนวล ตั้งแต่ต้นจนถึงกาลมรณภาพ ซึ่งเข้าใจว่ายังมีท่านผู้อ่านอีกหลายท่านประสงค์ที่จะทราบเรื่องราวของท่าน

และเพื่อความสมบูรณ์ของเนื้อเรื่องที่จะเสนอต่อท่านทั้งหลายให้ประจักษ์ถึงความมหัศจรรย์ต่างๆ ที่ยังไม่มีผู้ใดทราบในรายละเอียด ผู้เขียนได้ย้อนกลับไปสอบถามคุณสมบูรณ์ ภาไชย อีกครั้งหนึ่ง จนเป็นที่แน่ใจว่าจะไม่มีการผิดพลาดเกิดขึ้น จึงพยายามเรียบเรียงเนื้อความ เท่าที่ผู้เขียนสามารถจะจดจำได้มาเสนอต่อท่านผู้อ่าน ดังต่อไปนี้

คำถาม คำคม

เมื่อประมาณเดือนมิถุนายน พ.ศ. 2501 มีผู้คนพากันหลั่งไหลไปหา **อาจารย์สู** ที่บ้านของท่านยังอยู่ในจังหวัดชลบุรีกันมากมาย แต่ละท่านล้วนแต่มีปัญหาที่จะขอร้องอาจารย์ให้ช่วยปัดเป่าแก้ไขกันทั้งสิ้น เว้นแต่พระภิกษุรูปหนึ่งที่อุปสมบทได้ไม่กี่พรรษาเพียงแต่มาตามเป็นเพื่อนโยมที่ชอบพอนับถือไปกับเขาเท่านั้น

ครั้นท่านอาจารย์สูรักษาปัดเป่าผู้ที่มีความทุกข์ร้อนได้ไม่ทันทั่วถึง ก็พอดีมีคนมาจากกรุงเทพฯ คณะหนึ่งเดินทางไปรับท่านมากรุงเทพฯ ตามที่ได้นัดหมายกัน ท่านอาจารย์จึงขอตัวจากเหล่าความทุกข์ทั้งหลาย แล้วเดินมาเพื่อจะขึ้นรถยนต์

แต่เมื่อท่านอาจารย์กำลังจะผ่านพระภิกษุน้อยรูปนั้นท่านก็ชะงักแล้วถามออกมาว่า

"พระคุณท่านมีธุระอะไร ?"

พระภิกษุรูปนั้นตอบว่า *"ไม่มีธุระอะไรอาตมามากับโยม"*

ท่านอาจารย์สูได้ฟังดังนั้นก็นิ่งไปชั่วครู่ แต่ยังคงมองพระภิกษุที่นั่งอยู่เบื้องหน้าอย่างไม่ลดละแล้วต่อมาท่านจึงถามออกมาเบา ๆ ว่า

"เป็นองค์พระหรือยัง ?"

พระภิกษุหนุ่มน้อยได้ฟังคำถามอันพิสดารเช่นนั้นก็พลันเกิดความซาบซึ้งขึ้นมา พลางคำนึงว่า ผู้ที่ใช้คำถาม

แหลมคมจับใจและลึกซึ้ง เช่นนี้จะต้องเป็นผู้ปฏิบัติธรรมขั้นสูง จึงมองเห็นความสำคัญในข้อนี้ ทั้งจะต้องมีความรู้ขนาดครอบจักรวาลทีเดียว !

แต่ยังมิทันที่พระภิกษุรูปนั้นจะกล่าวตอบท่านอาจารย์สู ซึ่งยืนมองหน้าเขม็งอยู่ ก็ถามต่อไปอีกประโยคหนึ่งว่า

"พระคุณท่านพบหน้าตาตัวเองหรือยัง?" แล้วท่านก็เดินขึ้นรถ ไปเลย !

นับแต่นั้น พระภิกษุรูปนั้นก็จำเอาคำพูดของท่านอาจารย์สู เพียงสองประโยคดังกล่าวเป็นปฐมโอวาท และตั้งใจบำเพ็ญเพียรเป็นทวีคูณ ทั้งยังได้เดินทางมาศึกษาปฏิบัติธรรมกับท่านอาจารย์สูในเวลาต่อมาอย่างละเอียดลึกซึ้ง

ท่านอาจารย์สูเคยพูดกับท่านเสมอว่า เมื่อจิตบริสุทธิ์บางครั้งไม่สามารถรู้แตกฉานในภูมิปัญญาแต่ก็สามารถบันทึกจิตที่อยู่ในสมาธิ จิตที่เห็นธรรมในสมาธิได้ดีทั้งสามารถเขียนได้เป็นเรื่องเป็นราวน่าอ่านยิ่งนัก เสมือนหนึ่งได้ละจากโลกมนุษย์ไปเป็นปีทีเดียว

พระภิกษุรูปนี้ได้แก่ **พระโสภณวชิรธรรม** หรือ **ท่านอาจารย์ศรีนวล** เจ้าอาวาสวัดวชิรธรรมสาธิต ซึ่งชาวบ้านนิยมเรียกกันสั้น ๆ ว่า **วัดทุ่งสาธิต** นั่นเอง

พระครูสาธิตธรรมสุนทร
เจ้าอาวาสองค์ปัจจุบัน

คุณสมบูรณ์และผู้เขียน (ทองทิว สุวรรณทัต)

ประวัติที่น่าศึกษา

ท่านอาจารย์ศรีนวล หรือ **ท่านอาจารย์สาธิต ฐานวโร** มีชีวประวัติและผลงานที่น่าสนใจเป็นอย่างยิ่ง ทั้งมีค่าควรแก่ผู้ปฏิบัติธรรมทั้งหลายศึกษาและปฏิบัติตามในข้อ **"ขันติ"** เป็นที่สุด

ผู้เขียนจึงถือโอกาสนำมาเผยแพร่ ณ โอกาสนี้ เพื่ออย่างน้อยเราจะได้เห็นว่า ผู้ปฏิบัติธรรมนั้นบางครั้งต้องอดทนต่อสถานการณ์อันเลวร้าย เปรียบเสมือนมารที่มาผจญผู้กระทำความเพียรอย่างหนักหน่วง

ถ้าท่านขาดความอดทนแล้วไซร้ "วัดวชิรธรรม" ก็คงไม่มีทางที่จะเกิดขึ้นท่ามกลางความเลื่อมใสของพุทธ-ศาสนิกชนทั้งหลายดังที่ผ่านมา

ท่านอาจารย์สาธิต ฐานวโร เกิดวันที่ 28 กรกฎาคม พ.ศ. 2480 มีนามเดิมว่า **ศรีนวล จันทรชาติ**

ท่านเกิดที่บ้านหวาย หมู่ที่ 3 ตำบลมะกอก อำเภอป่าซาง จังหวัดลำพูน บิดาชื่อ อินตา มารดาชื่อ กัญญา มีพี่น้องทั้งหมด 7 คน ท่านเป็นคนสุดท้อง

เมื่ออายุได้ 7 ขวบ เข้าศึกษาในโรงเรียนสหราษฎร์อำนวยวิทย์ ซึ่งเป็นโรงเรียนในหมู่บ้านนั้นเอง

บิดามารดาของท่านมีอาชีพทำนาฉะนั้นเมื่อยังเป็นเด็กท่านก็ช่วยบิดามารดาทำนา ทำไร่ เลี้ยงสัตว์

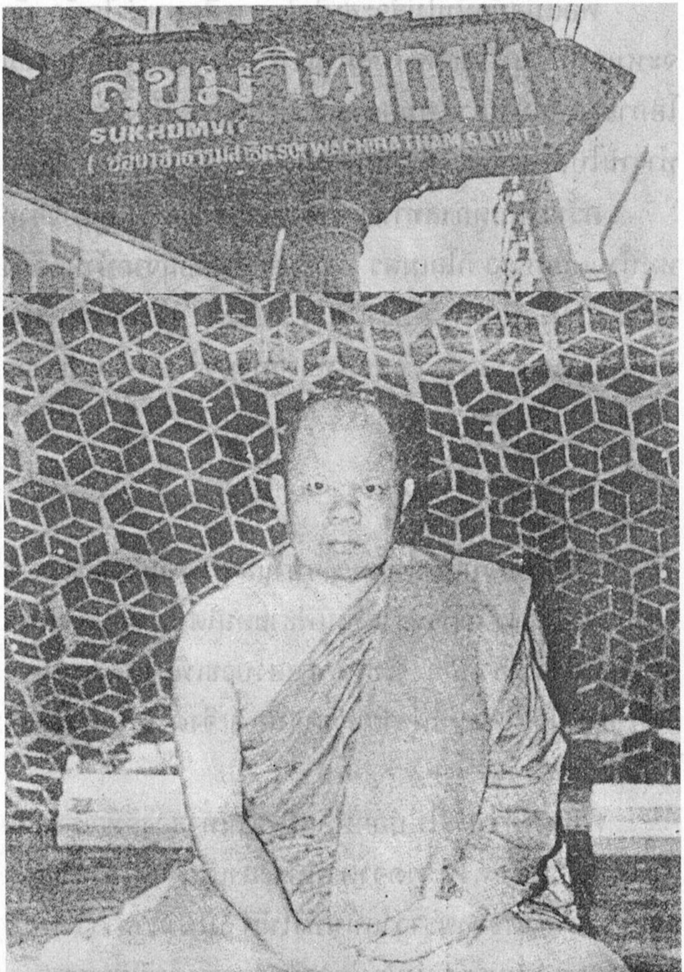
สุขุมวิท101/1

พ่อแม่สมัยนั้นไม่สู้จะสนใจในการศึกษาเท่าใดนัก มักจะหมกมุ่น แต่ในเรื่องการทำมาหากินท่านจึงไม่ค่อยจะมีโอกาสได้ศึกษาเล่าเรียนอย่างเต็มที่ เพราะต้องช่วยพ่อแม่ทำงานไปด้วย

ครั้นพ้นฤดูกาลทำนา ก็ต้องไปทำไร่ ซึ่งอยู่ห่างจากหมู่บ้านเกือบ 20 กิโลเมตร ท่านต้องเดินออกจากบ้านแต่ยังไม่สว่าง เพื่อติดตามพ่อแม่ไปไร่เสมอมา และเพราะความรักสัตว์ เมตตาสัตว์ ตั้งแต่ยังเยาว์ท่านจึงรับหน้าที่เลี้ยงวัวเลี้ยงควายเสียเอง

ความตั้งใจในวัยเด็ก

เมื่อเรียนจบชั้นประถมศึกษาแล้ว ท่านเกิดความคิดอยากจะบวชเณร เพราะท่านเห็นพี่ชายคนโตบวชเป็นสามเณรเพียงพรรษาเดียวก็สึก พี่ชายคนรองบวชเพียงพรรษาเดียวก็สึก ท่านนึกรำคาญที่พี่ชายบวช ๆ สึก ๆ จึงตั้งใจจะบวชแล้วไม่สึกสักคนหนึ่ง

ครั้นนำความนี้ไปบอกพ่อแม่ ท่านทั้งสองก็หัวเราะเอาเพราะคิดว่าท่านคงจะพูดจาตามประสาเด็ก แต่ท่านยังคิดอยู่เสมอว่าชีวิตของฆราวาสนั้นทำให้ท่านไม่มีเวลาว่างพอที่จะศึกษาหาความรู้ต้องหมกมุ่นอยู่ในการงานไม่มีสิ้นสุด

หน้านามาถึงก็ต้องช่วยพ่อแม่ทำนา เกี่ยวข้าว แล้วก็ปลูกกระเทียม กลางคืนก็แกะกระเทียม ฝัดกระเทียม หมด

ฤดูกระเทียมก็หันไปปลูกถั่วลิสงหมดถั่วลิสงก็หันไปปลูกฝ้าย เป็นงานประจำที่จำเจน่าเบื่อหน่าย ไม่มีเวลาว่างพอที่จะอ่านหนังสือตำรับตำรากับเขาได้เลย

อีกประการหนึ่งฐานะทางบ้านหรือก็พอมีอันจะกินไม่ยาก ไม่จน อย่างใด ท่านจึงอยากจะหาความสุขทางเพศบรรพชิตดูบ้าง

ทุกครั้งที่ท่านเห็นพระภิกษุครองจีวรเหลืองอร่ามเดินผ่านมาก็เกิดความเลื่อมใสศรัทธา เห็นกิริยามารยาทสงบสง่าดูจะทรงความรู้ของพระภิกษุเหล่านั้น ก็คิดว่าท่านคงมีอะไรดีแน่ๆ

ครั้งเมื่อยามเยาว์วัยท่านได้ติดตามพ่อแม่ ญาติโยมไปทำบุญที่วัดอยู่เป็นนิตย์และได้รับมอบหมายให้ไปใส่บาตรที่วัดพระพุทธบาทตากผ้าสัปดาห์ละสองครั้ง คือ ในวันจันทร์กับวันพฤหัสบดีเป็นประจำ ท่านก็ยิ่งมีความสนใจและเลื่อมใสในการปฏิบัติของพระภิกษุ-สามเณร จนอยากจะมาเป็นลูกศิษย์วัด

ศิษย์วัด-เณรน้อย

ท่านอาจารย์ศรีนวลก็มาคิดดูว่า เมื่อตนเป็นเด็ก ผู้ใหญ่ไม่ช่วยสั่งสอนก็คงจะบวชไม่ได้ จึงยังไม่มีทีท่าจะได้บวชสักที

จนต่อมาพ่อของท่านได้นิมนต์พระภิกษุรูปหนึ่ง อายุประมาณ 26-27 ปีมาอยู่ที่วัดบ้านหวายท่านจึงมาเป็นศิษย์วัด

ได้มีโอกาสศึกษาภาษาไทยล้านนาอยู่ 4 เดือน พอที่จะอ่านใบลานที่จารึกเป็นภาษาไทยล้านนาได้

ครั้นมาปี 2494 ท่านอาจารย์ศรีนวลมีอายุได้ 13 ปี จึงกราบลาพ่อแม่ออกบวชเป็นสามเณร แล้วพยายามศึกษาธรรมะ เพื่อจะสอบนักธรรม

แต่ในชนบทนั้นการศึกษาหาความรู้ค่อนข้างลำบาก แม้แต่ครูสอนนักธรรมก็ไม่มี ดังนั้นในปี 2495 ท่านกับสามเณรอีกรูปหนึ่ง จึงย้ายไปอยู่ที่วัดพระพุทธบาทตากผ้า

พระอาจารย์วิปัสสนา หลวงพ่อพระครูพรหมจักรสังวร ได้ให้ท่านท่องนวโกวาทและศึกษาหลักสูตรนักธรรมวันละสอง-สามข้อ

การท่องก็ให้ท่องแข่งขันกันต่อหน้าหลวงพ่อ จึงทำให้ท่านต้องขยันเพื่อไม่ให้อายคนอื่น และในที่สุดท่านอาจารย์ศรีนวลก็สอบนักธรรมตรี นักธรรมโท ได้สำเร็จ

นอกเหนือจากการเรียนนักธรรมแล้ว ท่านพระครูพรหมจักรสังวร ซึ่งเป็นพระภิกษุที่เคร่งครัดในธรรมวินัยมาก ท่านฝึกให้พระเณรตื่นตั้งแต่ตีสี่ เมื่อตื่นแล้วก็ให้นั่งกรรมฐานตามต้นไม้ที่ท่านนำแท่งศิลามาวางไว้สำหรับนั่งกรรมฐานโดยเฉพาะ

เมื่อท่านอาจารย์ศรีนวลได้หัดนั่งกรรมฐานก็ทำให้จิตใจของท่านยึดมั่นในพระธรรมยิ่งขึ้น และมีใจรักในการนั่งกรรมฐานนับตั้งแต่นั้นมา

พอได้เวลาตีห้า ท่านพระครูพรหมจักรสังวรก็ให้สวดมนต์ ถึงเวลาแปดนาฬิกาจึงฉันอาหาร ไม่ว่าพระหรือเณร ท่านให้ฉันอาหารมื้อเดียวเหมือนกันหมด

ในขณะนั้น ท่านอาจารย์ศรีนวลมีอายุประมาณ 15-16 ปี มีความสนใจอยากศึกษาหาความรู้เป็นอย่างยิ่ง เมื่อสอบนักธรรมโทได้แล้วท่านก็อยากเรียนนักธรรมเอก

แต่สามเณรที่สอบนักธรรมโทได้มีถึง 7 รูป และได้คะแนนไล่เลี่ยกัน หลวงพ่อท่านพระครูพรหมจักรสังวร จึงไม่อาจเลือกส่งเณรรูปใดรูปหนึ่งเข้าไปเรียนต่อที่ลำพูนได้ เพราะถ้าส่งรูปหนึ่งรูปใดไปที่เหลือก็จะน้อยใจ

ท่านจึงตั้งโรงเรียนบาลีขึ้นที่วัดพระพุทธบาทตากผ้า และนิมนต์ **ท่านมหาเขียน อตฺตสนฺโต** จากลำปางมาเป็นครูสอน ท่านอาจารย์ศรีนวลก็ได้เรียนนักธรรมเอกและบาลีขั้นต้น จนในที่สุดก็สอบนักธรรมเอกได้ตามความประสงค์

ทดสอบความมั่นคงด้วยธุดงควัตร

ในสมัยที่ท่านออกธุดงค์นั้นเรื่องมีอยู่ว่า มีเณรรูปหนึ่งกับพระอีกรูปหนึ่งที่อยู่วัดพระพุทธบาทตากผ้าอยากจะสึก แต่ท่านพระครูพรหมจักรสังวร หรือท่านหลวงพ่อพระพุทธบาทตากผ้าท่านไม่อยากให้สึก จึงชวนออกธุดงค์ไปด้วยกัน ท่านอาจารย์ศรีนวลก็ได้ร่วมธุดงค์ในครั้งนั้น

สิ่งที่นำติดตัวก็มีบาตรกับร่ม ซึ่งใช้แทนกลด เพราะ

ท่านยังเป็นเณรจะแบกกลดก็ใหญ่โตและหนักเกินไป

เดือนที่ออกธุดงค์คือเดือนเมษายนและพฤษภาคม อากาศกำลังร้อน แผ่นดินก็แห้งแล้ง ท้องนาแตกระแหง ท่านต้องเดินด้วยเท้าถึงกับเท้าแตก ในบางครั้งรู้สึกหิวมาก แต่ก็ต้องอดทน

หลวงพ่อพระพุทธบาทตากผ้าชอบปักกลดค้างคืนตามป่าช้า ป่าช้าไหนมีคนกลัวและเล่าลือกันว่าผีดุ ท่านยิ่งชอบพาไปพัก

ท่านอาจารย์ศรีนวล ท่านยังเป็นเด็กในสมัยนั้น จึงกลัวผีมากต้องเอาเครื่องรางของขลังที่โยมพ่อให้ติดตัวไปด้วย แต่ถึงกระนั้นก็ยังไม่หายกลัว ต้องไปนอนใกล้ ๆ กลดของหลวงพ่อ บางครั้งได้ยินเสียงของเสือคำรามก็เหงื่อแตก กลัวจนตัวสั่นเทา หลวงพ่อพระพุทธบาทตากผ้าก็คอยพร่ำสอนแนะนำให้มีจิตเข้าถึงธรรมและน้อมนำพระธรรมเป็นที่พึ่ง การเดินธุดงค์ครั้งนั้นลำบากแสนสาหัส บางมื้อต้องฉันข้าวเหนียวกับน้ำอ้อยเท่านั้น

ท่านอาจารย์ศรีนวลท่านว่าการเดินธุดงค์ครั้งนั้น เป็นการทดสอบว่าท่านจะทนต่อความยากลำบากได้หรือไม่ ? ถ้าทนได้ก็จะบวชต่อไป

ด้วยความเลื่อมใสในธรรมะและศรัทธาอันมั่นคงในพระพุทธศาสนาทำให้ท่านสามารถอดทนต่อความยากลำบากและผ่านการทดสอบในครั้งนั้นมาได้

นิสัยอีกอย่างหนึ่งที่หลวงพ่อพระพุทธบาทตากผ้าอบรมสั่งสอนลูกศิษย์ของท่านและฝังใจท่านอาจารย์ศรีนวลตลอดมา ก็คือการเป็นคนช่างสังเกต เมื่อผ่านอะไรเห็นอะไรก็ให้สังเกตจดจำเอาไว้อย่าเพียงแต่ผ่านไปหรือสักแต่มองเห็น

เมื่อเดินผ่านวัดใด หลวงพ่อมักจะถามว่า บันไดเจดีย์มีกี่ขั้น ? ประตูเข้าวิหารมีกี่ด้าน ? นิสัยสังเกตจึงติดตัวท่านอาจารย์ศรีนวลมาจนปัจจุบันเมื่อท่านนั่งแท็กซี่ท่านจะดูป้ายชื่อคนขับและเลขทะเบียนรถเสมอ ซึ่งเมื่อครั้งลืมไม้ศักดิ์สิทธิ์ไว้ในรถแท็กซี่คันหนึ่ง ท่านจึงสามารถติดตามและนำคืนมาได้

ผจญภัยในกรุง

อยู่มาวันหนึ่ง มีพระรูปหนึ่งชื่อ **พระมหาหิรัญ** ไปเปิดการอบรมที่วัดพระพุทธบาทตากผ้าพระรูปนี้มาจากวัดมหาธาตุฯ ได้ชวนท่านอาจารย์ศรีนวลลงมากรุงเทพฯ เพื่อศึกษาต่อ

ด้วยความสนใจในการศึกษาต่อ ท่านอาจารย์ศรีนวลจึงติดตามมาอยู่ที่วัดมหาธาตุฯ และได้ศึกษาบาลีมัธยมที่มหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย แต่ท่านยังมีความสนใจในการปฏิบัติกรรมฐานอยู่จึงได้เรียนกรรมฐานกับ **ท่านเจ้าคุณเทพสิทธิมุนี (พระธรรมธีรราชมหามุนี** ซึ่งมรณภาพไปแล้ว) และได้ย้ายจากวัดมหาธาตุฯ ไปอยู่วัดปทุมคงคา

ในขณะที่ท่านอาจารย์ศรีนวลอยู่ที่วัดปทุมคงคา ได้ไป

พบอาจารย์สูซึ่งอยู่ที่ชลบุรี อาจารย์สูเป็นฆราวาส แต่ได้ปฏิบัติกรรมฐานมามากจนได้รับความนับถือยกย่องว่าเป็น "**เซียน**" อาจารย์สูมีความรู้ปรัชญาทางศาสนาอย่างลึกซึ้ง

เมื่อพบกันครั้งแรก อาจารย์สูได้ทักจิตของท่านโดยถามว่า *"เป็นองค์พระแล้วหรือยัง"* ถ้าหากท่านอาจารย์ศรีนวลมิได้ศึกษากรรมฐานมาก่อน คำถามก็อาจจะผ่านไปเฉยๆ เพราะคิดไม่ถึง

แต่ท่านได้เรียนมาบ้าง จึงพอจะรู้จักตัวของตัวเอง และคิดว่าเรานี่บวชมาเป็นเวลานาน อุปัชฌาย์หรือผู้อื่นไม่เคยทักทายเราด้วยคำถามนี้เลย อาจารย์สูเป็นคนธรรมดาเท่านั้นยังมาทักทายเราว่า **เป็นองค์พระหรือยัง ?**

ท่านอาจารย์ศรีนวลจึงได้คิดพิจารณาคำถามนี้อยู่15วัน จึงสามารถตีปัญหาปริศนาธรรมข้อนี้ได้ จึงกลับไปหาท่านอาจารย์สูอีก ท่านอาจารย์สูก็ถามว่า *"พบหน้าพบตาของเราแล้วหรือยัง?"* ท่านอาจารย์ศรีนวล ก็มานั่งพิจารณาจนรู้ว่าหน้าตา ของเราเป็นอย่างไร เมื่อคิดได้ก็รู้สึกเลื่อมใสในอาจารย์สูมาก

เมื่อท่านอาจารย์ศรีนวล ได้ปฏิบัติกรรมฐานมากขึ้นก็รู้สึกว่าในยามที่จิตใจว่างเมื่อทักคนว่าเป็นอย่างนั้นเป็นอย่างนี้ คนที่ถูกทักก็จะเป็นอย่างนั้น เป็นอย่างนี้จริง ๆ จึงเกิดมีคนสนใจพากันมาขอให้ท่านช่วยเหลือในเรื่องต่าง ๆ

นานไปก็มีคนมาหามากยิ่งขึ้น ทำให้พระรูปอื่นหวาด

ระแวงกีดกันท่าน พระบางรูปก็แกล้งว่าท่านต่าง ๆ นานา ถึงกับเอามีดมากรีดจีวร และทั้ง ๆ ที่ห้องคับแคบก็ยังเอาเณรมาอยู่กับท่านอีกสองรูป

อีกประการหนึ่ง ท่านไม่อยากสุงสิงกับใคร มักชอบภาวนาอยู่รูปเดียว พระบางรูปจึงไม่พอใจที่ท่านไม่ยอมเป็นพรรคพวก

ครั้นเมื่อมีคนมาหาท่านมากขึ้น ท่านจึงหนีไปอยู่วัดทองนพคุณ โดยไม่บอกให้ใครทราบ ครั้นไปอยู่ที่วัดทองนพคุณ ท่านก็ไม่บอกให้ใครทราบว่ามีความรู้อะไร แต่คนก็อุตส่าห์ตามไปพบจนได้และไปเฝ้ารออยู่ที่หน้ากุฏิไม่ยอมไปไหน

เมื่อมีคนมาหาท่านมากเข้าทุกที พระในวัดบางรูปก็กีดกันกลั่นแกล้งท่าน ในบางครั้งถึงกับปิดประตูขังท่านไว้ พอแขกมาหาก็แกล้งเอาขี้ฝุ่นและหยากไย่ทิ้งลงมาจากข้างบน

ท่านไม่อยากก่อเวรกับใคร เมื่อเขาไม่พอใจก็หลีกหนีเสียดีกว่า ท่านคิดดังนี้ท่านจึงหนีไปอยู่วัดสระเกศ

ครั้นไปอยู่วัดสระเกศ คนก็ตามไปหาท่านอีก และนับวันจะเพิ่มทวีคูณ เพราะกิตติศัพท์ในด้านมหัศจรรย์ต่าง ๆ ของท่านโด่งดังขจรขจายไปทั่ว จนทางวัดไม่ยอมเอาชื่อของท่านขึ้นบัญชี เพราะมีคนมาขึ้นมากผิดปกติ เกรงไปว่าท่านอาจจะเป็นอาจารย์ใบ้หวยอะไรทำนองนั้น

ท่านอาจารย์ศรีนวลก็อึดอัดไม่ทราบจะหันหน้าไปพึ่ง

ใคร คิดอยากจะกลับบ้านเกิดเมืองนอนที่ลำพูนก็คิด แต่อีกใจหนึ่งเกิดมานะว่าเราจะกลับถิ่นเดิมไปอย่างผู้แพ้ได้กระไร

ประสบการณ์ที่วัดยาง

ในขณะที่คิดจะโยกย้ายที่อยู่ก็พอดีมีโยมตนหนึ่งมานิมนต์ให้ไปอยู่ที่วัดยางสุทธาราม ฝั่งธนบุรีท่านก็ไป แต่เมื่อไปถึงวัดยางสุทธาราม แล้วไปพบท่านสมภารจึงทราบว่าไม่มีกุฏิว่าง มิหนำซ้ำท่านสมภารกลับบอกว่า ถ้าอยากจะมาอยู่ก็ให้ปลูกกุฏิเอาเองและไปชี้ที่จะให้ท่านปลูกข้างโกดังเก็บศพ

ท่านอาจารย์ศรีนวลมาคิดดูว่าคนกับศพมันก็อย่างเดียวกันยังมีชีวิตอยู่ เขาก็เรียกว่าคน หมดชีวิตไปแล้วเขาก็เรียกว่าศพเป็นการดีเสียอีกที่จะให้มาปลูกกุฏิข้างโกดังเก็บศพเช่นนี้ จะได้ถือโอกาสพิจารณาเป็นกรรมฐานเสียเลย

ท่านคิดดังนั้นปลงตกแล้วก็ลงมือปลูกกุฏิชั้นเดียวที่นั่น บางครั้งกลิ่นศพตลบอบอวลเหม็นให้คลุ้งไปหมดจนต้องใช้ยาดับกลิ่นเข้าช่วย

แม้จะได้รับความยากลำบากปานใดท่านก็ยังมีจิตใจมั่นคงในพระพุทธศาสนา และเชื่อมั่นเสมอว่า ในพระพุทธศาสนานี้จะต้องมีอะไรดีแน่ แล้วคิดว่าการที่ท่านต้องมาตกระกำลำบาก และต้องย้ายวัดอยู่บ่อย ๆ เช่นนี้ คงจะเป็นเพราะกรรมเก่านั่นเอง เมื่อใช้หนี้กรรมเก่าหมดสิ้นแล้วก็คงจะได้รับความสบายกับเขาบ้าง

พอตกกลางคืน เวลาสงัดท่านอาจารย์ศรีนวลก็ออกไปนั่งกรรมฐานเป็นประจำ

ครั้นอยู่ที่วัดยางสุทธารามได้หนึ่งพรรษา ผู้คนก็แห่กันไปหาท่านอีกเป็นเหตุให้ท่านถูกกลั่นแกล้งมิรู้สิ้นสุด บางขณะที่ท่านนั่งภาวนา พระที่อยู่ในกุฏิใกล้ ๆ ก็แกล้งเปิดวิทยุเสียงดังลั่น เพื่อรบกวนสมาธิของท่าน พระบางรูปถึงกับฝังรูปฝังรอย เพื่อให้ท่านเจ็บป่วย

ต่อมาทางวัดคิดจะสร้างเมรุตรงกุฏิที่ท่านอยู่ และให้ท่านรื้อกุฏิเสีย ถ้ายังอยากอยู่ที่วัดนี้ก็ให้ไปปลูกกุฏิที่หน้ากุฏิท่านสมภาร

เมื่อท่านอาจารย์ศรีนวลได้รับแจ้งดังนั้น ท่านก็คิดว่าการอยู่ใกล้ท่านสมภารจะเป็นการดีกว่าอยู่ไกล เพราะท่านได้เห็นความบริสุทธิ์ของตนว่าตั้งใจบวชจริง ๆ ไม่ได้แอบแฝงอาศัยผ้าเหลืองหากิน จึงตกลงปลูกกุฏิอยู่หน้ากุฏิท่านสมภารตามคำสั่ง

แต่พอปลูกเสร็จ มีคนมาบอกว่า *"เขาหลอกให้ท่านปลูกกุฏิ ปลูกแล้วคงไม่ได้อยู่"*

ทำให้ท่านคิดว่า เราทำกรรมอันใดหนอจะอยู่ที่ไหนก็มีคนมาแย่งเอาที่อยู่ ท่านจึงไปนั่งบำเพ็ญสมาธิที่พัทธสีมาโบสถ์วัดยางสุทธารามเพื่อดับทุกข์ทางใจทุกค่ำคืน

อยู่มาคืนวันหนึ่ง ท่านอาจารย์ศรีนวลได้ไปนั่งสมาธิหันหน้าไปทางพระประธานในโบสถ์ พอจิตสงบสำรวมดี

ก็อธิษฐานว่า

ในชีวิตที่ท่านบวชมานี้ก็ตั้งใจจะรับใช้พระพุทธศาสนา มิได้มีเจตนาอื่นเจือปนอยู่เลย แต่มาอยู่ที่นี่รู้สึกลำบากใจมาก ขอให้ท่านได้พบสถานที่ที่บุคคลไม่ต้องการสักแห่ง จะเป็นวัดหรือไม่เป็นวัดก็ได้ จะได้ไปอยู่ปฏิบัติธรรมและรับใช้พระพุทธศาสนาได้เต็มที่

ท่านอาจารย์ศรีนวลอธิษฐานเช่นนี้ ไม่นานก็มีคนมาถวายที่ให้ไปสร้างวัด ท่านเองเกิดตกใจไม่เคยคาดคิดมาก่อนว่าคำอธิษฐานของตนจะเป็นความจริง

และในคืนนั้นเองท่านสมภารก็เรียกเข้าไปถามว่า “จะ*ย้ายไปอยู่ที่ไหน ? พระประธานมาเข้าฝันว่า จะไม่อยู่ที่นี่*”

ท่านอาจารย์ศรีนวลได้ฟังท่านสมภารถามเช่นนี้ ก็นึกน้อยใจว่าตนยังไม่ทันขยับขยายอะไรก็มาถูกท่านสมภารถามเป็นเชิงขับไล่ไสส่ง แต่ท่านสมภารยืนยันกับท่านว่าพระประธานมาเข้าฝันจริง ๆ ไม่ใช่พูดออกไปเพราะปรารถนาจะขับไล่แต่อย่างใด

เมื่อมีคนมาถวายที่ดินดังกล่าว ท่านอาจารย์ศรีนวลก็แอบไปสำรวจดูที่มีนบุรีและหนองจอก เห็นที่ดินเหล่านั้นอยู่ในหมู่บ้านมุสลิม ดู ๆ ไปแล้วยังไม่ถูกใจนัก จึงเฉยเสีย

วัดร้างกลางทุ่งนา

ต่อมา นายมนตรี และ นางมารศรี สุขกนิษฐ์ สองสามีภรรยาได้มานิมนต์ท่านอาจารย์ศรีนวลให้ไปบูรณะวัดร้างที่ตั้งอยู่ระหว่างคลองเคล็ดกับคลองบ้านหลาย แขวงบางจากเขตพระโขนง

ท่านอาจารย์ศรีนวลทราบว่าเป็นวัดอยู่แล้วก็ดีใจเพราะจะได้ไม่ต้องสร้างขึ้นใหม่ เนื่องจากวัดในเมืองไทยเขามีมากพออยู่แล้ว สมควรจะบูรณะวัดเก่าจะดีกว่า

แต่เมื่อไปตรวจดูสภาพก็ปรากฏว่าไม่มีสิ่งก่อสร้างเหลืออยู่เลย เห็นแต่ซากอิฐ ซากปูน กองปรักหักพัง ทั้งบริเวณของวัดก็ถูกบุคคลศาสนาอื่นบุกรุกแผ้วถางที่ดินทำเป็นที่นาเสียอีก ทั้งหนทางมายังวัดก็ลำบากลำบนต้องเดินจากซอยอุดมสุข ผ่านโคลนตมเข้าไปเกือบสามกิโลเมตร

เมื่อมาเห็นสภาพของวัดร้างซึ่งมีแต่กองอิฐกองปูนปรักหักพังและถูกศาสนาอื่นบุกรุกที่ดินเช่นนี้ท่านอาจารย์ศรีนวลก็บังเกิดความสลด สังเวชใจ ท่านดำริว่า พระพุทธศาสนาในบ้านเมืองของเราทุกวันนี้ ก็ยังจำเริญรุ่งเรืองอยู่คนไทยส่วนมากหรือก็นับถือพระพุทธศาสนา เหตุไฉนจึงปล่อยให้วัดอันเสมือนหนึ่งสถานที่ของพระพุทธองค์เสื่อมโทรมปล่อยปละละเลยกันถึงเพียงนี้ ถ้าหากไม่ช่วยทำนุบำรุงไว้แล้ววัดนี้คงจะต้องสูญหายจมดินจมทรายไปอย่างแน่นอน ในฐานะที่เป็นศากยบุตร ท่านอาจารย์ศรีนวลจึงตั้งปณิธาน ที่

จะบูรณะวัดนี้ให้เป็นปูชนียสถานในพระพุทธศาสนาสืบไปให้จงได้

เมื่อท่านตั้งปณิธานเช่นนี้แล้ว ก็ได้เที่ยวสอบถามชาวบ้านในละแวกใกล้เคียง จนพอได้ความว่า วัดร้างแห่งนี้สร้างขึ้นในราวปี พ.ศ. 2399 โดย **นายวันดี** คหบดีชาวลาวซึ่งอพยพมาจากเวียงจันทน์ ประเทศลาว ชาวบ้านเรียกวัดนี้ว่า **วัดทุ่ง** บ้าง **วัดกลางทุ่งนา** บ้าง

เมื่อนายวันดีสร้างวัดแล้วพุทธศาสนิกชนในหมู่บ้านคลองเคล็ดและบ้านหนองหลายก็มาทำบุญสุนทานร่วมกัน วัดทุ่งจึงเจริญรุ่งเรืองเป็นจุดศูนย์กลางการคมนาคมในสมัยนั้น

ต่อมากาลเวลาล่วงไปได้ 50 ปีวัดทุ่งก็ถึงกาลเสื่อมโทรม เพราะนายวันดีผู้อุปถัมภ์ถึงแก่กรรม หามีผู้ใดอุปถัมภ์บำรุงต่อไปไม่ ครั้นเจ้าอาวาสองค์สุดท้ายมรณภาพ ก็หาพระภิกษุสงฆ์มาอยู่วัดไม่ได้ จึงเกิดความระส่ำระสาย

นอกจากนี้ก็มีบุคคลที่นับถือศาสนาอื่นเข้ามาตั้งถิ่นฐานทำกินในท้องที่แห่งนี้มากขึ้น และมิหนำซ้ำคนเหล่านี้ยังทำตัวเป็นปรปักษ์ต่อวัด เข้าบุกรุกทำการรื้อถอนเอาสิ่งก่อสร้าง เช่น กุฏิ เสนาสนะไปปลูกบ้านปลูกช่องโดยพลการที่เหลือทิ้งไว้บางส่วนก็ถูกวัดใกล้เคียงรื้อไปปฏิสังขรณ์วัดอื่น ๆ เสีย

ในที่สุดวัดนี้ก็กลายเป็นวัดร้างโดยปริยาย

ชาวบ้านในละแวกนั้นได้เล่าให้ท่านอาจารย์ฟังว่า มีสิ่งแปลกประหลาดมหัศจรรย์หลายอย่างเกี่ยวกับวัดนี้

บุคคลที่มารื้อกุฏิเสนาสนะไปปลูกบ้านเรือนได้ถูกไฟไหม้สิ้นเนื้อประดาตัวทุกหลังคาเรือน

พระพุทธรูปที่ถูกคนนอกศาสนานำไปถากจมูก ถากหูก็ปรากฏว่า จมูกและหูของคนเหล่านั้น ขาดวิ่นสิ้นดีไปตาม ๆ กัน

และเคยปรากฏบ่อย ๆ ว่าบุคคลที่รุกที่ดินของวัดเข้าไปไถนา จะถูกมือประหลาดตบหน้าจนบวม จนในที่สุดไม่มีใครกล้าเข้าไปทำนาอีกต่อไป ขณะนี้ยังมีต้นสะแกอยู่ในที่โล่งแจ้งกลุ่มหนึ่งเหลือเป็นพยาน ด้วยไม่มีใครกล้าไปตัดฟัน

อาจารย์สูพยากรณ์

ท่านอาจารย์ศรีนวลได้รับทราบความเป็นมาของวัดร้างโดยละเอียดแล้ว ก็เที่ยวเดินสำรวจภูมิประเทศรอบ ๆ บริเวณจนชาวบ้านที่เลี้ยงควายอยู่แถวนั้นเกิดความสงสัย ได้เข้ามาไต่ถามว่าจะมาขุดของหรืออย่างไร ท่านก็ตอบไปว่า ถ้ามีของดีก็จะขุดบ้างชาวบ้านก็ห้ามเอาไว้ บอกว่าตรงนี้ขุดไม่ได้เพราะผีดุเอาตายไปหลายคนแล้ว

นับจากวันนั้นท่านก็สนใจในวัดทุ่งร้างแห่งนี้ โดยได้ใช้เวลาสำรวจก่อนจะก่อสร้างเกือบเดือนหนึ่ง และได้เชิญ **ท่านอาจารย์สู** จากชลบุรีมานั่งสมาธิตรวจดูสภาพของวัด

ท่านอาจารย์สูได้พยากรณ์ไว้ว่า ท่านอาจารย์ศรีนวลจะสร้างวัดใหม่ ณ ที่ตรงนี้ได้สำเร็จรวดเร็ว และจะเป็นวัดที่เจริญมากในอนาคต

ครั้งต่อมา ท่านอาจารย์ศรีนวลได้นิมนต์ ท่านพระครูพิศาลพุทธิธร วัดป่าซางงาม จังหวัดลำพูน มาตรวจดูอีก ท่านพระครูก็เห็นชอบที่จะให้บูรณะวัดนี้และรับที่จะสนับสนุนเต็มที่

วิญญาณเฝ้าวัด

อยู่มาวันหนึ่ง ท่านอาจารย์ศรีนวล จุดธูปเทียนปักลงตรงหน้าต้นสะแก ซึ่งยืนต้นเป็นกลุ่มบนกองอิฐที่หักพัง ท่านได้หยิบแผ่นอิฐที่หักตกอยู่ตามบริเวณนั้นมาเขียนคำเสี่ยงทายไว้กับแม่ธรณีเสร็จแล้วจึงนั่งสมาธิภาวนาเจริญเมตตาแผ่อานิสงส์ให้แก่เจ้าที่ เทวดาที่รักษาพระพุทธศาสนา และตั้งจิตอธิษฐานว่า หากที่ตรงนี้เคยเป็นวัดก็ขอให้ปรากฏในนิมิต

ชั่วครู่พอจิตดิ่งลงสู่สมาธิท่านอาจารย์ศรีนวลก็ได้มองเห็นสภาพของวัดร้างโดยทั่วไป

ทั้งปรากฏว่าสถานที่ที่ท่านนั่งเจริญภาวนาอยู่นั้น เห็นซากฐานของโบสถ์ที่มีลูกนิมิตฝังอยู่ครบครัน

(ต่อมาได้มีการขุดลูกนิมิตก็ได้ครบตามจำนวนที่ท่านเห็นในสมาธิ)

นอกจากนี้ท่านยังเห็นภาพกุฏิ ป่าช้า และศาลาการเปรียญ อย่างชัดเจน

ครั้นเมื่อท่านกลับวัดยางสุทธาราม ในคืนนั้นก็เห็นนิมิตเช่นเดิมทุกอย่าง ในนิมิตนั้นยังเห็นหญิงชราคนหนึ่งได้มา

นิมนต์ขอให้ท่านสร้างวัดนี้ให้ได้ พร้อมทั้งบอกว่าการสร้างวัดนี้จะสำเร็จอย่างรวดเร็ว จะมีประชาชนหญิงชายที่เป็นพุทธบริษัทหลั่งไหลมาทำบุญที่วัดนี้เป็นจำนวนมาก

แล้วหญิงชราผู้นั้นก็เดินเข้ามาคุกเข่า ประนมมือไหว้ท่าน กล่าวคำนิมนต์ด้วยน้ำเสียงอันสั่นเครือ ว่า

ขอให้ท่านอาจารย์ช่วยสร้างวัดให้จงได้ เพื่อจะได้ช่วยเหลือให้แกได้ไปผุดไปเกิดเสียที เพราะได้มาเฝ้าวัดนี้นานแล้ว เห็นคนขุดเอาดินของวัดไปมากมาย หากไม่บูรณะจะมีคนมายึดเป็นที่ดินส่วนตัวไปหมดภายในเวลาไม่กี่ปีข้างหน้านี้

จากนั้นหญิงชราก็ได้มอบลูกแก้วบริสุทธิ์โตประมาณเท่ากำมือใส่ลงไปในย่ามของท่านอาจารย์ศรีนวลและบอกว่าจะขอไปผุดไปเกิดเสียที ขอให้แบ่งบุญไปให้ด้วย แล้วก็หายไปฉับพลัน

สร้างวัดตามเจตนา

เมื่อท่านอาจารย์ศรีนวล ตกลงใจแน่วแน่ที่จะทำการบูรณะวัดทุ่งแล้ว ก็ได้ไปเรียนปรึกษาหารือกับ **ท่านเจ้าคุณพระธรรมปัญญาบดี** เจ้าคณะจังหวัดพระนคร และ**ท่านเจ้าคุณพระวินยานุวัติคุณ** เจ้าคณะอำเภอพระโขนง ก็ได้รับความสนับสนุนด้วยดี

ส่วนในทางฆราวาสนั้น ท่านได้รับความร่วมมือจาก

นายมนตรี สุขกนิษฐ์ พระยาศรีวิสารวาจา และ **หลวงจบกระบวนยุทธ** ซึ่งได้รับเป็นประธานในการบูรณะวัดทุ่ง

ต่อจากนั้นก็ไปปรึกษาหารือกับ **ร.อ. ชื่น ใจอ่อนน้อม** เลขานุการกรมศาสนาในสมัยนั้น และ **นายวิเชียร วชิรพาหุ** รองอธิบดีกรมศาสนา ซึ่งในขณะนั้นดำรงตำแหน่งหัวหน้ากองสังฆการีกรมศาสนาได้มอบให้**นายจรงคณ์ ชุมอุปการ** เจ้าหน้าที่ของกองร่วมพิจารณาดำเนินการ และได้สอบหลักฐานทางกรมที่ดิน เมื่อเป็นที่แน่นอนแล้ว ก็ยื่นเรื่องราวต่อคณะสงฆ์และทางการเป็นลำดับ

ในที่สุดมหาเถรสมาคมได้อนุมัติให้ทำการบูรณะวัดทุ่งขึ้นเป็นวัดที่มีพระสงฆ์ได้ เมื่อวันที่ 2 ธันวาคม 2506

และกระทรวงศึกษาธิการได้มีการประกาศตั้งวัดทุ่งเป็นวัดสมบูรณ์ตั้งแต่วันที่ 30 ธันวาคม 2506

อุปสรรคที่กางกั้น

ในด้านการก่อสร้าง ได้เริ่มดำเนินการเมื่อวันที่ 12 ตุลาคม 2506 **ท่านอาจารย์ศรีนวล** เล่าว่า ในครั้งแรกรู้สึกหนักใจและลำบากใจมาก เพราะไม่รู้จะไปเอาเงินที่ไหนมาสร้างวัด ไม่รู้จะไปขอความช่วยเหลือจากใคร

นอกจากนี้โยมบางคนพอทราบว่า ท่านจะสร้างวัดก็ไม่ยอมให้ท่านพบ คล้ายกับกลัวว่าท่านจะไปขอเรี่ยไรเงิน ลูกศิษย์บางคนก็ไม่สนับสนุน เกรงว่าท่านสร้างแล้วจะไม่อยู่

เพราะเห็นท่านสร้างกุฏิหลายหนแล้วไม่อยู่สักที

แต่ท่านอาจารย์ศรีนวลได้ตั้งใจแล้วว่าจะอยู่ที่วัดทุ่งนี้แน่นอน ในครั้งแรกคิดว่าจะสร้างเป็นศาลาหลังเล็ก ๆ ให้พออยู่ไปก่อน ไม่ว่าจะได้รับความช่วยเหลือหรือไม่และไม่ว่าจะลำบากยากเย็นอย่างไรก็จะสร้างให้สำเร็จจงได้

พอดีมีผู้มีจิตศรัทธาผู้หนึ่งซึ่งอยู่ซอยเอกมัยปลูกบ้านใหม่ จึงถวายไม้บ้านหลังเก่ามาให้ท่านใช้ในการก่อสร้าง ท่านจึงขอให้ชาวบ้านไปช่วยรับไม้ที่สะพานอุดมสุข ในวันที่ 12 ตุลาคม 2506

ในขณะนั้นเป็นหน้าน้ำ มีน้ำท่วมถึงสะเอว การเดินทางเป็นไปด้วยความลำบาก และในวันนั้นเองทั้ง ๆ ท้องฟ้า ยังแจ่มใส แต่สักครู่ก็เกิดพายุจัดพัดจนบ้านแทบจะพังทั้งบังเกิดฟ้าแลบ ฟ้าผ่าสนั่นหวั่นไหว ฝนฟ้าคะนองตกลงมาอย่างหนักคนที่เดินทางไปรับไม้ถูกฝนเปียกจนหนาวสั่นงันงก ท่านอาจารย์ศรีนวลก็เปียกโชกหมดทั้งตัว เพราะไม่มีที่กำบัง

เรื่องของวิญญาณ

ท่านอาจารย์ศรีนวล เล่าว่า จากการสร้างวัดทุ่งสาธิตนี้เอง ทำให้ท่านสนใจในเรื่องวิญญาณและอำนาจสิ่งศักดิ์สิทธิ์ทั้งหลาย เพราะในการก่อสร้างศาลาหลังแรก การก่อสร้างต้องประสบอุปสรรคต่าง ๆ นานาต้องเปลี่ยนช่างอยู่เสมอ

หัวหน้าช่างคนแรก ถูกตะปูตำถึงเดินไม่ได้ ต้องเปลี่ยน

หัวหน้าช่างคนใหม่ ก็เกิดพลาดท่าถูกมีดบาดเท้าเป็นแผลฉกรรจ์เดินไม่ได้ไปอีกคนหนึ่ง

จนถึงหัวหน้าช่างคนที่สามก็เกิดอุบัติเหตุโดนขวานฟันบาดเจ็บไปถึง 3-4 ครั้ง ทำเอางานล่าช้าและทำท่าจะล้มกลางคัน

เมื่อเป็นเช่นนี้ท่านอาจารย์ศรีนวลจึงนั่งสมาธิตรวจสอบหาสาเหตุ ปรากฏว่าวิญญาณที่อาศัยอยู่ในสถานที่นั้นไม่พอใจที่ทำอะไร ไม่บอกเขา ไม่เซ่นเขา เป็นการดูถูกดูหมิ่น ไม่เคยให้อะไรเขากินเลย

ท่านพบเขาในนิมิตเช่นนั้นท่านก็บอกเขาไปว่า ผีก็กินของผีซิอย่ามายุ่งกับคน

แต่เจ้าของวิญญาณบอกไม่ได้ ท่านจึงให้ไก่ต้มไปสองตัว ซึ่งก็เป็นเรื่องมหัศจรรย์เพราะฝนที่ตกหามรุ่งหามค่ำมา 7 วัน 7 คืนหยุดตกโดยฉับพลัน ท้องฟ้าที่เคยมืดมัวก็สว่างไสวแจ่มใส การก่อสร้างก็ดำเนินไปเรียบร้อย ไม่มีใครประสบอุบัติเหตุอีกต่อไป

งานก่อสร้างได้ทำต่อมาโดยลำดับ ทั้งนี้โดยความอนุเคราะห์จาก**ท่านพระครูพรหมจักรสังวร** หรือ **หลวงพ่อพระพุทธบาทตากผ้า** อาจารย์ของท่านที่ได้ส่งพระภิกษุมาช่วยดำเนินงานการก่อสร้างจากลำพูน 5 รูปด้วยกัน งานจึงขยับขยายไปได้มาก

คือ ได้สร้างกุฏิหลังใหม่หนึ่งหลัง เจาะน้ำบาดาลไว้กิน

ไว้ใช้สร้างห้องน้ำห้องส้วม ให้เป็นสัดส่วน สร้างกุฏิหลังใหญ่ที่สอง สร้างถนนภายในวัด และถนนเข้าวัด สร้างกำแพงวัด กุฏิสำหรับภิกษุสามเณรถึง 37 หลัง

ต่อจากนั้นก็หันมาสร้างพระอุโบสถ พระเจดีย์จุฬามณีศรีล้านนา ซึ่งจำลองแบบมาจากพระเจดีย์พระบรมธาตุหริภุญชัย สร้างพระวิหาร สร้างตึกฝึกสมาธิและอบรมศีลธรรมแก่เยาวชน รวมเป็นเงินค่าก่อสร้างทั้งสิ้นประมาณ 1,375,000 บาท

ภายในเวลาสองปี แผ่นดินรกร้างว่างเปล่ามีแต่กองอิฐกองปูนซากปรักหักพังเป็นหย่อม ๆ ก็กลับกลายเป็นวัดที่สวยงามและสงบน่ารื่นรมย์ ถึงแม้จะอยู่ห่างไกลจากคมนาคม ประชาชนก็พากันหลั่งไหลไปมาไม่ขาดสาย

นับว่าการสร้าง วัดทุ่งสาธิตได้สำเร็จขึ้นราวกับเนรมิต และท่านอาจารย์ศรีนวล ฐานวโร และว่าเป็นอัจฉริยบุคคลอันประกอบด้วยบารมีล้นเหลือ

สร้างด้วยเหตุผล

ท่านอาจารย์ศรีนวลได้เล่าว่า ตอนที่จะสร้างกำแพงวัด ได้มีผู้คัดค้านไม่เห็นด้วย เพราะเห็นว่ายังมีสิ่งอื่นที่สมควรได้ก่อสร้างก่อน

แต่ท่านเห็นว่า กำแพงวัดเป็นรั้วของศาสนาที่จะต้องรีบสร้างเป็นประการแรก เพื่อป้องกันปัญหายุ่งยากเรื่อง

กรรมสิทธิ์ที่ดิน

และประการที่สอง เป็นการป้องกันความวุ่นวายจากญาติโยมที่ไม่ทราบพระวินัย อาจจะเข้ามาทำความเสียหายในด้านศีลวิบัติยามวิกาลได้ กำแพงวัดจึงเป็นรั้วของศาสนา เป็นรั้วที่ต้องเคารพเป็นอาจารย์องค์หนึ่งที่ป้องกันมิให้ความบริสุทธิ์แปดเปื้อนได้

ส่วนในการที่สร้างเจดีย์นั้นก็เพราะเห็นว่า วัดเดิมก็มีเจดีย์และอีกประการหนึ่งก็เพื่อจะได้บรรจุพระบรมสารีริกธาตุ ซึ่งพระครูภาวนาภิรัติอาราธนามาจากวัดน้ำบ่อหลวงเชียงใหม่ และพระครูพรหมจักรสังวร อาราธนามาจากวัดพระพุทธบาทตากผ้า

การมีพระบรมสารีริกธาตุประทับอยู่ ก็เสมือนมีองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าประทับอยู่ด้วย บุคคลที่เข้ามาเห็นพระเจดีย์ ย่อมจะเกิดความเลื่อมใสโสมนัสแม้วัดจะร้างโบสถ์จะสูญก็ยังมีพระเจดีย์ให้เห็นเป็นหลักฐาน เช่นที่กรุงศรีอยุธยา เป็นต้น

นอกจากนี้ในวันพระเวลาหนึ่งทุ่ม ก็อาศัยเจดีย์เป็นที่เวียนประทักษิณ นับแต่การสร้างวัดมา

ในการสร้างกุฏิหลังเล็ก ๆ เป็นอาจารย์รูปหนึ่งที่ป้องกันมิให้นั้น ท่านได้ออกแบบมาจากวัดพระพุทธบาทตากผ้า

ในครั้งแรกท่านคิดจะสร้างเพียง 9 หลัง แต่มีคนศรัทธามาขอสร้างถึง 37 หลัง โดยบริจาคเงินหลังละ 3,000

บาท ทางวัดได้ออกเงินเพิ่มอีกหลังละ 1,500 บาท ค่าก่อสร้างหลังหนึ่งจึงตกเป็นเงินเพียง 4,500 บาทเท่านั้น (ในสมัยนั้น)

สำหรับถนนเข้าวัดครั้งแรกไม่มี ต้องมาทางเรือเข้าทางซอยอ่อนนุช ทำให้การไปมาลำบากมาก นอกจากนี้ยังต้องลอดใต้สะพาน ซึ่งเป็นการไม่เหมาะแก่พระภิกษุ

ท่านจึงตั้งจิตอธิษฐานขอให้ได้ถนนเข้าวัด ก็ได้สมตามความปรารถนาทั้งๆ ที่มีบ้านปลูกคร่อมทางถึง 9 หลัง แต่ชาวบ้านทั้ง 9 หลังก็ยินดีสละที่ทางให้แก่วัด

เพราะเชื่อมั่นในธรรม 3

การที่ท่านสร้างวัดทุ่งสาธิตได้สำเร็จรวดเร็วเช่นนี้เพราะท่านเชื่อใน 3 อย่างคือ

1. เชื่อมั่นในพระพุทธคุณ

2. เชื่อว่าสิ่งศักดิ์สิทธิ์มีจริง

3. เชื่อมั่นในความดีของตน

ท่านอาจารย์ศรีนวล ท่านเชื่อว่ามีสิ่งศักดิ์สิทธิ์คุ้มครองสถานที่วัดทุ่งจริง เพราะเพียงแต่ท่านนึกอยากจะได้อะไรโดยยังไม่เคยเอ่ยปากกับใครเลยนั้น ก็จะมีคนนำสิ่งนั้นมาถวายทันที

ดังครั้งหนึ่งท่านนึกอยากจะได้ระฆังสักใบหนึ่ง เอาไว้ตีบอกเวลาลงทำวัตรเช้า-เย็น หรือมีการประชุมธรรม

วันรุ่งขึ้นก็มีคนนำระฆังมาถวาย ท่านจริง ๆ เขาบอกท่านว่าเมื่อคืนมีคนไปเข้าฝันให้เขาหาระฆังมาถวายท่าน

ต่อมาท่านคิดอยากจะได้กลองเพลไว้ตีบอกเวลาฉันอาหาร ก็มีคนหามกลองเพลมาถวายท่านอีก

ท่านอาจารย์ศรีนวลมีศรัทธาเชื่อมั่น ในพระคุณของพระพุทธเจ้าอย่างแน่นแฟ้น และเชื่อว่าพระพุทธคุณจะช่วยปกป้องคุ้มครองรักษาผู้ประพฤติธรรมตามพุทธภาษิตที่ว่า

ธมฺโม หเว รกฺขติ ธมฺมจาริ

ธรรมย่อมรักษาผู้ประพฤติธรรม

พระพุทธเจ้าเองก็ต้องทรงผจญกับมาร และอุปสรรคนานัปการในการแสวงหาสัจธรรม และในการเผยแพร่พระพุทธศาสนาแต่พระพุทธองค์ก็ทรงเอาชนะมารและอุปสรรคนั้น ๆ ได้

ในการทำงานต่าง ๆ จะต้องมีมารผจญ และเผชิญอุปสรรคต่าง ๆ ไปได้ ซึ่งในบางครั้งก็อาจจะเป็นด้วยอำนาจปาฏิหาริย์ที่มีจริงในพระพุทธศาสนา

ประการสุดท้าย ท่านมีความเชื่อมั่นในความดีของท่าน ท่านไม่ได้มาสร้างวัดนี้ เพื่อความมักใหญ่ใฝ่สูง ไม่ได้มาสร้างวัดนี้เพื่อแข่งขันบารมีกับผู้ใด แต่มาสร้างวัดนี้เพราะไม่มีวัดจะอยู่อาศัยและต้องการที่จะบูรณะวัดนี้ให้เป็นปูชนียสถานสืบต่อไป ไม่ต้องการให้วัดซึ่งเสมือนสถานที่ของพระพุทธองค์ตกไปอยู่ในมือของคนนับถือศาสนาอื่น

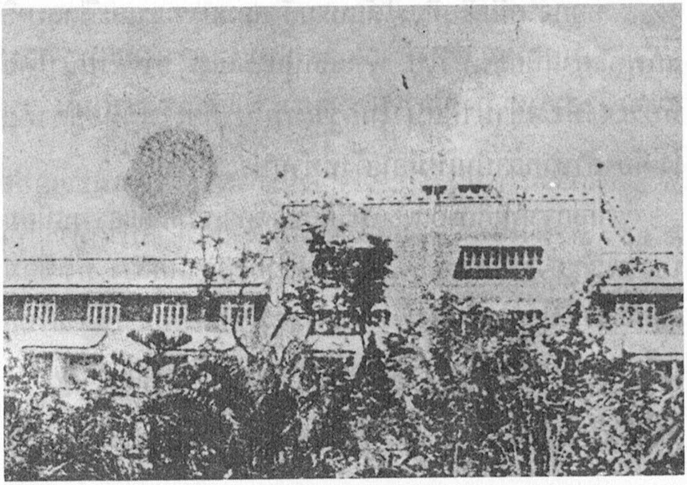

พระเจดีย์ลอยฟ้าบนตึกวิปัสสนาชาวต่างประเทศ

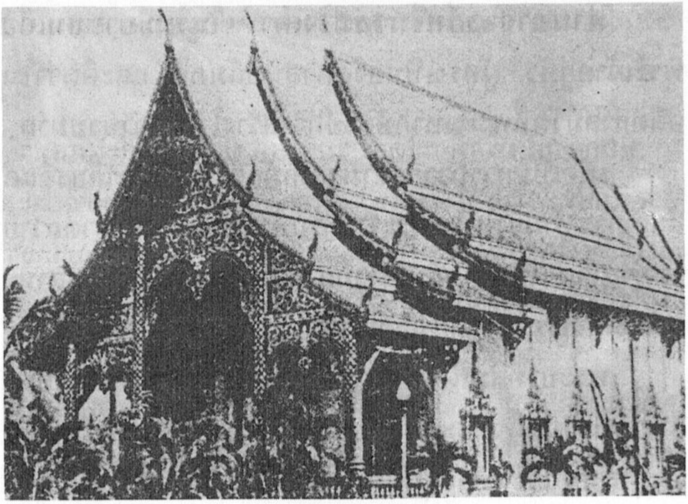

พระอุโบสถหลังใหญ่

นอกจากนี้เพื่อที่จะได้อบรมสั่งสอนธรรมะและฝึกสมาธิแก่พุทธศาสนิกชนทั่วไป พระภิกษุสามเณร ชาวล้านนาไทยที่ประสงค์จะเข้ามาศึกษาในกรุงเทพฯ ก็จะได้มีที่อยู่อาศัยไม่ต้องลำบากลำบนเหมือนดังที่ท่านประสบมา

นอกจากนี้ก็เพื่อเผยแพร่ศิลปวัฒนธรรมและธรรมเนียมประเพณีของชาวล้านนา ให้แพร่หลายในภาคกลาง ทั้งเชื่อมความสัมพันธ์ฉันพี่น้อง ระหว่างชาวไทยล้านนากับชาวไทยภาคกลางและภาคอื่น ๆ ในประเทศของเราให้แน่นแฟ้นมั่นคงยิ่งขึ้น

วชิรธรรมสาธิตนามพระราชทาน

ท่านอาจารย์ศรีนวลมีใจเคารพในพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว ผู้ทรงเป็นองค์ศาสนูปถัมภก และคิดว่าในอดีตกาลมีวัดที่พระมหากษัตริย์ทรงสร้างไว้เป็นจำนวนมาก

เพื่อเป็นการถวายความจงรักภักดี และพระเกียรติแด่ล้นเกล้าฯ ท่านจึงได้ขอพระราชทานพระบรมราชานุญาตถวายวัดทุ่งสาธิต ซึ่งสร้างด้วยความยากลำบากและวิริยะอุตสาหะแด่สมเด็จพระเจ้าลูกยาเธอเจ้าฟ้าวชิราลงกรณ์

พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวได้ทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ ให้สมเด็จพระเจ้าลูกยาเธอเจ้าฟ้าวชิราลงกรณ์ทรงรับวัดทุ่งสาธิตไว้ในพระอุปถัมภ์ และได้พระราชทานนามวัดใหม่ว่า "วัดวชิรธรรมสาธิต" เมื่อวันที่ 9 กันยายน 2508

การที่ท่านอาจารย์ศรีนวลได้สร้างวัดวชิรธรรมสาธิตขึ้นมาในครั้งนี้ ได้เป็นตัวอย่างให้ทางราชการฟื้นฟูสำรวจวัดร้าง และทำให้ได้วัดคืนมาเป็นจำนวนประมาณ 200 วัดด้วยกัน

ครั้งที่ 4 ช่วยชี้ทาง

อาจารย์สูผู้ที่ได้รับการยกย่องเป็น "เซียน" แห่งชลบุรี และเป็นอาจารย์คนหนึ่งของท่านอาจารย์ศรีนวลได้เล่าให้ฟังว่า

เมื่อครั้งอาจารย์ศรีนวลปรารภจะบูรณะวัดทุ่งนั้น เคยไปปรึกษาอาจารย์สูหลายครั้ง ครั้งแรกอาจารย์ศรีนวลมาบอกว่าจะสร้างวัด ท่านได้ห้ามไว้ และเมื่ออาจารย์มาถามอีกก็ได้ห้ามไว้ถึง 3 ครั้ง

ทั้งบอกอาจารย์ศรีนวลว่าการสร้างวัดเป็นเรื่องยุ่งยาก เป็นการขีดเส้นแดงระหว่างนรกกับสวรรค์ คือ ถ้าทำดีก็ไปสวรรค์ถ้าทำไม่ดี เช่นใช้เงินชาวบ้านที่บริจาคไปในทางที่ไม่บริสุทธิ์จะตกนรก

หากอาจารย์ศรีนวลจะสร้างวัดที่เหมือนกับขี่เสือ จะถูกเสือพาเตลิดไปเรื่อย ๆ ยากที่จะลงจากหลังของมัน ถ้าลงจากหลังเมื่อใดอาจถูกเสือกัดตาย

แต่เมื่ออาจารย์ศรีนวลยืนยันเป็นครั้งที่ 4 ว่า จะสร้างวัดแน่นอน อาจารย์สูจึงบอกว่า ถ้าตั้งใจจะสร้างจริง ๆ ก็จะช่วย แล้วอาจารย์สูเองก็เดินทางจากชลบุรีไปตรวจดูที่ดินซึ่งจะสร้าง

วัดทุ่งสาธิตอย่างละเอียด และได้ชี้ลูกนิมิตเดิมที่ฝังไว้ให้

นอกจากนี้อาจารย์สูยังได้บริกรรมภาวนาเป่าคาถาเบิกทรัพย์จากแผ่นดินให้อีก ทั้งยังมอบไม้เท้าศักดิ์สิทธิ์ ซึ่งอาจารย์สูได้รับจากหัวหน้าเมืองลับแล ให้แก่ท่านอาจารย์ศรีนวลเพื่อให้ใช้ไม้เท้านั้นสงเคราะห์ประชาชนมาจนทุกวันนี้

ถือเป็นกิจเป็นหน้าที่

ท่านอาจารย์ศรีนวล ถือว่าการสงเคราะห์ประชาชนเป็นหน้าที่หรือกิจวัตรที่ขาดเสียมิได้ เพราะท่านเองเคยประสบปัญหาชีวิตและได้รับความทุกข์ความลำบากมามาก จึงเห็นใจผู้อื่นและอยากจะช่วยให้ผู้อื่นได้พ้นทุกข์

ทั้งท่านถือว่า การช่วยเหลือประชาชน เป็นการบำเพ็ญกรรมฐานอย่างหนึ่ง ทำให้ได้รู้ความสุขความทุกข์ของมนุษย์ และทำให้เห็นถึงหลักของ**อนิจจัง ทุกขังอนัตตา**

การสงเคราะห์ประชาชนของท่านอาจจะแบ่งได้เป็นสองอย่างคือ การสงเคราะห์ทางธรรมและการสงเคราะห์ในเรื่องอื่น ๆ

นอกจากนั้น ท่านยังได้รับนิมนต์ไปเทศน์ตามสถานที่ต่าง ๆ และก่อนที่ท่านจะเริ่มให้การสงเคราะห์ประชาชนประจำวัน ท่านก็มักจะกล่าวนำเขาเหล่านั้นสวดมนต์บูชาคุณพระรัตนตรัย และแสดงธรรมสั้น ๆ ให้ฟังเสียก่อนทุกครั้งไป

เมตตาเป็นที่ตั้ง

เรื่องที่มีผู้เข้าไปขอให้ท่านอาจารย์ศรีนวลช่วยเหลือมีมากมายหลายเรื่อง อาทิ เรื่องเจ็บป่วย การค้า การงาน และเรื่องครอบครัว

โรคท่านได้ช่วยบำบัดรักษาให้หายไปหลายราย ก็มีอยู่หลายโรค เช่น โรคหัวใจ โรคเบาหวาน เป็นต้น

มีผู้ใหญ่คนหนึ่งป่วยเป็นอัมพาต ขนาดแพทย์ปัจจุบันจนปัญญาจะรักษาแล้ว คนไข้ให้ญาติพามาหาท่านและได้รับการรักษาจนเดินได้

ร้านค้าบางแห่งขายไม่ดี จนเกือบจะล้มละลายอยู่แล้ว มาขอให้ท่านช่วยสงเคราะห์ ท่านก็ช่วยเหลือ ปรากฏว่านับแต่นั้นการค้าก็เจริญขึ้น และค้าขายต่อไปได้จนบัดนี้

มีพ่อค้าคนหนึ่งค้าขายเกี่ยวกับที่ดิน ได้รับความช่วยเหลือจากท่าน และเขาได้รับความสำเร็จสมใจจึงมาบริจาคเงินซื้อที่ดินข้างวัดวชิรธรรมสาธิตถวาย คิดเป็นเงินถึง 750,000 บาท

เรื่องที่ร้ายหนักดูจะได้แก่ ผู้หญิงรายหนึ่งมีอาชีพรับเหมาถมที่ดิน ได้ประสบกับมรสุมชีวิตอย่างสาหัส สามีไปติดพันผู้หญิงอื่น การงานก็ล้มเหลวต้องเป็นหนี้สินขนาดจะฆ่าตัวตาย

แต่เผอิญนึกถึงท่านอาจารย์ศรีนวลได้ เพราะเคยพบท่านที่วัดพระแก้วเมื่อครั้งท่านรับนิมนต์ไปเทศน์ เมื่อเข้าไป

นมัสการ ท่านก็บอกว่าให้ไปเที่ยวที่วัดบ้าง

ทั้ง ๆ ที่ไม่เคยรู้จักกันมาก่อนเลย หญิงคนนั้นก็นั่งรถประจำทางไปที่วัดวชิรธรรมสาธิตโดยมีเงินติดตัวเพียง 6 บาทเท่านั้น

ท่านได้นั่งสมาธิตรวจดูแล้วบอกว่า กำลังมีเคราะห์หนักท่านสงสาร ท่านจะช่วยและจะให้ได้รับงานถมที่ดินที่ติดต่อเอาไว้ หญิงผู้นั้นกราบลากลับไป ก็ได้รับงานนั้นจริงโดยไม่คาดคิดว่าจะได้จึงสามารถตั้งตัวและฟันฝ่ามรสุมชีวิตจนสำเร็จ

ท่านอาจารย์บอกว่าในการช่วยเหลือผู้ที่ได้รับความทุกข์ให้พ้นทุกข์เหล่านี้ ท่านไม่ได้คิดว่าตัวเป็นอาจารย์ผู้วิเศษแต่อย่างใด หากทำไปด้วยความเมตตาเป็นที่ตั้ง

อำนาจที่ท่านใช้ก็คือจิตที่เป็นสมาธิประกอบด้วยเมตตาเมื่อท่านตั้งจิตเป็นสมาธิ นึกจะให้คนหายป่วย เขาก็หาย นึกจะให้ใครเป็นอย่างใด ก็มักจะเป็นเช่นนั้นจริง ๆ

เมื่อก่อนนี้ท่านต้องใช้เวลานั่งสมาธิหลายนาที และในชั่วโมงหนึ่ง ๆ รักษาคนไม่ได้มากนักแต่เมื่อท่านใช้ไม้ศักดิ์สิทธิ์ซึ่งอาจารย์สูมอบให้ก็ไม่ต้องใช้เวลานั่งสมาธินานและสามารถช่วยประชาชนได้มากขึ้น

การช่วยสงเคราะห์คนทั้งหลายนี้ มีเพียงวันเดียวที่ท่านต้องงดคือ วันพระ เพราะในวันนั้นท่านต้องเทศน์และอบรมกรรมฐานแก่อุบาสกอุบาสิกาที่ตั้งใจมารักษาศีลปฏิบัติธรรมหากให้ความช่วยเหลือแก่ประชาชนก็จะให้วุ่นวาย

หากความสงบไม่ได้ ท่านจึงยกเว้นวันพระให้เป็นพุทธบูชา แม้แต่ตัวท่านเองก็ฉันอาหารเช้าเพียงมื้อเดียวในวันนั้น

มีบางคนมาหาท่านและขอให้ช่วยเหลือเขาในวันพระ ครั้นได้รับการปฏิเสธก็ผิดหวังไม่พอใจบางคนก็กล่าวโจมตีท่านว่า ท่านเลือกคบและรับแขกเฉพาะคนมั่งมีและใหญ่โต บางคนก็เอาไปเขียนลงหนังสือพิมพ์กล่าวหาท่านรุนแรง

ข้อเท็จจริงเรื่องนี้เป็นอย่างไร ประชาชนที่เคยได้รับความช่วยเหลือจากท่านเป็นจำนวนมากมาย ย่อมจะยืนยันได้ว่า ท่านได้ให้ความเมตตาแก่คนทั่วไป ไม่เลือกว่าคนรวยคนจน คนใหญ่โตหรือคนธรรมดา

โดยปกติท่านไม่เคยถามด้วยซ้ำไปว่า ผู้ที่เข้ามาหาท่านนี้เป็นใคร และไม่เคยสนใจว่าผู้ที่มาขอให้ท่านช่วยเหลือไปแล้ว ได้ถวายปัจจัยให้ท่าน หรือบริจาคเงินบำรุงวัดหรือไม่เท่าใด เพราะท่านไม่เคยเรียกร้องเงินทอง หรือสิ่งตอบแทนแต่อย่างใดเลย

เจ้านี้มีปัญหา

ดังที่ได้เคยกล่าวแต่ต้นว่าในการทำถนนเข้าวัดทุ่งสาธิตนั้น มีบ้านปลูกคร่อมเส้นทางที่จะสร้างถึง 9 หลัง

ท่านอาจารย์ศรีนวลหนักใจมากและไม่แน่ใจว่าชาวบ้านจะยินดีให้ความร่วมมือหรือไม่ แต่ทางเลือกมันไม่มี ท่านก็ไปเจรจาขอความเห็นใจจากชาวบ้านเขาว่าพระภิกษุสามเณร

ไปมาลำบากเหลือเกิน ทั้งจะต้องพายเรือลอดใต้สะพานที่มีผู้คนเดินอยู่เบื้องบน จึงอยากจะสร้างถนนเข้าวัดให้ได้สัญจรสะดวก

ชาวบ้านเขาก็เห็นใจให้ความร่วมมือเป็นอย่างดี แต่มีบ้านอีกหลังหนึ่งไม่ยอมย้ายให้ทางทำถนนเข้าวัด เว้นแต่จะได้รับค่ารื้อถอนหนึ่งแสนบาท จึงจะยอมรื้อถอนให้ ซึ่งท่านอาจารย์ศรีนวลอึดอัดมาก

อยู่มาคืนหนึ่งเดือนหงายแจ่มจ้าท่านจึงชวนพระรูปหนึ่งกับลูกศิษย์วัดเดินไปหาเจ้าของบ้านหลังนั้น ซึ่งเป็นหญิงชราอายุประมาณ 60 ปี

ท่านได้เจรจากับแกขอให้เปิดทางให้รถเข้ามาในวัดได้แม้จะเป็นการชั่วคราวก็ยังดี แม้จะไม่ร่วมทำบุญสร้างวัด ก็ขอให้ทำบุญทางนี้เถิด

หญิงชราผู้นั้นฟังท่านแล้วก็ยอมลดค่ารื้อถอนลงมาเหลือ 5,000 บาท ท่านก็คิดว่าจะยอมไปก่อน

และเมื่อพูดกันเรียบร้อยเป็นอันดี ท่านก็จะลาเขากลับแต่เผอิญท่านสังเกตเห็นใบหน้าหญิงชราเจ้าของบ้านซีดเซียวดูไม่ค่อยเป็นสุข จึงถามออกไปว่า

"หน้าตาโยมไม่สบาย โยมเป็นอะไรหรือ"

หญิงชราผู้นั้นก็บอกว่าไม่ค่อยสบาย ด้วยหนักหัวมาปีกว่าแล้ว ไม่ทราบว่าเป็นอะไร ท่านอาจารย์ศรีนวลก็บอกว่าจะช่วยรักษาให้จะเอาไหม หญิงชราผู้นั้นไม่ปฏิเสธ

เมื่อท่านเห็นเขายอมให้ท่านรักษา ท่านก็ยกไม้ศักดิ์สิทธิ์ซึ่งอาจารย์สู่ให้ท่านเคาะศีรษะหญิงผู้นั้น 2-3 ที

ปรากฏว่าหญิงชราล้มลงไปทั้งยืน แถมนอนเกลือกกลิ้งชักดิ้นชักงออยู่กลางดินนั่นเอง

ท่านอาจารย์เห็นเหตุการณ์ไม่คาดฝันเกิดขึ้นเช่นนั้นก็ตกใจทำน้ำมนต์รดให้ก็ไม่หาย เกรงพวกลูก ๆ เขาจะหาว่าท่านทำให้แม่ของเขามีอาการเป็นเช่นนั้น

แต่ครั้นได้พิจารณาอยู่ครู่หนึ่งก็คิดว่า หญิงผู้นี้ถูกผีเข้าเป็นแน่แท้ เมื่อผีไม่มีทางจะไปจึงเกิดอาการเช่นนั้น

ท่านจึงถามวิญญาณที่เข้าสิงหญิงชราว่า เป็นใคร เหตุใดจึงไม่ยอมไปอยู่ที่อื่น ก็ได้รับคำตอบว่า วิญญาณที่เข้ามาสิงนั้นคือสามีของหญิงชราเจ้าของบ้านนั่นเอง เนื่องจากได้สร้างบ้านปิดถนนเมื่อตายไปแล้วตาจึงมืดมิดไม่เห็นหนทาง และเมื่อมีชีวิตอยู่ก็ไม่เคยทำบุญ เอาแต่ชนไก่กัดปลา จึงต้องรับความทุกข์ทรมานเช่นนี้

ท่านอาจารย์จึงบอกว่า เมื่อโยมไม่มีที่จะไปก็ขอให้ไปอยู่ที่วัดก็แล้วกัน แล้วท่านก็บอกศีล 5 ให้วิญญาณนั้นรับศีล ตั้งแต่นั้นก็ไม่ได้สนใจว่าวิญญาณนั้นจะมาอยู่ที่วัดจริงตามที่ท่านชักชวนหรือไม่

อยู่มาวันหนึ่งตรงกับวันพระหญิงชราผู้นั้นได้มาฟังเทศน์ที่วัด ขณะที่กำลังนั่งฟังเทศน์อยู่นั้นวิญญาณของสามีเกิดเข้ามาสิงเสียอีกและบอกว่า

"ให้มาอยู่ที่วัด ไม่บอกที่ทางให้แน่นอนผ้าห่มก็ไม่มีให้หนาวจะตาย ได้แต่เดินรอบวัดทั้งคืน"

หญิงชราจึงได้ซื้อจีวรและผ้าห่มมาถวายพระ อุทิศส่วนกุศลไปให้ชายผู้เป็นสามี ตั้งแต่นั้นมาสุนัขซึ่งเคยเห่าหอนวังเวงในคืนก่อน ๆ ก็เงียบเสียงลง

มารผจญ

คำว่า **"มาร"** หมายถึง สิ่งที่ขัดขวางและล้างผลาญการทำความดี ในพระพุทธศาสนา ท่านแบ่งมารเป็น 5 อย่าง คือ

1. **ขันธมาร** ได้แก่ เบญจขันธ์ หรือร่างกายของเรา
2. **กิเลสมาร** ได้แก่ กิเลสหรือความคิดฝ่ายต่ำที่เกิดขึ้นในจิตใจของเรา
3. **อภิสังขมาร** ได้แก่ บาปกรรมที่ทำไว้แต่หนหลัง
4. **มัจจุราช** ได้แก่ ความตาย
5. **เทวบุตรมาร** ได้แก่ ผู้มีอิทธิพล

พระพุทธเจ้าของเรา ก่อนที่จะตรัสรู้ก็ทรงผจญมารมามาก เมื่อตรัสรู้แล้วก็ยังทรงผจญมารอีก อาทิ พญามารที่เคยมาทูลให้พระพุทธองค์เสด็จสู่ปรินิพพานถึงสามคราว พระเทวทัตผู้มักใหญ่ใฝ่สูงที่ลอบปลงพระชนม์พระพุทธเจ้า และพวกเดียรถีย์ที่มีความอิจฉาริษยา พยายามทุกทางที่จะทำลายพระเกียรติคุณของพระพุทธองค์

จึงอาจกล่าวได้ว่า ในการทำความดีของเราจะต้องผจญกับมารอยู่เสมอ ทั้งมารภายใน ซึ่งได้แก่ กิเลสและความท้อแท้เหนื่อยหน่าย ซึ่งเกิดขึ้นในจิตใจของเรา และมารภายนอก ซึ่งได้แก่ บุคคลหรือสิ่งที่มาขัดขวางการทำความดี

ผู้ที่จะประกอบความดีเพื่อส่วนรวม จึงควรเตรียมตัวที่จะผจญกับมารด้วยความอดทน

ท่านอาจารย์ศรีนวล ฐานวโร ก็ต้องผจญมารมามาก บางครั้งก็ทำให้ท่านลำบากเดือดร้อน บางครั้งก็ทำให้ท่านเกิดความโทมนัสน้อยใจ

ตั้งแต่ท่านยังเยาว์วัยก็มักจะถูกข่มเหงรังแก

เมื่อครั้งยังบวชเป็นเณรอยู่ที่วัดพระพุทธบาทตากผ้า ในขณะนั้นมีเณรทั้งหมด 7 รูป แต่มีรูปหนึ่งนิสัยเกเร ชอบรังแกเอารัดเอาเปรียบผู้อื่น

เมื่อเวลาฉันอาหารรวม มีกับข้าวอะไรดี ๆ เณรรูปนี้จะถ่มน้ำลายให้หมด ทำให้เณรรูปอื่นต้องฉันข้าวเปล่า และเมื่อท่านเดินผ่านหน้ากุฏิมักจะบังคับให้ตักน้ำมิฉะนั้นจะโดนเขกศีรษะ

ต่อมาเณรรูปนั้นต้องไปสึกกับต้นโพธิ์ และเมื่อท่านอาจารย์ศรีนวลมาอยู่กรุงเทพฯ คนคนนี้เคยเข้ามาขอสตางค์ค่ารถโดยแจ้งว่าตกรถ

ในระหว่างที่มาอยู่กรุงเทพฯ ท่านก็ถูกกลั่นแกล้งอยู่เสมอ เมื่อเป็นเณรขณะสรงน้ำก็ถูกตีด้วยผ้าอาบ ในวันรุ่งขึ้น

จะบวชเป็นพระก็ยังมีคนมาปลุกเวลาตีหนึ่งเพื่อขอให้ช่วยดูดวงชะตาให้ ทำให้พระเณรตื่นกันทั้งวัดนึกว่ามีเรื่องสำคัญอันใด

เมื่ออยู่วัดปทุมคงคา ทั้ง ๆ ที่ห้องแสนจะคับแคบก็ยังเอาเณรมาอยู่ด้วย จีวรก็ถูกกรีดด้วยมีด เมื่อทนถูกรังแกไม่ไหวก็ย้ายไปอยู่ที่วัดอื่น

ที่วัดทองนพคุณท่านก็ถูกกลั่นแกล้งอีกเช่นกัน เช่นเอาขี้ฝุ่นโรยใส่ศีรษะและที่บูชาพระ

ที่วัดยางสุทธารามเมื่อท่านนั่งภาวนาพระที่อยู่ใกล้เคียงก็แกล้งเปิดวิทยุให้ดังลั่นขึ้นมา ท่านอาจารย์ศรีนวลท่านไม่ถืออาฆาตจองเวรผู้ใด คิดเสียว่าเป็นกรรมที่ทำกันไว้แต่ปางก่อนจึงทำให้ชีวิตต้องมีอันเป็นเช่นนี้ และก็เชื่อมั่นในพระพุทธคุณพระธรรมคุณ จึงสามารถอดทนต่อความยากลำบากทั้งหลายมาได้

ท่านอาจารย์ศรีนวลบอกว่า

"ถ้าอาฆาตมาไม่มีความเชื่อมั่นในพระคุณของพระพุทธเจ้าและพระธรรมเจ้า *ก็คงจะสึกไปแล้วและพวกโยมทั้งหลาย ก็คงไม่มีโอกาสได้มาพบอาตมาเช่นขณะนี้"*

ในการสร้างวัดวชิรธรรมสาธิต ท่านก็ต้องผจญกับปัญหาและผู้กลั่นแกล้งต่าง ๆ นานา

ในขณะที่ท่านสร้างวัดปรากฏว่า เรือที่ขนอิฐขนทรายมาสร้างวัดมักจะถูกคนแกล้งเอาเรือมาชนอยู่เสมอ พวกคนงาน

ที่มาสร้างวัดก็มักจะถูกลักขโมย ต่อมามีคนเอาเรือมาถวาย ทำให้การขนวัสดุก่อสร้างสะดวกขึ้น ในขณะนี้ เรือมาดลำนั้นยังเก็บไว้ที่วัด

เมื่อท่านอาจารย์ศรีนวลมาอยู่วัดปีแรก มีคนหวังดีมาฉีดยาให้บอกว่าเป็นยาบำรุง ท่านกำลังไม่สบาย และเห็นเขาปรารถนาดีก็ยอมให้เขาฉีดยา

หลังจากนั้นอีก 10 นาทีต่อมา ท่านรู้สึกหัวหมุนและหน้ามืดคล้ายจะเป็นลม แล้วมีเลือดขึ้นเป็นจุดๆ ตามแขนตามตัว ถ้าไม่ได้**นายแพทย์สิริ พัฒนกำจร** ช่วยเอาไว้น่ากลัวอาจถึงแก่ชีวิต

สูญเสียอาจารย์

เมื่อวันอังคารที่ 17 เมษายน พ.ศ. 2522 ท่าน**อาจารย์สู พรหมเชยธีระ** นั่งสนทนากับครอบครัวของท่านเป็นปกติในตอนหัวค่ำ

ครั้นได้เวลา 20.00 น. อันเป็นเวลาที่ท่านอาจารย์จะปฏิบัติธรรมด้วยการเจริญสมาธิเป็นกิจวัตร ท่านก็ลุกขึ้นเดินขึ้นไปบนตึก แล้วนั่งสมาธิหน้ารูปจำลอง**พระอาจารย์เชย**อาจารย์ของท่านดังเคยปฏิบัติมา

กระทั่งกาลเวลาผ่านไป 45 นาที คือประมาณ 20.45 น. ท่านอาจารย์สูก็ละทิ้งสังขารเยี่ยงผู้บรรลุในคุณธรรมทั้งปวง เช่นเดียวกับอาจารย์ของท่านที่นั่งสมาธิละทิ้งสังขารบนภูเขา

ปากแรต อันวิเวกวังเวงเมื่อยี่สิบปีเศษที่ผ่านมา ! โดยไม่มีใครคาดฝันมาก่อน !

และในวันเดียวกันนั้นเอง อันเป็นวันประเพณีอาบน้ำดำหัวของชาวเหนือ ท่านอาจารย์ศรีนวลพร้อมด้วยคณะสงฆ์อำเภอป่าซาง จังหวัดลำพูน และพุทธศาสนิกชนทั้งอำเภอตลอดทั้งเจ้าคณะ พระอธิการทุกตำบลได้นัดไปประกอบพิธีอาบน้ำดำหัวพระเถระผู้ใหญ่ ณ วัดหนองเจดีย์ ซึ่งเป็นวัดที่ท่านอาจารย์ศรีนวลพัฒนาขึ้นมาใหม่

ครั้นเสร็จพิธีการแล้วในคืนนั้นเองท่านอาจารย์ศรีนวลได้เห็นท่านอาจารย์สูนั่งตาย โดยมีคำโคลงเขียนบนกระดาษแผ่นน้อยใต้เสื่อกกมีความว่า

ละครปิดฉาก
ลงเรือข้ามฟาก
ที่นี่เรียบร้อย

ฝากให้รู้ข่าว

ท่านอาจารย์ศรีนวลตกตะลึงในนิมิตนั้น ในวันรุ่งขึ้นท่านก็รีบขึ้นเครื่องบินกลับกรุงเทพฯ และเดินทางไปยังชลบุรีทันที

แล้วท่านก็ได้เห็นอาจารย์ของท่านนั่งตายตรงกับนิมิตนั้น!

ด้วยความอาลัยในการสูญเสียอาจารย์ของท่านครั้งนี้ท่านอาจารย์ศรีนวลได้เขียนลงในหนังสืออนุสรณ์เนื่องในงาน

พระราชทานเพลิงศพ อาจารย์สู พรหมเชยธีระ มีข้อความตอนหนึ่ง ดังนี้

"...เมื่อข้าพเจ้าไปเห็นอาจารย์นั่งสมาธิไปอย่างไม่กลับ มีความรู้สึกในใจเหมือนหนึ่งของอยู่ในมือแล้วถูกอะไรกระทบอย่างแรงที่มือ และของสิ่งนั้นได้หลุดตกลงไปอย่างที่ไม่สามารถจะนำกลับคืนมาได้

ข้าพเจ้าได้แต่บ่นภาวนาในใจว่า ท่านอาจารย์สูท่านเป็นเทพเจ้าที่บนสวรรค์ส่งมาช่วยข้าพเจ้า

เมื่อข้าพเจ้าเพิ่งสร้างวัดเสร็จในวันที่ 16 เมษายน 2522 ซึ่งเป็นวัดที่สมบูรณ์แบบตามภาพนิมิตที่ได้มีไว้แต่เดิม ท่านก็จากไปโดยที่ข้าพเจ้าไม่ได้เตรียมการไว้ล่วงหน้า ซึ่งมีปัญหาธรรมยังค้างอยู่อีกมาก นับเป็นการสูญเสียครั้งยิ่งใหญ่ที่ข้าพเจ้าเคยมีมาก่อน

แม้จะมีคนได้พูดกับข้าพเจ้าอยู่บ่อย ๆ และตัวข้าพเจ้าเองก็รู้อยู่ในใจล่วงหน้าแล้วว่า วันที่ 18 เมษายน 2522 จะเป็นวันแห่งความสูญเสียครั้งใหญ่ในชีวิต

แต่นึกไม่ถึงว่าจะเป็นการสูญเสียท่านอาจารย์ ซึ่งเป็นเสมือนแก้วสารพัดนึก เป็นดวงประทีปเคยส่องสว่างรุ่งโรจน์อยู่ในดวงใจของข้าพเจ้า นำความตกตะลึงอย่างบอกไม่ถูกใช้สัมมาสติเหนี่ยวรั้งจิตใจ สุดวิถีแห่งภูมิจิตที่จะพึงสัมปยุตดวงจิตไม่ให้หวั่นไหว

แน่ละมันเป็นสิ่งที่ไม่เคยประสบกับสภาวะที่ท่านได้พูดไว้ว่า 2 ปีข้างหน้าจะครบวาระข้าพเจ้าก็ยังไม่เชื่อว่าเป็นจริง...ฯ”

เหตุไม่คาดฝัน

ประมาณต้นปี 2530 ท่านอาจารย์ศรีนวล พร้อมด้วยศิษย์ได้เดินทางไปยังจังหวัดลำพูนเพื่อปฏิบัติภารกิจของท่านที่ยังตกค้างอยู่

แต่จะเป็นด้วยเหตุอันใดไม่มีใครทราบ เมื่อท่านกับลูกศิษย์ ซึ่งเดินทางโดยรถยนต์มาได้ค่อนทางก่อนขึ้นภูเขาแห่งหนึ่ง ท่านอาจารย์ศรีนวลได้สั่งให้คนขับนำรถจอดริมทางเชิงเขาอย่างกะทันหัน แล้วท่านได้นำศิษย์สวดมนต์ ณ ที่นั้นทันที บรรดาลูกศิษย์ที่ติดตามท่านไปสอง - สามคนก็พนมมือสวดตามท่านด้วยความพร้อมเพรียง

และแล้วก่อนที่ท่านอาจารย์ศรีนวลกับลูกศิษย์จะสวดมนต์จบบทก็มีรถยนต์คันหนึ่งวิ่งลงจากภูเขาอย่างรวดเร็วถลาเข้าชนรถยนต์ที่ท่านอาจารย์นั่งอยู่เต็มแรง !

ผลของการถูกชนในครั้งนั้นนอกจากศิษย์ของท่านจะบาดเจ็บไปตาม ๆ กันมากบ้างน้อยบ้างนั้นตัวของท่านอาจารย์เองได้กระแทกกับตัวถังรถ อันเป็นเหตุให้ท่านรู้สึกเจ็บแปลบภายในท้องอย่างรุนแรง แต่ก็เป็นชั่วขณะ เมื่อได้รับการพยาบาลจากลูกศิษย์แล้ว ท่านก็มีอาการดีขึ้น

แต่ใครจะคิดบ้างว่า การถูกรถยนต์ชนในครั้งนั้น คือต้นเหตุของการอาพาธจนต้องมรณภาพต่อมาของท่านอาจารย์ศรีนวล

รับการรักษา

ครั้นประมาณปลายเดือนพฤษภาคม 2530 ท่านอาจารย์ศรีนวลได้ปรารภกับศิษยานุศิษย์บ่อยครั้งว่า ท่านรู้สึกไม่ค่อยสบาย เนื่องจากปวดท้องอยู่เสมอ

พร้อมกันนั้นท่านก็แสวงหาหมอที่เก่งทางด้านแพทย์แผนโบราณทางภาคเหนือให้ช่วยบำบัดรักษาจนอาการปวดท้องทุเลาลง จึงกลับมาพักผ่อนที่วัดวชิรธรรมสาธิต

ขณะที่ท่านอยู่วัดวชิรธรรมสาธิตนั้นได้มีบรรดาลูกศิษย์รวมทั้งผู้เคารพนับถือท่านไม่ว่าคฤหัสถ์หรือบรรพชิตต่างก็พากันห่วงใย ทยอยมานมัสการถามอาการป่วยของท่านอย่างไม่ขาดสาย

ขณะนั้นทุกคนยังไม่ทราบว่าท่านอาจารย์อาพาธเพราะอะไรกันแน่และไม่คิดด้วยซ้ำไปว่าจะมีอาการที่ร้ายแรง แต่ยิ่งนานวันเข้าก็ยิ่งทำให้ท่านอาจารย์ศรีนวลกระวนกระวายหนักขึ้นดูเหมือนอาการอาพาธจะทรุดหนักลงทุกที

จนกระทั่งถึงต้นเดือนมิถุนายน 2530 ท่านอาจารย์ทนต่อการเจ็บปวดไม่ไหวแล้ว จึงเข้าตรวจเช็คร่างกายที่โรงพยาบาลบำรุงราษฎร์ กรุงเทพมหานคร ต่อมานายแพทย์

ได้ทำการผ่าตัดลำไส้ในวันที่ 15 มิถุนายน

หลังจากผ่าตัดแล้วท่านได้กลับไปพักฟื้นที่วัดวชิรธรรมสาธิต เป็นเวลา 15 วัน และมีอาการดีขึ้นอย่างเห็นได้ชัด บรรดาลูกศิษย์ที่เคารพนับถือก็คิดว่า ท่านอาจารย์หายอาพาธเป็นปกติ แล้วต่างก็มีความปีติยินดีตาม ๆ กัน

ทั้งนี้เพราะอิริยาบถที่ท่านปฏิบัติเป็นกิจวัตรประจำวันนั้นเหมือนเดิมทุกอย่าง ท่านยังคงทำวัตรเช้า-เย็น สั่งสอนอบรมพระภิกษุ สามเณร และลูกศิษย์วัดด้วยอาการยิ้มแย้มแจ่มใส

โอวาทจากใจ

ช่วงที่ท่านอาจารย์ปฏิบัติกิจของสงฆ์อยู่ที่วัดนั้น ได้ทำสิ่งต่าง ๆ ที่เป็นประโยชน์มากมายเช่น การทำบุญ อบรมสั่งสอน ให้กำลังใจแก่ผู้เข้าเยี่ยม ให้ตระหนักถึงความเปลี่ยนแปลงต่าง ๆ ในวิถีชีวิตของคนเรา

โดยเฉพาะเน้นมาก คือ ทุกสิ่งไม่เที่ยง ทุกสิ่งเป็นทุกข์ ทุกสิ่งเป็นของไม่ใช่ตัวตน เราบังคับไม่ได้...

ด้วยความคิดอยากจะให้หายแล้ว ท่านอาจารย์ก็เข้าทำการผ่าตัดลำไส้อีกครั้งหนึ่ง ที่โรงพยาบาลสมิติเวช

ข่าวอาพาธของท่านก็กระพือสะพัดไปทั่ว เป็นเหตุให้ผู้ที่ทราบข่าว ต่างก็ตระหนกตกใจ ทั้งคฤหัสถ์และบรรพชิตในภาคเหนือและที่กรุงเทพมหานครต่างหลั่งไหลกันมาเยี่ยม

ท่าน ให้กำลังใจวันละเป็นจำนวนมาก

แม้กระทั่งพระเถระผู้ใหญ่ในวงการคณะสงฆ์ รวมไปถึงข้าราชการชั้นผู้ใหญ่ ต่างก็เข้าเยี่ยมอวยพรเป็นคำพูดบ้าง ลายเซ็นบ้างขอให้ท่านอาจารย์หายป่วย กลับมาเป็นร่มโพธิ์ร่มไทรของศิษยานุศิษย์ต่อไปอีก

ความกระวนกระวายใจของลูกศิษย์ที่มีต่ออาจารย์ของตนนั้น ไม่แตกต่างอะไรกับความเป็นห่วงเป็นใยของท่านที่มีต่อลูกศิษย์เลย ซึ่งได้แสดงให้เห็นทางใบหน้าของท่านที่เศร้าหมองตลอดมา

ในพระบรมราชูปถัมภ์

นับว่าท่านอาจารย์มีขันติธรรมอย่างมาก ที่อดทนต่ออาการอันเจ็บปวดนี้

เมื่อพักผ่อนรู้สึกมีอากาค่อยทุเลาลงบ้างแล้ว ท่านก็ย้ายไปรักษาตัวต่อที่โรงพยาบาลสวนดอก (ลานนา) จังหวัดเชียงใหม่ เป็นเวลาประมาณเดือนเศษ

การเข้าเยี่ยมของผู้ที่เคารพนับถือมีอยู่ตลอดไม่ขาดสาย โดยเฉพาะบรรดาลูกหลานญาติมิตรของท่าน คอยให้การปรนนิบัติอุปัฏฐากอย่างใกล้ชิด

ความทราบถึงใต้ฝ่าละอองธุลีพระบาททรงโปรดเกล้าฯ ให้เป็นคนไข้ในพระบรมราชูปถัมภ์ที่โรงพยาบาลมหาราช ตึกสุจิณฺโณ จังหวัดเชียงใหม่ ตั้งแต่บัดนั้น

เจ้าของเขามาแล้ว

ก่อนที่จะกล่าวถึงอาการอาพาธของท่านอาจารย์ศรีนวลต่อไปนั้น ผู้เขียนใคร่อยากจะกล่าวถึงความมหัศจรรย์บางอย่างที่เกิดขึ้น ในระหว่างก่อนที่ท่านอาจารย์จะอาพาธและกำลังอาพาธอยู่สักเรื่องหนึ่ง

นั่นก็คือก่อนที่ท่านอาจารย์ศรีนวลจะอาพาธไม่กี่เดือน ท่านเกิดความทุกข์อันสืบเนื่องมาจากการไม่รักษาสัจจะของฆราวาสผู้หนึ่งจนเป็นคดีความถึงโรงถึงศาล

ซึ่งเรื่องดังกล่าวนี้ ทำให้ท่านเป็นทุกข์ใจอย่างยิ่ง แต่บังเอิญมีลูกศิษย์ของท่านคนหนึ่งได้แนะนำให้ท่านลองปรึกษาคุณคนึง ฦาไชย อดีตรัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวงมหาดไทยดู เพราะคุณคนึงเคยให้ความช่วยเหลือพี่ชายของลูกศิษย์ท่านมาแล้วด้วยความเมตตา ไม่เคยเรียกร้องสิ่งหนึ่งสิ่งใดเป็นการตอบแทนเลย

เมื่อท่านอาจารย์ศรีนวลไปรับคำแนะนำดังนั้นจึงได้ติดต่อกับคุณคนึง ฦาไชย ในเวลาต่อมา

การปรึกษาหารือระหว่างท่านอาจารย์ศรีนวลกับคุณคนึง ฦาไชย เป็นเหตุให้คุณคนึงต้องเดินทางไปนมัสการท่านอาจารย์ศรีนวลถึงวัดวชิรธรรมสาธิตซึ่งอยู่ไกลจากบ้านราชวัตรของคุณคนึงไม่น้อย

ด้วยคุณคนึงเห็นว่าท่านอาจารย์ศรีนวลเป็นพระภิกษุ การที่จะให้ท่านเดินทางมาหาคุณคนึงเป็นการไม่สมควร

คุณคนึงจึงเป็นฝ่ายไปยังวัดวชิรธรรมสาธิตเสียเอง

แต่เป็นการน่าแปลกใจเป็นอย่างยิ่ง เพราะเมื่อคุณคนึงให้ความคิดเห็นในคดีความแก่ท่านอาจารย์ศรีนวลเสร็จแล้ว กำลังจะกราบลาท่านนั้น

ท่านอาจารย์ศรีนวลกลับบอกให้คุณคนึงรอก่อน พร้อมทั้งได้หันไปสั่งลูกศิษย์ของท่านให้ยกพระพุทธรูปเชียงแสน หน้าตักกว้างประมาณศอกเศษลงมาจากที่ประดิษฐาน แล้วสั่งให้ลูกศิษย์ช่วยกันอุ้มพระเชียงแสนอันหาค่ามิได้องค์นั้นไปวางในรถยนต์ของคุณคนึง โดยที่ท่านบอกแก่เขาเหล่านั้นว่า

"เจ้าของเขามาแล้ว !"

ทั้งนี้ยังความประหลาดใจแก่ลูกศิษย์ของท่านเป็นอย่างยิ่ง เพราะพระพุทธรูปเชียงแสนองค์นี้เคยมีคนมาขอเช่าจากท่านอาจารย์ศรีนวลโดยให้ราคาสูงเป็นเงินจำนวนแสน แต่ท่านไม่ยอมขายแก่ใครและจะอ้างแก่ผู้ที่มาขอเช่าทุกรายไปว่า

"พระพุทธรูปองค์นี้มีเจ้าของ"

เมื่อเป็นเช่นนี้ ถึงคุณคนึงจะปฏิเสธอย่างไร ท่านก็ไม่ฟัง ท่านบอกแต่เพียงว่า

"อาตมารอมานานแล้ว คุณโยมเคยเป็นเจ้าของพระพุทธรูปองค์นี้มาก่อน ขอรับเอาไปเสียเถิด"

ด้วยเหตุนี้ เมื่อคุณคนึงขับรถมาถึงบ้านแล้วจึงได้บอก

แก่คุณสมบูรณ์ ภาไชย ภริยาของท่านให้ดูบนเบาะหลังในรถยนต์ที่มีพระพุทธรูปเชียงแสนประดิษฐานอยู่และเล่าเรื่องให้ฟังซึ่งยังความอัศจรรย์แก่คุณสมบูรณ์ไม่น้อย

โยมอา ผู้อุปัฏฐาก

เนื่องจากคดีความดังกล่าวเป็นเรื่องที่ยืดเยื้อ คุณคนึงจึงต้องเดินทางไปยังวัดวชิรธรรมสาธิตบ่อย ๆ และเกือบทุกครั้งที่คุณคนึงกลับมาบ้าน จะต้องบอกคุณสมบูรณ์ว่า

"ท่านถามถึงว่าทำไมโยมผู้หญิงไม่มาด้วย"

เมื่อคุณสมบูรณ์ได้ยินท่านอาจารย์ศรีนวลถามถึงบ่อยครั้งเข้าก็เกรงใจท่าน จนต่อมาวันหนึ่งจึงได้ติดรถไปกับคุณคนึงและได้มีโอกาสนมัสการท่านอาจารย์ศรีนวล ซึ่งท่านได้ทักทันทีว่า

"วันนี้โยมอามาได้ !"

นับจากวันนั้นเป็นต้นไปท่านอาจารย์ศรีนวลก็เรียกคุณสมบูรณ์ ภาไชยว่า **"โยมอา"** จนมรณภาพ

และนับจากวันนั้นอีกเหมือนกัน คุณสมบูรณ์ ภาไชยก็เป็นธุระแก่ท่านอาจารย์ศรีนวลประดุจโยมอุปัฏฐากท่านจนถึงวันฌาปนกิจ ! สมดังที่ท่านเคยขอร้องแก่คุณสมบูรณ์ไว้ว่า

"อาตมาขอฝากผีฝากไข้แก่โยมอาด้วย !"

มอบไม้เท้ากายสิทธิ์ให้

การอาพาธของท่านอาจารย์ศรีนวลมีอาการทรุดลงทุกขณะ นับแต่เข้าโรงพยาบาลบำรุงราษฎร์เพื่อผ่าตัดลำไส้ครั้งแรก และเข้าโรงพยาบาลสมิติเวชทำการผ่าตัดลำไส้เป็นครั้งที่สอง อาการก็หาดีขึ้นไม่

ซึ่งท่านอาจารย์ศรีนวลเองคงจะรู้ตัวของท่านดี ว่าท่านคงจะอยู่ไม่ได้อีกนานแล้ว

ดังนั้นวันหนึ่งเมื่อคุณสมบูรณ์ ภาไชย ไปเยี่ยมไข้ด้วยความห่วงใย ท่านอาจารย์ศรีนวลก็เรียก **"โยมอา"** ของท่านเข้าไปใกล้

และโดยไม่มีใครคิดว่าท่านจะมอบของอันล้ำค่าที่ท่านติดตัวมาช้านาน ท่านอาจารย์ศรีนวลก็หันไปหยิบไม้เท้ากายสิทธิ์ซึ่งท่านใช้รักษาโรคภัยไข้เจ็บให้แก่คนทั้งหลายที่มีความทุกข์นับร้อยนับพันคนมาแล้ว ยื่นส่งให้แก่คุณสมบูรณ์พลางบอกว่า

"อาตมาไม่มีอะไรจะตอบแทนโยมอานอกจากของสิ่งนี้ ขอให้โยมอาจงรับไว้เถิด !"

ครั้งแรกคุณสมบูรณ์ก็อึกอัก ๆ เพราะเท่าที่เธออุปัฏฐากท่านอาจารย์ศรีนวลตลอดมานั้นเธอมิได้มุ่งหวังสิ่งตอบแทนประการใดเลย จึงไม่กล้าที่จะรับไม้เท้ากายสิทธิ์ที่ท่านมอบให้ต่อหน้าลูกศิษย์ของท่าน แต่เมื่อท่านอาจารย์ยืนกรานที่จะมอบให้แก่เธอ คุณสมบูรณ์ก็พนมมือเหนือ

หน้าผากพลางกราบเรียนท่านว่า

"ดิฉันไม่ทราบว่าจะเอาไปทำอะไร นอกจากจะเอาไว้บูชาเท่านั้น"

ซึ่งเรื่องนี้ คุณสมบูรณ์บอกแก่ผู้เขียนว่า

"ท่านให้ไม้เท้าแก่เราสองอันที่กรุงเทพฯ แล้วให้อีกอันหนึ่งที่โรงพยาบาลสวนดอก (ลานนา) เชียงใหม่ รวมเป็นสามอัน เราก็ได้แต่ตั้งไว้บูชาที่โต๊ะหมู่บนบ้านทุกวันนี้"

ภิกษุผู้รู้เหตุการณ์

อยู่มาวันหนึ่ง คุณสมบูรณ์ได้เดินทางไปยังจังหวัดเชียงใหม่ เพื่อนำเงินจากทอดผ้าป่าจำนวนแสนเศษไปถวายท่านอาจารย์ศรีนวลที่โรงพยาบาลสวนดอก (ลานนา) อันเป็นโรงพยาบาลที่ท่านอาจารย์ศรีนวลเข้ารับการรักษาพยาบาลเป็นครั้งสุดท้าย

เมื่อถวายปัจจัยแล้ว คุณสมบูรณ์ก็ไปบ้านคุณศิริ วิจิตรานนท์ ซึ่งเธอพักเป็นประจำทุกครั้งที่ไปเชียงใหม่

ครั้นรถเลี้ยวเข้าไปในบ้านคุณศิริ เธอก็เห็นพระภิกษุรูปหนึ่งรูปร่างสันทัด นั่งอยู่ใต้ต้นไม้ใหญ่คุณสมบูรณ์เป็นผู้มีศรัทธาในพระพุทธศาสนาอยู่แล้ว จึงรีบลงจากรถ เดินเข้าไปนมัสการพระภิกษุรูปนั้น

ยังไม่ทันจะได้เอ่ยปากพูดอะไร พระภิกษุก็ทักทายมาก่อนว่า

"โยมมาเชียงใหม่คราวนี้ด้วยธุรกิจของคนในผ้าเหลือง ใช่ไหม ?"

คุณสมบูรณ์ถึงแก่ตกตะลึงไปชั่วขณะ เพราะไม่คิดว่าพระภิกษุรูปนั้นจะรู้ถึงเพียงนี้ ครั้นเมื่อได้สติเธอก็กราบเรียนท่านว่า ใช่! และเรียนถามท่านต่อไปว่าอาการของท่านอาจารย์ศรีนวลคราวนี้จะหนักมากไหม ? ไหวไหม ? แล้วเธอก็ขอร้องให้พระรูปนั้นช่วยด้วย แต่ท่านสั่นศีรษะบอกแก่คุณสมบูรณ์ว่า

"ไม่ไหวแล้ว ! ท่านมีบารมีมาก สามารถสร้างวัดใหญ่โตสวยงาม จากป่าช้าร้างได้อย่างมหัศจรรย์ แต่บุญของท่านทำมาแค่นี้เอง !"

พระภิกษุที่รู้เหตุการณ์ไปหมดทุกอย่างรูปนี้คือ **พระอาจารย์ซ่วน ปัญญาธโร** นั่นเอง !

พิธีต่อบุญ

คุณสมบูรณ์ฟังพระอาจารย์ซ่วนบอกดังนั้นก็ใจหาย ถึงกระนั้นเธอก็อดขอร้องให้พระอาจารย์ซ่วนช่วยต่อบุญให้แก่ท่านอาจารย์ศรีนวลอีกสักหน่อย

คราวนี้ท่านพยักหน้ารับพลางบอกว่า

"ได้ ! แต่โยมต้องไปถวายสังฆทานพระเจ็ดองค์ให้แก่พระนางจามเทวี ตัวโยมต้องไปเองนะ นี่ท่านจะเอาตัวอาจารย์ของโยมไปอยู่แล้ว !"

คุณสมบูรณ์ก็รับคำ ทั้งๆ ที่ขณะนั้นเธอยังไม่ทราบว่า **พระนางจามเทวี** อยู่จังหวัดไหน

จนกระทั่ง **คุณปิยะฉัตร** ลูกศิษย์ของท่านอาจารย์ศรีนวล ซึ่งนั่งอยู่ใกล้ๆ บอกว่า พระนางจามเทวีอยู่ที่จังหวัดลำพูนใกล้ๆ นี่เอง เธอจึงโล่งใจและรีบสั่งให้คุณปิยะฉัตรไปจัดหาซื้อของที่จะไปถวายสังฆทานในวันรุ่งขึ้นโดยด่วน

แต่ก่อนที่คุณปิยะฉัตรจะลุกขึ้น พระอาจารย์ซ่วนได้บอกสิ่งของที่จะต้องจัดถวายสังฆทานให้คุณปิยะฉัตรจดไปซื้อที่ตลาด แล้วท่านก็ชี้หน้าคุณปิยะฉัตรพลางพูดว่า

"ไอ้นี่เคยไปเมืองนอกเมืองนามาแล้วนี่ ฉันเห็นแกสะพายย่ามกระติกน้ำตามหลังอาจารย์เอ็งแล้วอาจารย์กับเอ็งไปนั่งพักใต้ต้นโพธิ์"

คุณปิยะฉัตรหัวเราะแหะๆ ยอมรับว่าเคยไปอินเดียกับท่านอาจารย์ศรีนวล เคยสะพายย่ามกระติกน้ำ แล้วไปนั่งพักใต้ต้นโพธิ์จริงๆ !

จากนั้นคุณปิยะฉัตรก็รีบไปโรงพยาบาลสวนดอก (ลานนา) ก่อนจะกลับไปลำพูนเตรียมของที่จะถวายสังฆทาน

พระนางจามเทวีปรากฏองค์

แต่สิ่งอัศจรรย์ที่เกิดขึ้นต่อหน้าต่อตาคุณปิยะฉัตร เมื่อก้าวเข้าไปในห้องคนไข้ของโรงพยาบาลสวนดอกในวันเดียวกันนั้น ก็คือท่านอาจารย์ศรีนวลกำลังนอนหลับตาถือ

เจ้าแม่จามเทวี แห่งจังหวัดลำพูน

พระอาจารย์ช่วน ปัญญาธโร

ไม้เท้าที่หลวงพ่อศรีนวล (พระโสภณวชิรธรรม)
มอบให้คุณสมบูรณ์เก็บรักษาไว้

ด้ายสายสิญจน์ไว้ในอุ้งมือสวดมนต์พึมพำอยู่ ทั้งบรรดาลูกศิษย์อีกสามคนก็นั่งคุกเข่าพนมมือหันหน้าไปทางเตียงนอนของท่านอาจารย์เป็นแถว !

หลังจากได้สอบถามกันภายหลังจึงได้ความว่า

อยู่ ๆ ท่านอาจารย์ศรีนวลซึ่งกำลังนอนอยู่บนเตียงดี ๆ ก็ร้องบอกลูกศิษย์ของท่านว่า

"เบิ้ม ๆ ! รีบเอาสายสิญจน์จากเจ้าแม่จามเทวีมาให้ข้าเร็ว ๆ เข้า !"

เบิ้มลูกศิษย์ของท่านถามว่า

"เจ้าแม่จามเทวีอยู่ไหนครับ ?"

ท่านอาจารย์ศรีนวลชี้มือไปที่โคมไฟข้างผนังตึกแล้วบอกว่า

"นั่นไง ! ท่านเสด็จมาประทับอยู่ตรงนั้น เอ็งไม่เห็นหรือว่า เจ้าแม่เสด็จมา ! เร็ว ๆ เข้ารับด้ายสายสิญจน์มาใส่มือข้าที!"

เบิ้มกับเด็ก ๆ ก็รีบเอาด้ายสายสิญจน์ไปผูกกับโคมไฟแล้วโยงมาใส่มืออาจารย์ศรีนวล !

...ที่น่ามหัศจรรย์ยิ่งไปกว่านั้นก็คือเวลาที่ท่านอาจารย์ศรีนวลเห็นเจ้าแม่จามเทวีเสด็จเข้ามาในห้องนั้น เป็นเวลาเดียวกับที่ พระอาจารย์ซ่วน ปัญญาธโร รับปากคุณสมบูรณ์ ภาไชย ว่าจะช่วยต่อบุญให้แก่ท่านอาจารย์ศรีนวลพอดี !

...ด้วยความสงสัยในความผูกพันอย่างลึกซึ้งระหว่าง

เธอกับท่านอาจารย์ศรีนวล ทั้ง ๆ ที่สมัยท่านอาจารย์ศรีนวลกำลังโด่งดัง มีลูกศิษย์ลูกหาห้อมล้อมอยู่มากมายนั้น เธอก็ไม่เคยใกล้ชิด

แต่เหตุใดก่อนท่านจะอาพาธเพียงไม่กี่เดือนจนถึงบัดนี้ เธอจึงมีโอกาสเป็นโยมอุปัฏฐากท่านอาจารย์ศรีนวล และท่านอาจารย์ศรีนวลเองก็ถึงกับเอ่ยปากฝากผีฝากไข้แก่เธอ

คุณสมบูรณ์จึงอดไม่ได้ที่จะถามพระอาจารย์ซ่วน ถึงข้อนี้ ซึ่งพระอาจารย์ซ่วนได้ตอบสั้น ๆ ว่า

"โยมเคยเป็นมารดาของอาจารย์ศรีนวลในชาติก่อน"

คุณสมบูรณ์ ภาไชย ได้ฟังคำพูดประโยคนี้แล้วถึงกับน้ำตาคลอ ! และก่อนที่จะกราบลาท่านในวันนั้น พระอาจารย์ซ่วน ยังได้บอกแก่คุณสมบูรณ์อีกว่า

"โยมต้องทำใจนะ ระหว่างวันที่ 11 พฤศจิกายน ถึง 17 พฤศจิกายน โยมต้องทำใจ ถ้ารอดไปได้ก็ด้วยปาฏิหาริย์เท่านั้น!"

คุณสมบูรณ์ตกใจ ถามท่านว่า

"ทั้ง ๆ ที่ดิฉันจะไปถวายสังฆทาน ยังอยู่ได้แค่นี้หรือเจ้าคะ?"

พระอาจารย์ซ่วนตอบว่า

"หมดบุญ !"

*และแล้ว **ท่านอาจารย์ศรีนวล** หรือ **ท่านอาจารย์สาธิต ฐานวโร** ก็ถึงแก่มรณภาพเมื่อวันที่ 14 พฤศจิกายน 2531 เวลา 03.02 น.*

ไปอยู่กับเจ้าแม่จามเทวีแล้ว !

หลังจากพระราชทานเพลิงศพเรียบร้อย คุณสมบูรณ์ ภาไชย ได้กรุณาพาผู้เขียนไปนมัสการ พระอาจารย์ซ่วน ปัญญาธโร ที่สำนักสงฆ์ท่าลาดใต้ อำเภอพนมสารคาม จังหวัดฉะเชิงเทรา

ณ ศาลาหลังเล็กที่พระอาจารย์ซ่วนใช้รับแขก คุณสมบูรณ์ได้กราบเรียนถามท่านต่อหน้าผู้เขียนว่า

"ท่านอาจารย์ศรีนวลไปดีไหมเจ้าคะ"

พระอาจารย์ซ่วนบอกว่า

"ไปอยู่กับเจ้าแม่จามเทวีแล้ว แต่ท่านยังห่วงอยู่ โยมถวายสังฆทานให้ท่านเสียก็แล้วกัน"

ผู้เขียนทราบว่า เมื่อคุณสมบูรณ์กลับกรุงเทพฯ ในวันนั้นรุ่งขึ้นเธอก็รีบจัดการไปซื้อข้าวของถวายสังฆทาน อุทิศกุศลให้แก่ **ท่านเจ้าคุณพระโสภณวชิรธรรม** หรือ **ท่านอาจารย์ศรีนวล** ทันที

และผู้เขียนเชื่อเหลือเกินว่าทุกวันนี้วิญญาณของท่านอาจารย์ศรีนวล คงสถิตอยู่ในสุคติภูมิชั่วกาลนานฯ

พระอาจารย์ซ่วน ปัญญาธโร

แต่เรื่องนี้จะจบบริบูรณ์ไม่ได้ถ้าไม่กล่าวถึงพระอาจารย์ซ่วน ปัญญาธโร เพราะอาจจะมีผู้อ่านบางท่านสงสัยว่า

พระอาจารย์ซ่วนคือท่านผู้ใด? มีคุณธรรมวิเศษ

ขนาดไหน? จึงสามารถทำนายทายทัก คุณสมบูรณ์ ภาไชย ได้ถูกต้อง ทั้ง ๆ ที่ไม่เคยรู้จักกันมาก่อนเลย

ทั้งยังพูดถึง **เจ้าแม่พระนางจามเทวี** ได้ตรงกับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นแก่ท่านอาจารย์ศรีนวล ในเวลาใกล้เคียงกันอย่างที่ไม่มีใครคิดว่าจะเป็นเช่นนั้นได้

ด้วยเหตุการณ์นี้ผู้เขียนขอยกเอาบทความที่ท่าน **อาจารย์เสริมศรี เกษมศรี** (ถึงแก่อนิจกรรมไปแล้ว) ได้เขียนในหนังสือ **"กตัญญูตานุสสรณ์ 2524"** เรื่อง **พระอาจารย์ซ่วน ปัญญาธโร วัดท่าลาดใต้ อำเภอพนมสารคาม จังหวัดฉะเชิงเทรา** นำมาลงเพื่อท่านผู้อ่านทั้งหลายจะได้หายสงสัยดังต่อไปนี้

"คุณวาริณี องคสิงห์ เพื่อนของเสริมศรี นำไปนมัสการ **ท่านอาจารย์ซ่วน ปัญญาธโร** ในตอนแรก ๆ เสริมศรีเห็นท่านเป็น **"พระหมอดู"** จึงไม่ใคร่สนใจเท่าไรนัก

ต่อมาตอนที่เสริมศรีจะขึ้นบัญชีท่านเป็นอาจารย์รูปที่ 15 คือตอนที่ **สมเด็จพระเจ้าภคินีเธอเจ้าฟ้าเพชรรัตน์ราชสุดา** จะเสด็จไปทรงวางศิลาฤกษ์โบสถ์วัดท่าลาดใต้

พวกคุณวาริณีซึ่งมีเสริมศรีรวมอยู่ด้วยได้ไปช่วยจัดการรับเสด็จ พวกเราไม่ทราบจะไปพักแต่งตัวเครื่องไทยรับเสด็จเจ้านายที่ไหนดี

ท่านอาจารย์ซ่วนตัดสินง่าย ๆ ให้ไปแต่งตัวที่กุฏิของท่าน ซึ่งเป็นกุฏิเล็ก ๆ ให้ลูกศิษย์เปิดให้พวกเรา ตัวท่านมัววุ่นจัด

การงานอยู่ทางอื่น เราจึงได้ไปเห็นภายในกุฏิของท่าน ซึ่งผิดกับกุฏิของพระรูปอื่นๆ ที่เคยเห็นมา

คือไม่มีข้าวของอะไรมาก อยู่อย่างง่ายๆ เตียงนอนของท่าน มีแต่พรมน้ำมันปู หมอน ผ้าห่ม

ลูกศิษย์บอกว่า ท่านฉันอาหารวันละมื้อเดียวตอน 10.00 น. บางวันมีคนมาขอให้ท่านช่วยมากรายด้วยกัน ท่านก็เลยไม่ได้ฉันก็มี เสริมศรีจึงนับถือว่าท่านเป็นนักบวชที่ดีคือ

เป็นอยู่อย่างง่ายๆ และไม่สะสมของ

ท่านเป็นคนพูดตรงไปตรงมา ใครพูดไม่เข้าท่า ท่านก็ดุอย่างไม่ไว้หน้า เสริมศรีเคยเรียนถามท่านตรงๆ ว่าท่านสร้างรูปปั้นปูนต่างไว้เพื่ออะไร ?

ท่านก็ตอบว่า ไม่สร้างไม่ได้มันร้อนวิชา คนเขามีเรื่องมาหาขอให้ช่วยอะไรๆ เรื่องของเขามันจะต้องแก้ด้วยอะไรก็ต้องบอกให้เขาทำ เขาก็ทำไว้ที่วัดนี้ ท่านไม่ได้สร้างขึ้นมาเพื่อแสดงบารมีของท่านเองเลย !”

บอกเหตุกันภัย

ตอน พ.ศ. 2515 **พี่ส่องศรี เทพหัสดิน** ชวน เสริมศรีกับคุณหมอเทียมจันทร์ ไปนมัสการท่านอาจารย์ซ่วน

เช้าวันนั้นท่านเล่าเรื่องพระสงฆ์ตามวัดบ้านป่า แม้ในจังหวัดฉะเชิงเทราและใกล้เคียงนี้พระไม่มีพระพุทธรูปจะบูชา

ต้องแกะสลักท่อนไม้เป็นพระพุทธรูปตามแต่จะทำได้

พี่ส่องศรีกล่าวว่าอยากจะสร้างพระพุทธรูปถวายบ้าง ท่านให้พี่ส่องศรีจุดธูปกล่าวคำถวายพระพุทธรูปขนาดสองศอกเศษต่อหน้า **"หลวงพ่อโยก"** พระประธานในวิหารนั้นของท่าน

เสริมศรีนึกตำหนิท่านว่าท่านรวบหัวรวบหางเกินไป พอเขาแสดงความสนใจ ก็ให้กล่าวปฏิญาณตนทันที

ฝ่ายคุณหมอเทียมจันทร์ ก็ให้ท่านตรวจดูดวงชะตาให้ ท่านบอกว่าชะตาร้ายอาจถึงตาย มีดีเหลือ 5 เปอร์เซ็นต์เท่านั้น แต่ถ้าไม่ตายคราวนี้ จะได้งานที่ในต่างประเทศได้เงินแพงกลับมา คุณหมอเทียมจันทร์นำยาต่าง ๆ ไปถวายท่านด้วย

บ่ายวันนั้น พวกสามสาวแก่เสร็จธุระที่ฉะเชิงเทราแล้ว ยังมีเวลาเหลือจึงชวนกันไปอ่างศิลาจนกระทั่งประสบอุบัติเหตุ สามสาวพากันซี่โครงหัก คอเกือบจะหัก แต่ละคนซี่โครงหักคนละสองซี่

ครั้นเสริมศรีหายเจ็บ ขับรถได้แล้วจึงได้ไปเยี่ยม คุณ**วาริณี องคสิงห์** ที่บ้านเธอ ฝั่งธนบุรีเล่าเหตุการณ์ที่น่าหวาดเสียวให้เธอฟัง พร้อมกับแสดงความประหลาดใจว่า

"ทำไม่จึงไม่มีใครตายไม่ทราบ ?"

คุณวาริณีนั่งสงบนิ่งสักครู่แล้วพูดว่า

"เห็นรถคันที่ไปวันนั้น มีพระแก่ ๆ นั่งไปบนหลังคารถ สักครู่ได้เห็นพระพุทธรูปองค์โตมาก และจิตรู้ขึ้นมาว่า ใคร

คนหนึ่งเคยทำบุญกับพระอรหันต์มาแล้ว”

กุศลเหล่านี้จึงช่วยไม่ให้มีคนตายเพราะอุบัติเหตุนั้น เสริมศรีก็เรียนคุณวาริณีว่า ตนอาราธนาหลวงพ่อทวดเหยียบน้ำทะเลจืดไปพิทักษ์รักษา พี่กลางถูกท่านอาจารย์ช่วนเกณฑ์ให้กล่าวปฏิญาณว่าจะถวายพระพุทธรูปองค์สองศอกเศษ ส่วนคุณหมอเทียมจันทร์นั้นจะต้องไปซักไซ้ไล่เลียงต่อไป

ต่อมาได้ถามคุณหมอเทียมจันทร์ว่าเคยทำบุญกับ**ท่านอาจารย์ช่วน** ไหม ? เธอตอบว่า เธอเคยถวายยา ท่านประทานเหรียญรูปท่านมาหนึ่งเหรียญ พร้อมกับสั่งว่า ถ้าไปดื่มสุรา ก็อย่าให้นำพระนี้ไปด้วยเลย

เมื่อค่ำวันก่อนเดินทาง คุณหมอเทียมจันทร์มีแขกพิเศษเป็นแหม่มมาจากเมืองเยอรมัน จึงพาไปเลี้ยงค็อกเทล ดังนั้นวันที่เกิดเหตุ เหรียญท่านอาจารย์ช่วนอยู่ในพวงกุญแจรถยนต์แทนที่จะอยู่ในตัวคุณหมอเทียมจันทร์

เสริมศรีสำนึกผิดขึ้นมาว่าตนได้ตำหนิท่านอาจารย์ช่วนไว้ ดังกล่าวมาแล้ว เราไม่ควรตำหนิท่านเลย ท่านอาจารย์รู้อะไรล่วงหน้าแต่บอกเราไม่ได้ จึงได้จัดพิธี “รวบหัวรวบหาง” เช่นนั้น เพื่อคุ้มครองพวกเราทั้งรถ

ตอนนี้เสริมศรีได้เปลี่ยนทัศนคติอย่างสำคัญ คือก่อนนั้นไม่ค่อยเลื่อมใสในการสร้างพระพุทธรูปเท่าไรนัก เหตุผลก็คือ ที่บุพการีของเราแต่ก่อนท่านสร้างพระพุทธรูปไว้ มีอยู่

มากแล้ว เชื่อว่าพระพุทธรูปแต่ละองค์มีเทพรักษาอยู่ ถ้าสร้างขึ้นมาใหม่อีกเกรงว่าเทพจะรักษาหรือไม่ ชักไม่แน่ใจ

เมื่อได้ฟังคุณวาริณีพูดดังกล่าว จึงเกิดความเลื่อมใสในการสร้างพระพุทธรูปขึ้นมาว่า เพียงแต่ประกาศบอกกล่าวว่าจะสร้างพระพุทธรูปขนาดนั้น ๆ ก็ยังมีอานุภาพคุ้มเกรงรักษาชีวิตของพวกเราได้

พร้อมกันนั้นก็ระลึกถึงความผิดบาปของตนที่นึกตำหนิ **ท่านอาจารย์ซ่วน ปัญญาธโร** ในวันนั้นด้วย จึงได้ชวนพี่ไปนมัสการท่าน กล่าวขอประทานอภัย ขออโหสิกรรมอย่าให้มีภัยเวรต่อไปเลย ท่านก็อภัยให้”

วิญญาณพี่ชาย

ภายหลังที่ได้ทำพิธีถวาย **“ศาลากรรมฐาน”** ที่วัดจันทาราม เพื่อพระศาสนาแล้ว พอถึงวันวิสาขบูชา คณะผู้ทำงานบูรณะพระธาตุจอมกิตติ อำเภอเชียงแสน จังหวัดเชียงราย ได้พากันไปนมัสการพระธาตุจอมกิตติ

คราวนี้คณะได้นิมนต์ท่านอาจารย์ซ่วน ปัญญาธโร ไปด้วย เพราะท่านเคยไปครั้งพระธาตุจอมกิตติยังทรุดโทรมเอียงอยู่รอวันพังเท่านั้น บัดนี้พวกเราได้ช่วยกันบูรณะแล้ว ท่านอาจารย์ซ่วนได้ชวนท่านอาจารย์เดชไปด้วยอีกรูปหนึ่ง

ขากลับจากเชียงแสน รถบัสที่พวกเรากลับนั้นถึงกรุงเทพฯ ดึกมาก ที่หมออวยกับพี่พงศ์พูนเกษม *(พ.ต.อ.*

*หม่อมราชวงศ์พงศ์พูนเกษมเกษมศรี)*จึงนัดกันว่าพี่หมออวยจะนิมนต์ท่านอาจารย์ช่วนกับท่านอาจารย์เดชไปพักค้างคืนที่บ้านพี่หมอ

รุ่งขึ้นพี่พงศ์จึงมารับพระท่านไปส่งที่วัดท่าลาดใต้ อำเภอพนมสารคาม จังหวัดฉะเชิงเทรา เพราะบ้านพี่พงศ์ก็อยู่ถึงปากน้ำเหมือนกัน

คืนนั้นพวกผู้หญิงที่บ้านพี่หมออวยพากันไปนอนที่โรงเรียนสวนบัวหมด เหลือแต่พี่หมออวยกับพระสองรูปพักที่บ้านเท่านั้น

วันรุ่งขึ้น พวกเรามีคุณวาริณี องคสิงห์ รวมอยู่ด้วย ได้จัดอาหารถวายพระทั้งสองรูป ท่านฉันเสร็จแล้ว จึงมานั่งสนทนากับพวกเรา ท่านอาจารย์ช่วนเล่าว่า เมื่อเวลาตี 4 ท่านลุกขึ้นสวดมนต์ทำสมาธิเช่นเคย ในห้องพระของพี่หมอ ครั้งนี้มีผู้มาหาท่านสองราย

ท่านถามพี่หมอส่งศรี และเสริมศรีว่า

"คุณโยมมีญาติผู้ใหญ่ผู้ชายคนหนึ่งตายด้วยโรคหัวใจเป็นชั่วโมงเดียวตายบ้างไหม ?

ท่านผู้นี้เป็นผู้ใหญ่แล้วก็จริงแต่ยังสมาร์ทอยู่ มาพูดกับอาตมาว่าได้ตามพวกเราไปทำบุญที่พระธาตุจอมกิตติด้วย แล้วก็ตามมานี่ ด้วยอยากจะให้อาตมาบอกคุณโยมว่า เขาเป็นพี่ชายคุณโยมสองคนนี้ กับอีกคนหนึ่งที่ไม่อยู่ที่นี่

เขาเป็นพี่ชายก็สำนึกในหน้าที่ว่าต้องดูแลน้องตลอดจน

ทรัพย์สินอะไรต่าง ๆ ไม่เคยนึกว่าน้อง ๆ จะคิดถึงคุณเขา แล้วน้องหญิงทั้งสามคนได้นำทรัพย์มรดกที่ได้ไปสร้างกุฏิถวายวัดที่อยู่ริมน้ำ อุทิศส่วนกุศลให้เขา เขาให้อาตมาเห็นกุฏินั้นด้วย

เขาเล่าต่อไปว่า ตัวเขาเองเคยบวชเรียนแล้ว แต่เขากลับไม่เลื่อมใสในพระสงฆ์ จึงมิได้ทำบุญกับพระสงฆ์ แต่ได้ช่วยเหลือคนยากด้วยความเมตตา เขาไม่ทำบาป เขาตายไปแล้วก็อยู่สบายดี แต่ไม่มีที่อยู่อาศัย จนกระทั่งน้อง ๆ สร้างกุฏิถวายวัดอุทิศกุศลให้เขา เขาจึงมีที่อยู่สบายมาก”

พี่หมอส่งศรีกับเสริมศรีระลึกได้ทันทีว่า นี่คือพี่ระพีของเรา *(ม.ร.ว. ระพีพันธุ์ เกษมศรี)* พี่ชายที่ถึงแก่กรรมเมื่อ พ.ศ. 2513

เสริมศรีร้องไห้โฮ เพราะวิธีคิด วิธีพูดอย่างที่ท่านอาจารย์ซ่วนบอกนั้นเป็นอย่างเดียวกับของพี่ระพีพันธุ์ ! และนาน ๆ ท่านจะได้พบพวกเราสักที ท่านไม่เคยรู้เรื่องของพวกเราด้วย

คลื่นกระทบฝั่ง

เมื่อ พ.ศ. 2520 เสริมศรีได้ติดตามพี่หมอทั้งสองไปนมัสการท่านอาจารย์ซ่วน ปัญญาธโร ยุคนี้ เสริมศรี ปลงผมถือศีลแปด แต่งกายนุ่งผ้าถุงสีดำ ใส่เสื้อสีขาวแขนสามส่วนเป็นอุบาสิกาแล้ว

ท่านอาจารย์ซ่วน ปัญญาธโร ได้แสดงความยินดีที่

เสริมศรีหันเข้ามาหาธรรม ท่านได้สอนเสริมศรีว่า

บัดนี้เราก็ได้มาอยู่ในเพศนี้คือผู้ปฏิบัติธรรม จงถือหลักวางตนเป็น "**คลื่นกระทบฝั่ง**" ท่านอธิบายว่า

"เรื่องใด หรืออะไร ที่ใครพูดกับเรา ให้ฟังไว้พิจารณาดับความเสีย อย่าพูดต่อไป หรืออย่าให้ใครพูดต่อไป เรื่องทั้งหลายจะเรียบร้อยรวดเร็วดังคลื่นกระทบฝั่ง"

เสริมศรีได้ทดลองปฏิบัติแล้ว ได้ผลดีมาก จึงปฏิบัติสืบมาจนทุกวันนี้"

การที่ผู้เขียนได้นำบทความที่เกี่ยวแก่**พระอาจารย์ซ่วน ปัญญาธโร** ซึ่งเขียนโดย **อาจารย์ ม.ร.ว. เสริมศรี เกษมศรี** มาลง ณ โอกาสนี้ ก็เพื่อให้ท่านผู้อ่านทั้งหลายได้ประจักษ์ว่า

วิญญาณนั้นมีจริง! มิใช่ของพูดกันเล่น ๆ

และอีกประการหนึ่ง ก็ด้วยความเคารพในความรอบรู้ของพระอาจารย์ซ่วน ปัญญาธโร ที่ผู้ที่เขียนมีโอกาสไปนมัสการมา โดยความเอื้อเฟื้อของ **คุณสมบูรณ์ ภาุไชย** เพื่อนของผู้เขียนและได้ประจักษ์แก่ตนเองมาแล้ว

ส่วนในแง่ลบที่มีผู้กล่าวถึงท่านนั้นผู้เขียนขอละเว้นที่จะนำมากล่าว เพราะมิได้รู้และเห็นด้วยตัวผู้เขียนเอง ทั้งไม่อยากจะรู้และเห็นด้วย ทั้งนี้เพื่อประสงค์จะปฏิบัติตนเป็น**คลื่นกระทบฝั่ง** ดังที่ท่านเคยสอน ม.ร.ว. เสริมศรี เกษมศรีไว้

จึงขอยุติเรื่อง "**เบื้องหลังท่านอาจารย์ศรีนวลมรณภาพ**" แต่เพียงนี้...❐

คุณสนิท ธนรักษ์ ผู้เขียนเรื่อง "ตายแล้วฟื้น" ตายแล้วฟื้นจริงๆ

เมื่อเดือนตุลาคม พ.ศ. 2531 จะเป็นวันที่เท่าไรจำไม่ได้ ผู้เขียนไปเดินดูหนังสือตามแผงที่วางขายในตลาดนัดวัดมหาธาตุฯ ท่าพระจันทร์ เห็นหนังสือเรื่อง "ตายแล้วฟื้น" ซึ่งเขียนโดยคุณสนิท ธนรักษ์ ที่ คุณอาคม ทันนิเทศ แห่งสถานีวิทยุทหารอากาศ 01 พิมพ์ออกจำหน่ายเป็นครั้งที่สองวางอยู่

ผู้เขียนก็อดระลึกถึง คุณสนิท เสียมิได้ เพราะท่านเป็นนักหนังสือพิมพ์รุ่นพี่ เคยรู้จักนับถือท่านมาตั้งแต่ครั้งผู้เขียนเป็นนักข่าวประจำสภาผู้แทนราษฎร ของ น.ส.พ. สยามรัฐ และท่านเป็นบรรณาธิการ น.ส.พ. ประชาธิปไตย สมัยปี 2500

และเคยไปเยี่ยมท่านที่บ้านเลขที่ 155 ถนนพิชัย เขตดุสิต มาครั้งหนึ่งในปี 2529 นับแต่นั้นก็มิได้ไปเยี่ยมท่านอีกเลย เพราะติดพันอยู่กับงานประจำจนหาเวลาปลีกตัวไปไหน ๆ ได้ยาก

ครั้นเห็นผลงานของท่านวางอยู่บนแผงหนังสือดังกล่าว ผู้เขียนกลับมาถึงบ้านแล้วรีบโทรศัพท์ไปหาท่าน เพื่อถามข่าวคราวสารทุกข์สุกดิบจึงได้ทราบว่าหลังจากที่ผู้เขียนไปเยี่ยมท่านในปี 2529 แล้ว ท่านเกิดอุบัติเหตุจนถึงแก่กรรมไปเป็นเวลาหนึ่งและช่วงเวลานั้นเอง ท่านบอกว่าได้พบเห็นสิ่งอัศจรรย์อยู่

ผู้เขียนฟังท่านเล่าคร่าว ๆ ก็อดสนใจมิได้ จึงถือโอกาสไปเยี่ยมท่านที่บ้านอีกคราวหนึ่ง ซึ่งท่านยินดีให้พบตามความประสงค์และ ณ โอกาสนั้น ผู้เขียนได้ขอสัมภาษณ์ชีวประวัติของ**คุณสนิท ธนรักษ์** ผู้เขียนเรื่อง **"ตายแล้วฟื้น"** โดยท่านผู้เขียนเคยตายแล้วฟื้นมาแล้วเสียด้วย ดังจะขอนำมาเล่าสู่กันฟังต่อไปนี้

เที่ยงตาตายบ่ายผมเกิด

คุณสนิท ธนรักษ์ เป็นชาวกาญจนบุรีตั้งแต่กำเนิด ท่านเกิดเมื่อวันที่ 21 กุมภาพันธ์ พ.ศ. 2461 บิดาเป็น

กำนันได้รับราชทินนามเป็น ขุนศรีอุตรกิจ มารดาคือ นางศรีอุตรกิจ นามเดิมชื่อ เจิม

คุณสนิทเล่าว่า ต้นตระกูลทางมารดาของท่านมิใช่เป็นชาวเมืองกาญจนบุรี ตาทวด ปู่ทวดของมารดาท่านนั้นอยู่คลองมอญ ธนบุรี ซึ่งเล่ากันมาว่าเมื่อสมัยรัชกาลที่ 3 ท่านย้ายเมืองกาญจนบุรีที่ตั้งอยู่ ณ เขาชนไก่ ลาดหญ้า มาอยู่ที่ตำบลปากแพรก

ครั้งตั้งเมืองใหม่ ๆ สมเด็จพระนั่งเกล้าเจ้าอยู่หัว ได้โปรดเกล้าฯ ให้ข้าราชการเก่าของพระเจ้าตากสินไปอยู่ตามหัวเมืองต่าง ๆ เช่น ที่ภาคใต้บ้าง ที่เมืองกาญจนบุรีบ้างและที่อื่น ๆ บ้าง จึงเข้าใจว่าต้นตระกูลเดิมของมารดาท่านจะเป็นข้าราชบริพารเก่าของพระเจ้าตากสินมหาราช

เพราะครั้งพระเจ้าตากสินยกกองทัพไปจันทบุรีนั้น เจ้าพระยาสุรสีห์น้องของเจ้าพระยาจักรี (สมเด็จพระพุทธยอดฟ้าจุฬาโลกมหาราช) ได้พามารดาของพระเจ้าตากสินติดไปในกองทัพที่ยกไปสมทบกับพระเจ้าตากสินเข้าตีพม่าเอาเอกราชคืน

เมื่อพระเจ้าตากสินมหาราชได้ครองราชสมบัติแล้วก็ให้บรรดาทหารที่ใกล้ชิดซึ่งเคยกู้บ้านกู้เมืองมากับพระองค์มาอยู่ที่คลองมอญเป็นส่วนใหญ่

ภายหลังเมื่อสมเด็จพระพุทธยอดฟ้าจุฬาโลกมหาราช

รัชกาลที่ 1 ขึ้นครองราชย์ เกิดความไม่ไว้วางพระราชหฤทัย จึงรับสั่งให้บุคคลเหล่านั้นย้ายออกไปสู่หัวเมืองหมด

เช่น พวกที่อยู่ทางภาคใต้ ก็ได้แก่ ตระกูล ณ ระนอง ตระกูล ณ นครฯ เพื่อไปครองเมืองทางภาคใต้ ส่วนทางภาคกลางภาคเหนือ ก็มีเช่นกัน

ครั้นข้าราชบริพารเก่าของพระเจ้าตากสินไปอยู่เมืองกาญจนบุรี ก็ได้อยู่ในราชการเพื่อดูแลต่างพระเนตรพระกรรณ ตระกูลของมารดาคุณสนิทจึงมีโอกาสรับใช้บ้านเมืองมาตั้งแต่รัชกาลที่ 3

"แม่ผมก็ไปเกิดที่กาญจนบุรีแล้วได้แต่งงานกับพ่อ ตาของผมเป็นคนขึ้นไปสร้างเจดีย์สามองค์ที่อยู่ในปัจจุบัน แล้วกลับลงมาเป็นไข้ตาย ผมเกิดวันที่ตาตาย พอตาตายตอนเที่ยง บ่ายโมงผมก็เกิด !"

40 ปีที่บากบั่น

คุณสนิท ธนรักษ์ เล่าต่อไปว่า สมัยที่ท่านยังเยาว์วัย บิดามารดายังยากจนอยู่ ไม่มีโอกาสได้เข้ามาเรียนต่อในกรุงเทพฯ กับเขา

ด้วยเหตุนี้ เมื่อท่านเรียนจบชั้นมัธยมที่กาญจนบุรี จึงเข้ารับราชการเป็นเสมียนสรรพากร จนต่อมาได้เป็นผู้ช่วยสมุห์บัญชี

ขณะที่รับราชการอยู่นั้นท่านก็เขียนข่าวส่งหนังสือพิมพ์ต่าง ๆ เพราะใจรักทางอาชีพนี้อยู่แล้ว ท่านบอกว่าท่านชอบอ่านหนังสือมาตั้งแต่เด็ก ๆ เมื่อจบชั้นประถมปีที่ 4 ก็อ่านสามก๊ก รามเกียรติ์ ขุนช้างขุนแผน หมดทุกเล่ม ฉะนั้นเรื่องศัพท์แสงต่าง ๆ พอมีความรู้อยู่บ้าง

ในครั้งแรก ๆ ก็เขียนข่าวเป็นผู้สื่อข่าว **น.ส.พ. ประชาชาติไทย ประชามิตร** อันเป็นหนังสือพิมพ์สมัยนั้น และได้ลาออกจากราชการในปี พ.ศ. 2486 เข้ามาทำหนังสือพิมพ์เป็นเวลาถึง 40 ปี แล้วไปทำเหมืองแร่ที่กาญจนบุรี

ปัจจุบันท่านมีอายุ 70 ปี พักผ่อนอยู่กับบ้านหลังจากได้ใช้ชีวิตอย่างโชกโชนมาเป็นระยะเวลาอันยาวนานมาดังกล่าว

สนใจใคร่พิสูจน์

ผู้เขียนเรียนถามคุณสนิทว่าเหตุใดท่านจึงหันมาสนใจในธรรมะ และมาสนใจเมื่อไร

คุณสนิท บอกว่า แต่เดิมท่านออกจะเป็นคนขวางโลกอยู่มีความเชื่อมั่นในตัวเองมากทั้งไม่เคยเชื่อเลยว่านรกสวรรค์มีจริง

ครั้นมาทำหนังสือพิมพ์ก็จำเป็นต้องหาความรู้ทุกด้าน แม้จะเป็นงู ๆ ปลา ๆ ก็ต้องขวนขวาย เมื่อเห็นพุทธศาสนา

กล่าวว่า ทำดีได้ดี ทำชั่วได้ชั่ว จึงอยากจะพิสูจน์ความจริง ได้ค้นคว้าหาเหตุผลตามตำรับตำราต่าง ๆ

"อยู่มาวันหนึ่ง ผมไปทำข่าวเกี่ยวกับ ม.ร.ว. คึกฤทธิ์ ปราโมช โต้วาทีกับ อาจารย์สุกิจ นิมมานเหมินท์ ที่หอประชุมจุฬาฯ โดยทาง ม.ร.ว. คึกฤทธิ์ ปราโมช เสนอว่า **'วิญญาณมี ผีไม่มี'** ทั้ง ๆ ที่ท่านเคยเขียนในหนังสือพิมพ์สยามรัฐว่าอยู่ที่บ้านซอยสวนพลูเคยคุยกับผีบ้าง ผีเคยมาแสดงอะไรต่าง ๆ บ้าง

ส่วนอาจารย์สุกิจเป็นฝ่ายค้านว่า **"วิญญาณมี ผีมี"** โดยอ้างว่าพระนิพนธ์ของ**สมเด็จพระสังฆราชเจ้า กรมหลวงวชิรญาณวงศ์** องค์นี้เคยเป็นอุปัชฌาย์ของ ม.ร.ว. คึกฤทธิ์ จึงทำให้ ม.ร.ว. คึกฤทธิ์ อึ้งไป จะแย้งก็แย้งไม่ถนัด

ต่อจากนั้น ผมก็ไปค้นหนังสือเกี่ยวกับวิญญาณมีจริงหรือผีมีจริงหรือไม่ จากพระนิพนธ์ของ **สมเด็จพระสังฆราชเจ้าฯ** ก็เลยติดตามเรื่องนี้เรื่อยมา

ตอนหลังมีข่าวที่ไหนว่า มีการทรงเจ้าเข้าผี ผมก็มักจะไปพิสูจน์ อย่างแบบประเพณีกินเจที่เขาเล่นกันอยู่ในปัจจุบัน ผมก็เคยไปดู

เวลาเข้าทรงตัวสั่นงั่ก ๆ ผมก็ไม่ค่อยจะเชื่อถือ แล้วก็มีเจ้ารักษาโรค ใครเป็นอะไร ๆ ก็มียาอยู่ตำรับเดียว แก้ห่อ

ออกดู เห็นมีจำพวกกระดูกควายเผือก บานไม่รู้โรย ฯลฯ ยาขนานนี้มันแก้โรคบุรุษต่างหาก ผมยิ่งไม่ค่อยเชื่อถือใหญ่

ต่อมาเมื่อผมได้อ่านพระนิพนธ์ของสมเด็จพระสังฆราชเจ้า กรมหลวงวชิรญาณวงศ์ แล้วก็เกิดความสนใจอยากจะค้นคว้าอยากจะพิสูจน์ด้วยตัวเอง”

เจ้าพ่อพรหมมาลี

คุณสนิท ธนรักษ์ เล่าต่อไปว่า

“มีอยู่คราวหนึ่งมีเจ้าองค์หนึ่งอุบัติที่ฝั่งธนฯเขาเรียกว่า **“เจ้าพ่อพรหมมาลี”** นัยว่า เจ้าองค์นี้มีอภินิหารมาก ช่วยให้คนกำลังจะตายให้ฟื้นได้ มีคนนับถือกันมากมาย

คุณบุญตรง อังสุมาลิน มาชวนผมไปดูด้วยกัน ไปรอตั้งแต่ 2 ทุ่ม กว่าจะได้เข้าเฝ้าเจ้าถึงตี 4 เราต้องไปนั่งเมื่อยแล้วเมื่อยอีกตั้งแต่หัวค่ำ

พอเข้าไปถึง ท่านชี้หน้าผมเลย จะมาลองดี ยังงั้นหรือ? ไม่เชื่อใช่ไหม?

ผมก็งง เพราะใจเราคิดว่าจะมาดูว่าจริงหรือไม่จริงอย่างไร?

ท่านก็บอกว่า

นี่ดีนะ เราน่ะเป็นคนอายุยืน ที่หน้าผากมีคันศร ไม่เช่นนั้นตายไปหลายครั้งแล้ว เคยดูกระจกบ้างหรือเปล่าที่หน้าผากของตัวน่ะมีอะไร

ผมก็บอกไม่ได้ดู เรามันเป็นผู้ชาย เวลาส่องกระจกก็หวีผมลวก ๆ ไม่ได้สังเกตดู

แล้วท่านก็บอกอีกว่า

ที่บ้านคุณนี่มีต้นไม้อยู่ต้นหนึ่ง ตรงมุมบ้านด้านหน้ากิ่งชี้ออกไปทางประตูบ้าน รู้หรือเปล่าว่าต้นไม้ต้นนี้ศักดิ์สิทธิ์มีเจ้าพ่อปู่อาศัยอยู่ ให้ไปซื้อผ้าแพรสามสีมาผูกเสีย จะเป็นมงคล

ผมก็ยิ่งสงสัย ท่านรู้ได้อย่างไร? ต้นไม้ต้นนี้มีประวัติผมจะเล่าให้ฟัง

สมัยผมทำหนังสือพิมพ์ เดินไปทำข่าวประชุมสภาฯ ก็เดินจากบ้านถนนพิชัยเดี๋ยวเดียวก็ถึงสภาฯ จึงต้องผ่านหน้าวังพระกรุณานิวาศน์อยู่เสมอ

วันหนึ่งผมเห็นต้นไม้ต้นนี้เป็นลำไย ปลวกมันกินเป็นโพรง แต่ลำต้นมันมีศิลป์ ทีนี้เขาจะทำถนน ผมก็กลัวเขาจะเอาไปเผาไฟทิ้งเสีย

คืนวันหนึ่งก็ชวนภรรยาไปตัดไม้ต้นนี้ ตัดที่โคนต้นไม้ก็ไม่ใหญ่ไม่โต แถมเป็นโพรง แต่เมื่อล้มลงแล้ว เราสองคน

ยกไม่ขึ้นทำอย่างไรก็ยกไม่ขึ้น ! ในที่สุดผมต้องฝากเขาไว้ที่บ้านตรงกันข้ามที่เป็นญาติกัน รุ่งขึ้นก็เอารถเข็นไปใส่มาไว้ที่บ้าน

เจ้าพ่อพรหมมาลีนี่ คนทรงเป็นผู้หญิง เขาบอกว่า

ดีนะ ! ที่เรามีอะไรคุ้มครองตัวอยู่ การไปตัดต้นไม้ต้นนี้เท่ากับหมายถึงชีวิตทีเดียว เคยสังเกตหรือเปล่าที่สี่แยกนั้นมีรถชนคนตายแทบทุกเดือนเลย !

ผมก็เกิดเอะใจขึ้นมาว่าทำไมท่านจึงรู้รายละเอียดต่าง ๆ ที่บ้านเราได้ นับแต่นั้นผมก็สนใจใหญ่ มีสำนักปฏิบัติที่ไหน เช่น สำนัก **อาจารย์พร รัตนสุวรรณ** ซึ่งเป็นสำนักค้นคว้าทางวิญญาณ ผมก็ไปติดต่อ...คุณศรีเพ็ญ ที่ได้ตาทิพย์ผมก็เชิญมาที่บ้าน พอเธอเข้าสมาธิปรากฏว่าเป็นโอปปาติกะที่บ้านผมมากมายเหลือเกิน โดยมากเป็นพวกนางไม้ พวกนางฟ้า อะไรพวกนี้

ทั้งนี้อาจจะเป็นเพราะผมเห็นต้นไม้แปลก ๆ รากไม้แปลก ๆ ครั้งที่ผมไปทำเหมืองอยู่กาญจนบุรีเก็บเอามา พวกรุกขเทวาจึงอยู่ในบ้านเต็มไปหมดทั้ง 50-60 เป็นผู้หญิงสวย ๆ ทั้งนั้นเลย!

คุณศรีเพ็ญชวนโอปปาติกะมาสนทนาก็ไม่มีใครมาพูดด้วย ได้แต่หัวเราะ ผมก็ยังไม่ค่อยเชื่อเท่าไหร่

จากนั้น ใครต่อใครที่ได้ตาทิพย์มาที่บ้าน แม้แต่ **คุณสอาด เปี่ยมพงษ์ศานต์** พวก **คุณนินารถ ช่ำชองยุทธ** ที่เขาไปเรียนที่สำนักของ **อาจารย์ฉลาด เค้ามูลคดี** เขาก็พากันมาและยืนยันตรงกับที่คุณศรีเพ็ญเห็น ผมก็เกิดความเชื่อว่าในบ้านเราคงจะมีสิ่งศักดิ์สิทธิ์จริง

ประกอบกับได้อ่านหนังสือของ **คุณ ท. เลียงพิบูลย์** ที่เป็นเรื่องแรก เพื่อนเอามาให้อ่านเพื่อขอความเห็น

หนังสือเล่มนี้ท่านได้เอาไปให้**สมเด็จพระวันรัตวัดโพธิ์**ตรวจดูแล้ว อ่านแล้วผมเห็นว่าแนวนี้ดีควรจะเขียนต่อไป

คนเราที่ไม่เชื่อ **กฎแห่งกรรม** ไม่เชื่อ บาป บุญ คุณ โทษ ถ้าหากมีการพิมพ์เรื่องต่างๆ เผยแพร่แล้ว จะช่วยดึงจิตใจคนให้ขึ้นมาจะเป็นบุญกุศลมาก ผมก็สนับสนุน”

เหตุที่เขียน

ผู้เขียนเรียนถามถึงสาเหตุที่คุณสนิทเขียนหนังสือ “ตายแล้วฟื้น” ซึ่ง คุณอาคม ทันนิเทศ พิมพ์จำหน่ายที่สถานีวิทยุทหารอากาศ 01 ในเวลานี้ว่าเกิดจากสิ่งใด คุณสนิทบอกว่า

“เรื่อง “ตายแล้วฟื้น” นี่ เดิมทีผมได้อ่านเรื่องของ**คุณครูบุญชู สิทธิน้อย** ก่อน แล้วหนังสือพิมพ์ **“หลักเมือง”** เขาเอาเรื่องโกเดียน ที่จังหวัดนครสวรรค์มาลง

ต่อมาผมก็ได้ทราบเรื่องประเภทตายแล้วฟื้นเพิ่มเติมอีกหลายเรื่อง จากคำบอกเล่าของพระภิกษุบ้าง จากหนังสือพิมพ์ที่เขาเอามาลง แต่ผมหาต้นฉบับไม่ได้

เมื่อผมเห็นหนังสือที่ คุณ ท. เลียงพิบูลย์ ท่านเขียนเป็นการเล่าไปอะไรไป เราก็คิดว่าเรามีทางที่จะสนับสนุนกฎแห่งกรรมอีกทางหนึ่ง

จากนั้นก็เลยใช้เวลาว่างหลังจากที่ไม่ได้ทำงานอะไรแล้วอยู่กับบ้านเฉย ๆ ก็เลยรวบรวมเรื่องต่าง ๆ มาเขียนขึ้น ประกอบกับประสบการณ์ของตัวเองที่ได้พบเห็นอะไรมาบ้าง”

อุปสมบทอยู่ 3 เดือน

เมื่อคุณสนิทหันมาสนใจในพระศาสนา ได้เกิดศรัทธาเป็นอย่างมาก จึงเข้าอุปสมบท ณ วัดบวรนิเวศวิหาร เมื่อปี 2521 ซึ่งอายุของท่านขณะนั้น 60 ปีแล้ว โดยมี สมเด็จพระญาณสังวร เป็นอุปัชฌาย์ เจ้าคุณธรรมดิลก เป็นกรรมวาจาจารย์ เจ้าคุณเทพกวี เป็นอนุสาวนาจารย์

คุณสนิทเล่าว่า

“ผมบวชอยู่สามเดือน เมื่อบวชแล้วพระท่านไม่อยากให้สึกหรอก ท่านบอกให้ตายในผ้าเหลืองนี่ แต่โดยที่สุขภาพไม่ดีเกรงจะเป็นภาระปฏิบัติไม่ได้สมบูรณ์ ผมจึงจำต้องลาสิกขา

ตอนบวชนั้นผมทิ้งหมดทุกอย่าง การงานเกี่ยวกับธุรกิจที่ไปทำเหมืองแร่อยู่กับเพื่อนบ้าง งานที่เกี่ยวกับมูลนิธิและสมาคมต่าง ๆ อะไรเหล่านี้ผมลาออกหมด !”

แรงอธิษฐาน

คุณสนิท ธนรักษ์ ได้เล่าถึงแรงอธิษฐานให้ผู้เขียนฟังอยู่เรื่องหนึ่ง ซึ่งผู้เขียนเห็นเป็นอัศจรรย์ จึงขอนำมาเปิดเผย ณ ที่นี้

เรื่องมีอยู่ว่า ครอบครัวของ สมเด็จพระญาณสังวรกับครอบครัวของ คุณสนิท ธนรักษ์ นั้นมิใช่ญาติก็เสมือนญาติ

กล่าวคือ คุณโยมของสมเด็จพระญาณสังวรกับบิดามารดาของคุณสนิทรักกันมาก ทั้งพี่น้องก็ชอบพอกันหมด

เมื่อครั้งสมเด็จฯ ท่านเข้ามาอยู่ที่วัดบวรนิเวศวิหารและคุณสนิทเริ่มทำหนังสือพิมพ์ใหม่ ๆ นั้น คุณสนิทเคยอาศัยอยู่กับท่านระยะหนึ่งจึงออกไปเช่าบ้านของพระองค์เจ้าวาปีฯ

ครั้นสมเด็จฯ ครองวัดเป็นเจ้าอาวาส ในปี 2503 คุณสนิทก็กลับไปนมัสการ ทั้งมีโอกาสได้รับใช้อย่างใกล้ชิดหลายสิบเรื่อง

และเคยไปอาราธนาสมเด็จฯ กับ **ท่านธมฺมสาโร ภิกขุ** เขียนบทความธรรมะลงในหนังสือพิมพ์ **"ประชาธิปไตย"** เป็นประจำทั้งนี้ด้วยจุดมุ่งหมายที่จะเผยแพร่ธรรมะเป็นสำคัญ

คุณสนิทเล่าถึงตอนนี้ว่า

"อยู่มาวันหนึ่ง ผมไปเอาต้นฉบับจากท่านธมฺมสาโร แล้วแวะไปนมัสการสมเด็จฯ ขณะนั้นท่านยังเป็นพระธรรมวราภรณ์

ผมเข้าไปในกุฏิก็เห็นคนนั่งอยู่หลายคน มีครูใหญ่โรงเรียนวัดบวรฯ มี **ครูสุจินต์ หิรัญรัศ** เลขานุการกรมสามัญศึกษา ทุกท่านกำลังดูแบบแปลนแผนผังโรงเรียน

ผมกราบสมเด็จฯ แล้วก็นั่งฟังท่านคุยกัน ได้ความว่าทางกระทรวงศึกษาธิการให้งบประมาณสร้างโรงเรียนวัดบวรฯ มาสองล้าน

ทางสมเด็จฯ ท่านบอกว่า เงินสองล้านสร้างโรงเรียนไม่ได้หรอกเพราะนักเรียนก็เยอะ ห้องเรียนก็ต้องใช้หลายห้อง นักเรียนเป็นพัน มีเงินเพียงสองล้านจะไปรื้อตึกเก่าสร้างใหม่มันจะไม่ได้อะไรเลย จะได้แค่พื้นฐานกับเสาหลังคาไม่มี

ผมนั่งฟังอยู่นาน ก็คิดว่า เรานี่เคยมาอาศัยท่าน มาอาศัยนอน อาศัยข้าววัด ทั้งสมเด็จฯ ก็เป็นผู้มีพระคุณ ผมก็เลยออกปากไปว่า

เอาอย่างนี้ได้ไหมเรื่องเงินสองล้านนี่อย่าบอกคืนเขาเลย ผมจะลองไปเจรจากับทางสำนักงบประมาณ คือ ผมคุ้นเคยกับคุณสิริ ประกาศิต ผู้อำนวยการสำนักงบประมาณในสมัยนั้นมาก

พอผมเสนอ ครูสุจินต์ ซึ่งเคยเป็นครูผมมาก็ตบหัวเข่าผางบอกว่างานนี้ถ้าคุณสนิทช่วยอาจสำเร็จ !

เมื่อผมรับปากแล้วก็นึกถึง**เจ้าประคุณสมเด็จพระสังฆราชเจ้า กรมหลวงวชิรญาณวงศ์** ผมก็ขออนุญาตท่านขึ้นไปชั้นบนไปกราบแล้วอธิษฐานว่า

"เดชะบุญ ท่านเจ้าคุณธรรมวราภรณ์ จะมีบุญกุศลเป็นพระภิกษุที่จะได้จรรโลงพระพุทธศาสนาให้จำเริญรุ่งเรืองต่อไปก็ขอให้การที่ผมจะไปเจรจากับผู้อำนวยการสำนักงบประมาณจงสัมฤทธิผล

และได้อธิษฐานต่อพระบรมรูปสมเด็จพระสังฆราชเจ้ากรมหลวงวชิรญาณวงศ์ว่า ถ้าโรงเรียนได้เงินมาสร้างตึกแล้วจะให้ชื่อว่า **ตึกวชิรญาณวงศ์**

ครั้นอธิษฐานเสร็จ ผมก็ลงมานมัสการกราบเรียนสมเด็จฯ ซึ่งท่านก็ยินดีรับทราบตามนั้น แล้วผมก็ไปหาคุณสิริเจรจากับท่านถึงเรื่องงบประมาณที่ทางโรงเรียนวัดบวรฯ ได้มาไม่พอ

คุณสิริฟังผมชี้แจงโดยละเอียดก็รับปากว่าจะช่วยเหลือ และจะไปนมัสการสมเด็จฯ ในวันรุ่งขึ้น

จากนั้นคุณสิริก็นำงบประมาณที่ทางโรงเรียนอื่นส่งคืนมาให้โรงเรียนวัดบวรฯ จนสร้างเป็นตึก 4 ชั้น ได้สำเร็จเป็นโรงเรียนแรกในกรุงเทพฯ”

ไม่ทำบาปก็ได้บุญ

คุณสนิท ธนรักษ์ ได้พูดถึงการทำบุญของท่านว่า

“ผมเคยคุยกับพระเถระผู้ใหญ่มาแล้ว ท่านบอกว่าตามปกติคนเรานี่ไม่ทำบาปก็ได้บุญอยู่แล้ว คือถ้าเราไม่ผิดศีลก็เท่ากับเราเป็นคนมีศีล

ผมเริ่มบำเพ็ญประโยชน์แก่สังคมและประชาชนทั่วไปตลอดจนตามวัดวาอารามมานานแล้ว ขณะที่ทำหนังสือพิมพ์ก็มีส่วนช่วยกิจการกุศลต่าง ๆ มากทีเดียว มูลนิธิสมาคมต่าง ๆ ขอความร่วมมือมาผมก็ทำให้ทุกครั้ง

ผมถือว่าเราเป็นคนยากจนไม่มีเงินมีทองไปบริจาค ก็ขอช่วยทางกำลังกายกำลังใจ ผมทำตั้งแต่สร้างเมรุ ศาลา วัด โบสถ์ วิหาร เจดีย์ แม้แต่งานของชาวบ้านที่เขาเดือดร้อนเราก็ช่วยเขาเท่าที่กำลังจะมี”

เคยตายแล้วฟื้น !

คุณสนิท ธนรักษ์ เขียนหนังสือเรื่อง "ตายแล้วฟื้น" มาหลายเรื่อง โดยไม่เคยคาดคิดมาก่อนเลยว่า ตัวของท่านเองจะเกิดตายขึ้นมาอย่างกะทันหัน แล้วฟื้นขึ้นมาอีกครั้ง สมดังชื่อเรื่องที่ท่านตั้งไว้ให้คนสนใจอ่านกัน! แต่มันก็เกิดขึ้นจนได้

ซึ่งในเรื่องนี้ท่านเล่าให้ผู้เขียนฟังดังนี้

"เรื่องมันเกิดเมื่อปี พ.ศ. 2529 เดือนอะไรจำไม่ได้แล้ว หลังจากคุณทองทิวมาเยี่ยมผมคราวนั้น คือ วันนั้นก่อน 8 โมงเช้า ผมตื่นนอนแล้วก็มานั่งฟังวิทยุ

ครั้นได้เวลาอาหารเช้าก็เดินจะไปแปรงฟันก่อน พอเดินไปถึงหน้าห้องน้ำ มันวูบเดียวก็ไม่รู้สึกตัว ล้มหงายหลังศีรษะฟาดพื้นกระดานอย่างแรง !

ขณะนั้นมีเด็กอยู่ในบ้านสองคน คนหนึ่งกำลังซักผ้าอยู่ข้างล่าง อีกคนหนึ่งอยู่ชั้นบน

ในขณะที่ผมหมดความรู้สึกไปนั้น ผมจะตายหรือสลบไปอย่างไรก็ไม่ทราบ แต่ผมรู้สึกว่าตัวผมลอยขึ้นไปในอากาศ ร่างผมที่นอนก็นอนอยู่ อีกร่างหนึ่งก็ลอยขึ้นไปบนท้องฟ้า ผมยังเห็นร่างเก่าผม

คราวนี้ก็มีกลุ่มเมฆสีขาวเยอะเหลือเกินผ่านมา ผมก็

เลยเกาะเอ ! ก้อนเมฆนี่มันแข็งตัวเหมือนก้อนหินอย่างนั้นแหละครับ ! ผมจึงขึ้นไปนั่ง ก้อนเมฆก็ลอยเรื่อยไป มันลอยสูงขึ้นไปสูงขึ้นไป

พอลอยไปได้สักครู่หนึ่งผมก็เห็นวิมานเป็นแบบบุษบกมียอดสวยงามมาก ประดับด้วยเพชรหรือกระจกก็ไม่รู้ สีวอบแวบวอมแวม แล้วก็มีสีต่าง ๆ กัน ตั้งแต่สีมรกต สีทอง สีเงิน สีชมพู ส่วนใหญ่เป็นสีมรกต สีเขียวอะไรนี่

หลายวิมานทีเดียวที่ลอยอยู่รอบ ๆ ตัวผม บางวิมานก็เห็นคนนั่งอยู่ แต่งตัวแบบเทวดาที่เขาวาดตามผนังโบสถ์ เสร็จแล้วผมก็อยากขึ้นไปดูบนที่สูง ๆ อีก ก็ไต่ก้อนเมฆไปทีละชั้น ๆ วิมานบางวิมานไม่มีคนนั่งลอยอยู่เฉย ๆ แต่มีรัศมีเป็นประกายออกมาจากตัวปราสาท ...พอจวนจะถึงก็ได้ยินเสียงเรียก “ตา ๆ ๆ ๆ”

พอผมได้ยินเสียงเท่านั้น มือไม้ที่เกาะก้อนเมฆมันอ่อนหมด แล้วเมฆก็หายไป ตัวผมก็ตกลงมา แต่ไม่กระทบอะไร มารู้สึกตัวอีกที เด็กกำลังประคองผมขึ้นปั๊มหัวใจอยู่ จากนั้นเขาก็ช่วยกันหามผมไปนอนที่เตียง

ผมลืมตาขึ้นมันฝ้าฟางไปหมด! มองเห็นอะไรไม่ชัดเจนจนทุกวันนี้ !

คนที่อยู่ในวิมานนั้นสวมมงกุฎมองไม่ชัดว่า เป็นผู้ชายหรือผู้หญิง แต่จำได้ว่ารูปร่างขนาดคนธรรมดานั่งห้อยเท้าบนตั่งในวิมาน

ผมไม่นึกเลยว่า เขียนเรื่อง "ตายแล้วฟื้น" แล้วผมจะมาตายแล้วฟื้นจริง ๆ !"

แปลกแต่จริง

ภายในบ้านของคุณสนิทนั้นเต็มไปด้วยต้นไม้และรากไม้ ตลอดจนเถาวัลย์ที่เขาเรียกว่าบันไดลิงห้อยระย้าสวยงาม

แต่รากไม้หรือต้นไม้บางต้นคุณสนิทประดิดประดอยจนน่ากลัว เพราะบางต้นเหมือนผียืนอยู่ บางต้นมีแต่หัวกะโหลก ผู้เขียนคิดว่าถ้าใครขวัญอ่อน แล้วไปหาคุณสนิทในเวลากลางคืนคงขวัญหนีดีฝ่อออกมาแทบไม่ทัน

นอกจากนั้นคุณสนิทยังเล่าให้ฟังว่า

"บางทีคนมานอนค้างที่บ้านผมจะคุยกับเด็กสนุกสนานทั้ง ๆ ที่ไม่เคยมีเด็กคนนั้นอยู่ในบ้าน! หรือบางคนนอนหลับอยู่ดี ๆ ก็มีใครไม่ทราบมาห่มผ้าให้! ถามคนทั้งบ้านก็ไม่มีใครไปห่มให้แกแปลกพิลึก!"

พระพุทธภูมิพลมหาราชา

ก่อนที่ผู้เขียนจะกราบลา คุณสนิทบอกว่า

"ตามปกติผมจะใส่บาตรทุกวันศุกร์อันตรงกับวันเกิด

โดยให้เด็กพาไปถนนใหญ่ แต่ทั้งนี้ก็แล้วแต่สะดวก เพราะทางพระท่านก็บอกแล้วว่าให้ทำอะไรแล้วแต่สะดวก

พระผมก็นับถืออย่างที่คุณทองทิวเห็นอยู่เต็มบ้าน ปีนี้ (2530) เมื่อมีงานฉลองพระชนมายุครบ 5 รอบของในหลวงทั้ง ๆ ที่ตาผมไม่เห็น พอวันที่ 5 เฉลิมพระชนมพรรษา พระเริ่มสวด ผมก็เริ่มแกะพระ ไปเสร็จในวันรุ่งขึ้น

ผมตั้งชื่อ **"พระพุทธภูมิพลมหาราชา"** เป็นการสร้างพระพุทธรูปถวายพระราชกุศล"

พระพุทธรูปปางสมาธิที่แกะจากหินทรายสูงประมาณสองคืบ องค์นั้น ประดิษฐานอยู่ในห้องชั้นในที่คุณสนิทเชิญผู้เขียนให้เข้าไปนั่งสัมภาษณ์

นี่คือผลงานของสุภาพบุรุษวัย 70 ซึ่งมีนัยน์ตาฝ้าฟางที่บรรจงแกะด้วยมีดปลายแหลมเล่มเล็ก ๆ อยู่ถึงสองวัน เพื่อถวายเป็นพระราชกุศลด้วยความจงรักภักดีต่อองค์พระประมุขแห่งชาติอย่างสูงสุด !

ผู้เขียนกราบลานักหนังสือพิมพ์รุ่นพี่ที่ผู้เขียนให้ความเคารพนับถือตลอดมา และในเวลาเดียวกัน ท่านก็ให้แต่ความเมตตาต่อผู้เขียนอย่างไม่เสื่อมคลาย

ในที่สุดนี้ผู้เขียนขอนำบทความที่เกี่ยวกับโอปปาติกะ ซึ่งคุณสนิท **ธนรักษ์** รวบรวมไว้ในหนังสือเรื่อง **"ตายแล้วฟื้น"** ของท่านมาถ่ายทอดอีกต่อหนึ่ง โดยได้รับอนุญาตจาก

ท่านแล้ว ดังต่อไปนี้ พระนิพนธ์ของสมเด็จพระสังฆราชเจ้ากรมหลวงวชิรญาณวงศ์ ในเรื่อง **"ตายเกิด-ตายสูญ"** ที่ได้กล่าวคำนำไว้ว่า

"เขียนขึ้นตามที่ได้ฟังและจำมา เพื่อไม่ให้สูญไปตามชีวิตเพียงแต่ปรุงแต่งคำพูดที่นึกว่าพอเข้าใจง่ายและสั้นพอได้ความเพื่อไม่สู้เบื่อในการอ่าน...ฯ"

มีเรื่องที่คุณสนิทนำพระนิพนธ์มาเล่าดังนี้

ผู้หญิงคนนั้น

พระศาสนโสภณ (จตฺตสลฺโล) วัดมกุฏกษัตริย์เคยเล่าว่า...

วันหนึ่ง เวลากลางวัน ท่านกับพระหลายรูปได้ไปนั่งอยู่ข้างโบสถ์

ต่อจากโบสถ์ออกไป มีกำแพงวัด และมีประตูออกไปสู่ป่าช้าซึ่งปิดอยู่นั้น ได้มีผู้หญิงคนหนึ่งจับบานประตูผลักเข้าแล้วดึงกลับออกไป ทำเช่นนี้อยู่หลายครั้ง

พระศาสนโสภณเห็นแล้วจำได้ว่า ผู้หญิงคนนั้นเป็นคนที่ตายแล้ว เขานำไปฝังไว้ที่ป่าช้า ผ้านุ่งห่มสำรับนั้น

พระรูปหนึ่งเดินไปดูที่ประตูก็ไม่เห็นมีใครเลยรีบกลับกุฏิ

เปรตกล้าย

พระสังกิจจคุณ วัดตรีทศเทพ เคยเล่าว่า

ในคราวหนึ่ง เวลากลางคืนมีเสียงร้องดังอยู่สูง ๆ เสมอ คนข้างวัดและคนในวัดได้ยินด้วยกันทั้งนั้น

ในคืนหนึ่ง พระสังกิจจคุณชวนพระภิกษุหลายรูป ด้วยกันไปดูในบริเวณที่มีเสียงร้อง

ในชั้นต้นเสียงนั้นดังอยู่สูงแล้วค่อยต่ำลง ๆ จนเห็น เป็นคนยืนพิงต้นไม้อยู่

พระสังกิจจคุณว่า เป็นคนที่เคยอยู่ในวัดนั้น ชื่อ กล้าย แต่ตายไปแล้ว เพราะลักไก่วัดกินจึงตายไปเป็นเปรต !

ยายจ้อย

หม่อมเจ้าขจรปรีดี ในพระองค์เจ้าบวรวิสุทธิ เมื่อผนวชอยู่เล่าว่า

ครั้งยังเป็นเด็ก ได้เข้าไปอยู่กับพระองค์เจ้าหญิงใน **พระบาทสมเด็จพระปิ่นเกล้าฯ** ในวังหน้า (ดูเหมือนจะเป็นพระองค์จันทราฯ จำไม่ได้แน่) ครั้งยังมีเจ้านายในพระราชวังบวรประทับอยู่

คืนวันหนึ่ง เจ้านายพระองค์นั้นจะเสด็จไปเยี่ยม

พระองค์เจ้าอีกพระองค์หนึ่ง (จำพระนามไม่ได้) ที่ประทับอยู่อีกตำหนักหนึ่งจึงให้คนถือโคมลานนำและมีคนตามเสด็จอีกหลายคน **หม่อมเจ้าขจรปรีดีกับหม่อมเจ้ากมลฯ** (มารดา) ก็ไปด้วย

เมื่อไป ต้องเดินผ่านพระที่นั่ง (อะไรจำไม่ได้) ไปพบผู้หญิงแก่คนหนึ่งห่มผ้าขาวนั่งอยู่ข้างทาง ยืนถือโคมเอาโคมส่องดูก็เห็นด้วยกันหมด

พระองค์เจ้าพระองค์นั้น ทรงเรียกออกมาดังๆ ว่า **"ยายจ้อยๆ"** แล้วก็เดินเลยไป **หม่อมเจ้าขจรฯ** เข้าใจว่าเป็นคนเพราะเห็นด้วยกันหมด

ต่อมาภายหลังจึงทราบว่ายายจ้อยนั้นตายไปนานแล้ว บัดนี้หม่อมเจ้ากมลฯ ก็ยังอยู่

ประตูผี

คราวหนึ่ง สมเด็จพระสวัสดิวัฒนวิศิษฎ์ ทรงเล่าถวายสมเด็จพระมหาสมณเจ้ากรมพระยาวชิรญาณวโรรส ว่ามีผีมาเล่นกับคน ซึ่งเป็นลูกของพระยาราชานุประพันธ์ "เปีย" อยู่ฝั่งธนบุรี

ผีนั้นบอกว่าเป็นคนในสกุลนั้นเองที่ตายๆ ไปแล้ว เป็นผู้ใหญ่บ้าง เป็นเด็กบ้าง ตอบคำถามของผู้ถามได้ด้วย

โดยให้นำกระดาษดินสอใส่ลงในหีบ แล้วให้หญิงคนนั้นนำเข้าไปตั้งไว้บนโต๊ะ ริมฝาผนังข้างประตูผีนั้น ผีก็จะเขียนตอบในกระดาษ แต่ถ้าคนอื่นไปตั้ง ผีนั้นจะไม่ตอบ

คำถามนั้นถามด้วยปากก็ได้ เขียนหนังสือถามก็ได้ นึกถามในใจก็ได้

กำลังทรงพิสูจน์อยู่ในเวลานั้น ทรงแสดงว่า พระองค์ไม่ทรงเชื่อว่าผีมี ถึงพ่อของหญิงนั้นก็ไม่เชื่อ แต่ในเวลานั้นออกจะทรงเชื่อว่าผีมีแล้ว

ทรงเล่าว่า วันหนึ่งเสด็จไปทดลอง ทรงนึกในพระหทัยถามว่า "คนที่ยังเป็นอยู่กับคนที่ตายไปแล้ว จะติดต่อกันได้อย่างไร" และให้หญิงนั้นถือหีบใส่กระดาษดินสอเข้าไปวางที่โต๊ะตามเคย

แต่ก่อนที่ให้หญิงนั้นนำหีบเข้าไปนั้น ได้เสด็จเข้าไปตรวจในห้องนั้นจนทั่ว ไม่มีที่ที่ใครจะซ่อนเร้นอยู่ได้ ทรงตรวจดูหน้าต่างทุกบานก็ไม่ทรงเห็นมีทางที่คนจะขึ้นลงได้

เมื่อให้หญิงนั้นนำหีบไปตั้งก็ทรงถือหีบไปเอง ส่งให้หญิงที่ประตูและทรงดูอยู่จนหญิงนั้นวางหีบแล้วกลับออกมา

สักครู่หนึ่งหญิงนั้นก็บอกว่าคงเขียนตอบแล้ว จึงเดินเข้าไปเพื่อยกหีบออกมา สมเด็จกรมพระสวัสดิ์ฯ ได้เสด็จตามไปถึงประตูและทรงคอยรับอยู่ ไม่มีเวลาพอที่หญิงนั้นจะเปิดหีบขึ้นเขียนหนังสือได้ ทั้งคำถามก็ถามด้วยพระหทัย

เมื่อหญิงนั้นนำหีบมาถวายทรงรับแล้วนำมาเปิดดู เห็นหนังสือเขียนอยู่บนกระดาษนั้นว่า “ใจ”

คราวหนึ่งผีบอกว่าในคืนหนึ่งจะมีผู้ร้ายเข้าบ้านและหญิงนั้นจะยิงผู้ร้าย พ่อของหญิงนั้นถามว่าจะเข้ามาวันไหนเวลาใด ผีตอบว่าบอกได้หรือ จะได้คอยดักทำร้ายเขา และว่าเขามีเวรต่อกัน

ต่อมาคืนวันหนึ่ง พ่อของหญิงนั้นไปธุระไม่อยู่บ้าน ก็มีผู้ร้ายเข้าบ้านและหญิงนั้นก็ยิงจริงๆ แต่เพราะเป็นเวลาดึกกว่าคนในบ้านนั้นจะตื่นและมาช่วยกันตรวจค้นก็ไม่เห็นผู้ร้ายแล้วเห็นแต่กองเลือด

ยังทรงแสดงพระมติว่าเห็นจะถูกปอดเพราะเลือดออกมากองโต แต่ไม่มีใครนึกที่จะถามผี ต่อเมื่อล่วงวันไปแล้วจึงนึกถึงผีและถาม

ผีบอกว่า พวกของเขาช่วยกันหามเอาไปซ่อนไว้ในบ่อน้ำแห้งในบ้านนั้นก่อน ต่อเมื่อคนที่ออกมาหาไม่พบแล้วกลับไปนอนหมดพวกของเขาจึงช่วยกันหามออกไป

ในการตรวจหาผู้ร้ายนั้น ก็เผอิญไม่มีใครไปตรวจค้นที่บ่อนั้นตำรวจก็ได้มาและสืบหาตัวคนร้าย แต่ก็ไม่รู้ว่าใครจนแล้วจนรอด

ชายลึกลับ

ต่อจากพระนิพนธ์ของสมเด็จพระสังฆราชเจ้ากรมหลวงวชิรญาณวงศ์ ดังกล่าว คุณสนิท ธนรักษ์ ซึ่งเคยอุปสมบท ณ วัดบวรนิเวศวิหาร ได้นำเรื่องโอปปาติกะ ณ วัดบวรฯ ที่น่าสนใจมาเล่าเป็นลำดับดังนี้

ลุงสาย กรูแก้ว อายุ 80 ปี อยู่ในวัดบวรนิเวศวิหารมาประมาณ 26 ปีเศษ ได้เล่าให้ฟังขณะคุณสนิทบวชเป็นพระภิกษุอยู่ที่วัดบวรฯ เมื่อเดือนเมษายน พ.ศ. 2521 ว่าได้ถูกผีหลอกกลางวันแสก ๆ ที่หน้าโบสถ์วัดรังษีสุทธาวาส

คุณสนิทถามว่า “ถูกผีหลอกอย่างไร”

ลุงสายตอบว่า ในตอนเช้าของวันหนึ่งเมื่อต้นเดือนเมษายน 2521 ตนพักอยู่ที่กุฏิของท่านเจ้าคุณธรรมดิลก (วิชมัย ปุญญาราโม)

เมื่อตื่นนอนแล้วก็แต่งตัวถือไม้เท้าออกมาเดินเล่นเพื่อยืดเส้นยืดสายแถวหน้าตึกมนุษย์นาคมานพ โรงเรียนบวรนิเวศตามปกติ

ขณะที่เดินผ่านหน้า โบสถ์วัดรังษีสุทธาวาส ซึ่งเป็นโบสถ์เก่า สมัยที่ยังไม่ได้ยุบวัดมารวมกับวัดบวรนิเวศวิหาร

ขณะนั้นเป็นเวลาเกือบ 9.00 น. แล้ว ได้เห็นชายวัยกลางคนคนหนึ่ง นุ่งกางเกงสีเทาสวมเสื้อขาว ตัดผมทรงแบบโบราณยืนก้มหน้าอยู่

ตนเห็นผิดสังเกตว่าชายคนนี้มายืนอยู่ทำไม จึงเดินเข้าไปใกล้ ๆ เพื่อจะมองดูหน้าให้ถนัด แต่ชายคนนั้นกลับหันด้านข้างให้แล้วก็เดินผ่านรั้วเหล็กซึ่งสูงประมาณท่วมศีรษะเหมือนไม่มีอะไรมาขวางกั้น แล้วหายเข้าไปทางหน้าประตูโบสถ์วัดรังษีสุทธาวาส

ลุงสายเล่าต่อไปว่าเมื่อเห็นชายคนนั้นเดินผ่านรั้วเหล็กเข้าไปเฉย ๆ โดยประตูรั้วเหล็กก็ไม่ได้เปิดและชายคนนั้นก็ไม่ได้ปีนข้ามเข้าไป จึงนึกเอะใจได้ตามไปดูทางเฉลียงโบสถ์ทั้งสองข้างแต่ก็ไม่ปรากฏร่างของชายคนนั้น

จึงเข้าใจว่าคงจะเป็นโอปปาติกะที่อยู่ในอุโบสถนั้นแสดงกายหยาบออกมาเดินเล่นในยามเช้าเช่นเดียวกัน เพราะอยู่ในระหว่างปิดภาคเรียน ไม่มีเด็กนักเรียนเลย จึงได้นำเรื่องนี้มาเล่าให้พระภิกษุและคุณสนิท

เจ้าที่แรง

คุณสนิท ธนรักษ์ ได้เล่าเพิ่มเติมถึงอุโบสถ วัดรังษีสุทธาวาสว่า คณะกรรมการสภาการศึกษาที่ตั้งอยู่ในวัดบวรนิเวศวิหารเคยดำริจะรื้อครั้งหนึ่ง โดยจะสร้างใหม่เป็นตึกสองชั้นให้คู่กับตึกอีกหลังหนึ่งที่คุณกวี เหรียญระวีอุทิศเงินสร้างเป็นห้องสมุดของมหามกุฏราชวิทยาลัย จะได้ใช้ประโยชน์แก่สภามหามกุฏฯ มากขึ้นดีกว่าจะทิ้งเป็นอุโบสถร้าง

ซึ่งในการดำริครั้งนั้น เงินค่าก่อสร้างก็มีอยู่พร้อมแล้ว โดยมีผู้แสดงเจตนาบริจาคไว้อย่างมีเงื่อนไขว่า ถ้ารื้อสร้างใหม่จึงจะบริจาค ถ้าซ่อมของเก่าไม่บริจาค

ทางวัดบวรนิเวศ โดยท่านเจ้าประคุณสมเด็จพระญาณสังวร และคณะกรรมการวัด พิจารณาเห็นว่าฝ่ายที่ต้องการให้รื้อมีเหตุผลเพื่อการศึกษา

จึงได้ทำหนังสือถึงกรมการศาสนา เพื่อขอให้กราบบังคมทูลพระกรุณาขอพระราชทานพระบรมราชานุญาต แต่ไม่กล้าใช้คำว่ารื้อสร้างใหม่โดยตรง แต่ใช้คำว่าซ่อมสร้างตามแบบแปลนที่ส่งไปด้วยและให้คงเป็นอุโบสถเก่าตามเดิม (แบบแปลนนั้นเขียนใหม่เป็นแบบสองชั้นซึ่งถ้าได้รับอนุญาตก็จะต้องรื้อสร้างใหม่นั่นเอง)

เมื่อเรื่องราวไปถึงกรมศาสนาและกรมการศาสนามีหนังสือไปถึงท่านราชเลขาธิการ ขอให้นำความขึ้นกราบบังคมทูล

หนังสือของกรมการศาสนานั้น ย่อความหนังสือของทางวัดเป็นขอพระราชทานซ่อมสร้างตามรูปเดิม (ซึ่งถ้าอ่านผ่านไปโดยเร็วก็น่าจะเข้าใจดังนั้น) จึงได้พระราชทานพระบรมราชานุญาตให้ซ่อมได้ตามรูปเดิม จึงเป็นอันไม่ได้รื้อ และผู้ที่แสดงเจตนาบริจาคก็งดบริจาค

ต่อมาทางวัดบูรณปฏิสังขรณ์ใหม่ทั้งหมดตามรูปเก่า

ด้วยทุนที่สมาชิกราชตระกูลอิศรางกูรบริจาคส่วนหนึ่งกับทุนของวัดส่วนมาก ดังที่เห็นอยู่ในปัจจุบัน

การที่มีเหตุขัดข้องดุจกลับหน้ามือเป็นหลังมือเช่นนี้ได้ยังความแปลกประหลาดใจแก่บรรดาพระเถระผู้ใหญ่และคณะกรรมการวัดเป็นอย่างยิ่ง จึงได้มีกรรมการวัดผู้หนึ่งไปเชิญผู้ที่เชี่ยวชาญทางวิปัสสนามาดูทางใน

ก็ได้รับคำตอบว่าเจ้าที่และเทวดาผู้รักษาอุโบสถหลังนี้แรง (เฮี้ยน) มาก ยังมีความหวงแหนรูปแบบของสถาปัตยกรรมไม่อยากจะให้รื้อ จึงบันดาลให้เรื่องราวกลับตาลปัตรเสีย

อย่างไรก็ดีก่อนหน้าที่จะมีการซ่อมแซมอุโบสถหลังนี้ให้เหมือนของเดิม **คุณสนิท ธนรักษ์** อยากจะทราบว่า เจ้าที่และเทวดาผู้ศักดิ์สิทธิ์ที่สามารถจะบันดาลเหตุการณ์ได้นี้เป็นใครและใคร่จะทราบเหตุผลด้วยว่าเหตุใดจึงมีความประสงค์จะไม่ให้รื้อ

จึงได้ไปเชิญ **อาจารย์พร รัตนสุวรรณ** และ **อาจารย์ศรีเพ็ญ จตุฑะศรี** แห่งสำนักค้นคว้าทางวิญญาณเชิงสะพานบางลำพู มาเข้าสมาธิดูอีกครั้งหนึ่ง ซึ่งวันนั้นตรงกับเป็นวันตรุษไทย เมื่อพ.ศ. 2516

เมื่ออาจารย์พระและอาจารย์ศรีเพ็ญ ได้มาถึงอุโบสถวัดรังษีสุทธาวาสแล้ว อาจารย์ศรีเพ็ญก็เข้าสมาธิไปดูและกลับออกมาบอกคุณสนิทว่า

"พยายามจะเข้าไปในอุโบสถแต่พอถึงประตูมีทหารยามเฝ้าประตูอยู่ด้านละ 2 คน ในมือถืออาวุธยื่นออกมากั้นไว้และบอกว่าเข้าไปข้างในไม่ได้...

เมื่อได้มองเข้าไปภายในอุโบสถ เห็นบุรุษผู้หนึ่งนั่งอยู่บนเก้าอี้พนักสูง มีท่าทางน่าเกรงขามมาก แต่งกายประดับด้วยเครื่องราชอิสริยาภรณ์คล้ายเป็นผู้มียศหรือเป็นเจ้านายผู้สูงศักดิ์ในอดีต"

อาจารย์ศรีเพ็ญบอกด้วยว่าพยายามจะขออนุญาตทหารยามเข้าไปพบแต่ทหารไม่ยอมให้เข้าท่าเดียว เลยไม่ทราบว่าบุรุษผู้สูงศักดิ์ที่นั่งอยู่ภายในอุโบสถอย่างสง่างามนั้นเป็นใคร

อย่างไรก็ตามเมื่อคุณสนิทนำเรื่องนี้ไปถามพระเถระผู้ใหญ่ในวัดบวรนิเวศวิหารก็ได้รับคำสันนิษฐานจากพระเถระบางรูปว่าผู้ที่อาจารย์ศรีเพ็ญ จตุฑะศรี เข้าสมาธิไปเห็นนั้นน่าจะเป็นพระวิญญาณเสด็จในกรมขุนอิศเรศรังสรรค์ ต้นสกุล อิศรางกูร ณ อยุธยา ซึ่งเป็นผู้สร้างอุโบสถวัดรังษีสุทธาวาสมากกว่าจะเป็นบุคคลอื่น

เด็กหัวจุก

ในระหว่างปี 2504-2514 ซึ่งนับแต่ท่านเจ้าประคุณสมเด็จพระญาณสังวรเป็นเจ้าอาวาสครองวัดเป็นต้นมา

คุณสนิทมักจะเข้าออกนอกในอยู่ในวัดบวรนิเวศวิหารเสมอ โดยได้รับแต่งตั้งให้เป็นกรรมการก่อสร้างโน่นนี่ เป็นการรับใช้ท่านเจ้าประคุณสมเด็จฯ อยู่เสมอ

และมักจะได้ยินได้ฟังเกี่ยวกับเรื่องผีในวัดบวรนิเวศมิได้ขาด โดยเฉพาะเกี่ยวกับเรื่องผีเด็กซึ่งได้ยินบ่อยๆ แต่ก็ไม่มีใครบันทึกไว้ นอกจากเล่าสู่กันฟังเมื่อมีเหตุการณ์เกิดขึ้นใหม่ๆ พอนานไปก็ลืมไปเสีย

เช่นเรื่องของ**สมเด็จกรมหลวงวชิรญาณวงศ์ พระสังฆราชเจ้า** ที่ทรงสนพระทัยเรื่องผี ขนาดทรงบันทึกเรื่องของผู้อื่นที่เล่าให้ฟังแล้วยังมีเรื่องที่พระองค์ท่านประสบมาเองอีกด้วย โดยทรงเล่าให้พระที่เป็นลูกศิษย์ลูกหาเข้าไปรับฟัง

จึงขอนำคำบอกเล่าของ **ท่านเจ้าคุณอมรโมลี (จุนท์ พรหฺมคุตฺโต ป.ธ. 9)** แห่งวัดบวรฯ มาถ่ายทอดให้ทราบดังนี้

ท่านเจ้าคุณอมรโมลี เล่าว่าในสมัยที่สมเด็จพระสังฆราชเจ้ายังทรงพระชนม์อยู่นั้น ท่านเคยเข้าไปอุปัฏฐากรับใช้เสมอ

ในวันหนึ่งสมเด็จฯ ทรงเล่าว่าในสมัยที่บวชใหม่ ได้พำนักอยู่ที่คณะสูง เวลากลางคืนก็ชอบเดินมาคุยกับเพื่อนพระที่คณะเขียวบวร เพื่อถกกันถึงเรื่องปัญหาธรรมะต่างๆ

มีอยู่คืนหนึ่งมัวคุยกันเพลินอยู่กว่าจะกลับกุฏิที่คณะสูงก็เป็นเวลาเกือบจะตี 3

ครั้นเมื่อเดินมาถึงใกล้สี่แยกคณะบัญจบเบญจมาได้ผ่านต้นโพธิ์ใหญ่ต้นหนึ่ง (เดี๋ยวนี้ตัดออกแล้ว) ได้ยินเสียงวัตถุหล่นลงมาจากยอดปะทะกิ่งโพธิ์ดังกราวใหญ่ จึงเอาไฟฉายส่องแหงนหน้าขึ้นไปดู ก็เห็นเด็กหัวจุกคนหนึ่ง แก้ผ้าล่อนจ้อนโหนกิ่งโพธิ์อยู่

จึงรีบเดินกลับกุฏิไปปลุกพระและเด็กศิษย์วัดให้มาดู แต่พอมาถึงก็ปรากฏว่าเด็กหัวจุกแก้ผ้าเปลือยกายนั้นหายไปเสียแล้ว

เจ้าคุณวิธูรธรรมาภรณ์ก็เจอ

เรื่องโอปปาติกะเด็ก หรือผีเด็กบริเวณคณะสูงนี้ ท่านเจ้าคุณวิธูรธรรมาภรณ์ (วิน วิชาโน) ซึ่งปัจจุบันเป็นเจ้าอาวาสวัดไทยอยู่ในอินโดนีเซียก็เคยเจอ

กล่าวคือ ในขณะที่เป็นเลขาสมเด็จพระญาณสังวรเมื่อยังมีสมณศักดิ์เป็นที่พระสาสนโสภณอยู่นั้น

ท่านเจ้าคุณเป็นผู้ที่มีความขยันขันแข็งในการงานมาก แม้ในเวลากลางคืนดึกดื่น ถ้ามีงานจะต้องทำต้องติดต่อท่านจะไม่ปล่อยเวลาให้ล่วงไป

เล่ากันว่า ในคืนหนึ่งดึกมากแล้ว พระเณรก็จำวัดกันหมดแล้ว ท่านเจ้าคุณมีกิจธุระจะต้องออกจากกุฏิตึกเขียวที่พักผ่อนไปทางคณะสูง

ในขณะที่เดินงุด ๆ ไปนั้นก็ไปจังหน้าเอากับเด็กคนหนึ่ง หน้าตาน่าเอ็นดู เกล้าผมจุก เดินเล่นอยู่ในบริเวณคณะสูงนั้น

ท่านเจ้าคุณวิธูรฯ ขยับปากจะพูดว่า ดึกดื่นป่านนี้ทำไมยังไม่นอน ก็พอดีได้สตินึกขึ้นได้ว่าไม่ใช่ศิษย์วัดที่มาอยู่ในปัจจุบัน เพราะสังเกตเห็นการแต่งตัวเป็นแบบเด็กโบราณ ท่านก็เลยเงียบเสียแล้วก็รีบเดินหลีกไป

ครั้นเมื่อเดินห่างไปพอสมควร ได้หันกลับมาดูปรากฏว่าเด็กน้อยหัวจุกน่ารักคนนั้นหายไปเสียแล้ว

ผีเด็กพากันมาเล่นน้ำฝน

คุณสนิท ธนรักษ์ เล่าว่าเรื่องผีเด็กในวัดบวรฯ ชุกชุมรายไหน ๆ ก็ไม่เกรียวกราวเท่ารายที่เจอที่ตำหนักจันทร์ ถึงกับพระนวกะต้องนั่งภาวนาสวดมนต์ตลอดคืน

เรื่องมีอยู่ว่า เมื่อประมาณ พ.ศ. 2509 หรือ พ.ศ. 2510 คุณสนิทก็ออกจะเลือน ๆ ไป จำไม่ได้แน่ชัด จำได้แต่เพียงว่าในเทศกาลเข้าพรรษาปีนั้น มีคนมาขออุปสมบทที่วัดบวรฯ กันมากและในจำนวนนี้ก็มีนายตำรวจชั้นผู้ใหญ่คนหนึ่ง คือ **พล.ต.ต. ชิต อัมพะเตมีย์**

เมื่อบวชเป็นพระนวกะแล้ว ทางวัดได้ให้พระภิกษุชิตไปพักประจำพรรษาอยู่ที่ตำหนักจันทร์ โดยมีพระมหาลาภ ธนสาโร ป.ธ. 9 ซึ่งพำนักอยู่ที่ตำหนักนั้น เป็นพระพี่เลี้ยง

ตามระเบียบของวัด เมื่อมีพระเข้ามาบวชในระหว่างเทศกาลเข้าพรรษา ทางวัดจะกำหนดวิชาให้เรียนนักธรรม ซึ่งพระใหม่จะต้องคร่ำเคร่งอยู่กับการศึกษาพระสูตร พระเวท และการปฏิบัติตามพระวินัยอย่างเคร่งครัดตลอดเวลา 3 เดือน จนกว่าจะออกพรรษา

ดังนั้น เมื่อมีเวลาว่างในตอนกลางคืน พระภิกษุชิต อัมพะเตมีย์ จึงต้องค้นคว้าทบทวนวิชาที่เรียนมาในตอนกลางวัน

วันหนึ่งเวลาประมาณตีสองฝนได้ตกลงมาอย่างหนัก และก็ได้พร่ำอยู่ไม่ขาดเม็ด แต่พระภิกษุชิตก็ยังไม่จำวัด ได้นั่งอ่านหนังสืออยู่

ทันใดนั้น ท่านก็ได้ยินเสียงเด็ก ๆ เป็นจำนวนมาก มาวิ่งเล่นกันอยู่ที่ลานหน้าตำหนักใกล้ต้นประดู่ใหญ่ ท่านก็นึกสงสัยว่าดึกดื่นป่านนี้แล้ว ทำไมยังมีเด็กนอกวัดมาวิ่งเล่นกันให้วุ่นวายเช่นนี้

ท่านจึงเดินไปเปิดหน้าต่างชะโงกหน้าออกไปดู ก็เห็นเด็ก ๆ เล็กบ้าง โตบ้าง ไม่น้อยกว่า 10 คน กำลังวิ่งไล่จับกันและหัวร่อต่อกระซิกกันอย่างสนุกสนาน

ครั้นเมื่อเพ่งพิจารณาดูก็เห็นว่าเด็ก ๆ เหล่านี้มีหน้าตาและแต่งกายไม่เหมือนเด็กในปัจจุบัน ส่วนใหญ่โกนผมไว้แกละสองข้างก็มี เกล้าจุกก็มี เด็กเหล่านั้นกำลังหยอกล้อกันโดยไม่สนใจว่าจะมีใครจ้องมองดูอยู่เลย

พระภิกษุชิต อัมพะเตมีย์ เล่าให้ฟังว่า ได้มองเด็ก ๆ วิ่งเล่นอยู่ครู่หนึ่ง ก็รู้สึกขนลุกเกรียวขึ้นมา จึงนึกได้ว่าเด็ก ๆ ที่วิ่งเล่นกันอยู่นี้คงจะไม่ใช่เด็กธรรมดาเสียแล้วเพราะชาวบ้านร้านตลาดเขาหลับนอนกันหมด คงไม่มีใครปล่อยลูกหลานให้ออกมาเที่ยววิ่งเล่นน้ำฝนในบริเวณวัดเช่นนี้

พอนึกขึ้นได้ว่าถูกผีเด็กหลอกเข้าให้แล้วเท่านั้น ก็รีบลนลานปิดหน้าต่าง แล้วตรงไปที่โต๊ะหมู่บูชาพระสวดมนต์เป็นการใหญ่ แต่จำไม่ได้ว่าสวดบทไหนบ้างเพราะเพิ่งเป็นพระบวชใหม่ รวมความว่านึกถึงบทไหนได้ก็สวดพึมไป ถูกบ้างผิดบ้าง แต่ใจคิดก็ยังไม่หายสั่น จึงได้ไปเคาะประตูห้องพระมหาลาภให้ออกมา แล้วก็เล่าเรื่องทั้งหมดให้ฟัง

ฝ่ายพระมหาลาภ เมื่อได้ฟังพระภิกษุชิตเล่าแล้วก็ได้แต่ยิ้มฟันขาว บอกว่าไม่มีอะไรหรอกให้พระภิกษุชิตจุดธูปตั้งจิตอธิษฐานแผ่ส่วนกุศลไปให้แก่เด็ก ๆ ที่เป็นโอปปาติกะที่อยู่ในวัดนั้นเสียก็หมดเรื่อง และเมื่อพระภิกษุชิตปฏิบัติตามคำแนะนำแล้ว เสียงเด็กที่วิ่งเล่นกันเกรียวก็เงียบเสียงลงทันที

ในวันรุ่งขึ้นพระภิกษุชิต อัมพะเตมีย์ ก็ไปหาเจ้าอาวาสและเล่าเรื่องที่เกิดขึ้นเมื่อคืนให้ฟังซึ่งท่านเจ้าประคุณสมเด็จฯ (ขณะนั้นยังเป็นที่พระสาสนโสภณ) ได้แนะนำให้ถวายสังฆทานเพื่ออุทิศส่วนกุศลไปให้แก่ผีเด็ก ๆ

ครั้นเมื่อพระภิกษุชิต ได้ทำพิธีถวายสังฆทานแล้ว ผีเด็ก ๆ ที่หน้าตำหนักจันทร์ก็เงียบหายมาจนทุกวันนี้

คณะแดงเก่าผีสาวมาก

เจ้าคุณอมรโมลี (จุนท์ พรหมคุตฺโม) วัดบวรนิเวศวิหาร เล่าให้คุณสนิทฟังว่า

นานมาแล้ว เมื่อทางวัดยังไม่ได้รื้อคณะแดง เพื่อสร้างอาคารทรงไทย ภปร. ใหม่ ที่กุฏิคณะแดงหลังที่อยู่ติดกับคูน้ำ ก็เคยมีพระและศิษย์วัดบางคนเห็นผีผู้หญิงแต่งตัวแบบโบราณคือนุ่งผ้าซิ่นห่มผ้าสไบเฉียง 3 คน ไต่จากเพดานลงมานั่งเล่นที่ระเบียงกุฏิ

ท่านเจ้าคุณอมรโมลีเล่าว่าตัวท่านมิได้เห็นเอง แต่ได้ฟังจากพระเก่า ๆ ที่เคยพักประจำอยู่ที่คณะแดงนั้นเล่าให้ฟังอีกทอดหนึ่ง

ซึ่งในบางครั้งระหว่างออกพรรษา ไม่มีพระประจำอยู่ที่กุฏิใกล้ต้นประดู่ เวลาเย็นโพล้เพล้ ผีสาว ๆ หน้าตาจุ๋มจิ๋มก็มักจะออกมาปรากฏร่างให้เห็นเสมอและบางครั้งก็มีผีเด็กผู้ชายเกล้าผมจุกปักปิ่นมานั่งเล่นกับสาว ๆ ด้วย

เมื่อพูดถึงต้นประดู่ที่อยู่หลังคณะแดงนี้ ก่อนที่จะรื้อคณะแดงและตัดต้นประดู่เพื่อสร้างอาคารขึ้นใหม่นี้ เจ้าประคุณ

สมเด็จพระญาณสังวรได้ทำพิธีบวงสรวงอัญเชิญเจ้าที่หรือวิญญาณโอปปาติกะที่ประจำอยู่ที่กุฏิและที่ต้นประดู่ให้ย้ายไปอยู่ที่อื่น

โดยการทำพิธีบวงสรวงในครั้งนั้น **อาจารย์มนตรี ตราโมท** ได้นำคณะนาฏศิลป์จากกรมศิลปากร พร้อมพิณพาทย์ราชตะโพนไปรำถวายด้วย

ครั้นเมื่อรื้อกุฏิและขุดตอต้นประดู่ออกแล้ว คุณสนิทก็เห็นตอประดู่ตอนนั้นมีรากค่อนข้างประหลาด กล่าวคือรากแต่ละรากที่หยั่งลงดินยาวประมาณศอกเศษจะขดเป็นปมกลมเกือบหมดทุกราก

ปกติ **คุณสนิท ธนรักษ์** เป็นคนรักธรรมชาติอยู่แล้ว คิดว่าถ้าทิ้งไว้คนงานก่อสร้างก็จะนำไปเผาไฟเสียรู้สึกเสียดาย จึงขนเอาไปเก็บไว้ที่บ้าน และทำเป็นชั้นสำหรับเป็นที่ตั้งโทรศัพท์

และจะเป็นเพราะมีนิสัยเที่ยวชอบเก็บตอไม้รากไม้แปลก ๆ ไปตั้งไว้หรือเพราะอย่างไรไม่ทราบได้จึงมีผู้เชี่ยวชาญทางวิปัสสนาที่ได้ตาทิพย์หลายท่านทั้งที่เคยไปบ้านคุณสนิทและไม่เคยไปทักว่า

ทำไมที่บ้านของคุณสนิทเต็มไปด้วยโอปปาติกะและวิญญาณไม่น้อยกว่าครึ่งร้อย ซึ่งส่วนมากเป็นหญิงโบราณสาวสวยเกือบทั้งสิ้น และมีเด็กไว้ผมจุกด้วย

และเมื่อท่านเจ้าคุณอมรโมลีมาเล่าถึงเรื่องผีสาวและผีเด็กที่กุฏิคณะแดงให้ฟังดังนี้ ก็ทำให้อดคิดไม่ได้ว่า ผีสาวและผีเด็กที่วัดบวรนิเวศคงจะตามต่อไม้ไปอยู่ที่บ้านคุณสนิทหลายคน

ซึ่งในบางครั้งได้เคยไปเข้าฝันแก่เด็กนักศึกษาที่มาอาศัยอยู่ที่บ้านให้เห็น แต่สำหรับคุณสนิทเองไม่เคยฝัน และไม่เคยเจอ

วิญญาณพระ

ต่อไปนี้จะขอเล่าถึงพระที่มรณภาพ หรือสิ้นพระชนม์ไปแล้ว วิญญาณไปเกิดเป็นเทวดาอยู่ในชั้นเทพและชั้นพรหม

เรื่องก็มีอยู่ว่าเจ้าคุณอมรโมลี อีกนั่นแหละเล่าให้ฟังว่าสมัยเมื่อท่านบวชเป็นพระใหม่ ๆ ราว พ.ศ. 2495 **ท่านเจ้าคุณอมรโมลี** พร้อมด้วย **ท่านเจ้าคุณวิธูรธรรมาภรณ์** และ **พระมหาประยูร เวชปาน** รวม 3 องค์ด้วยกัน ได้ไปร่วมกันแปลหนังสือคัมภีร์ขอมที่กุฏิคณะ

และการแปลหนังสือขอมมาเป็นไทยนี้ ต้องแปลกันอยู่หลายคืนจึงจะจบ ในคืนวันหนึ่งจะเป็นเดือนอะไรจำไม่ได้เวลาประมาณ 22.00 น. เศษ

ขณะที่กำลังช่วยกันแปลอยู่ในห้องนั้น ก็ได้ยินเสียงคนเดินกุก ๆ อยู่บนเพดาน พวกเราพากันแปลกใจ จึงหยุดแปลหนังสือเงี่ยหูฟัง ก็ยังมีเสียงเดินกุก ๆ อยู่บนเพดานอีก แต่คราวนี้เดินอยู่ตรงศีรษะมีฝุ่นร่วงกราวลงมาเปื้อนจีวรไปตาม ๆ กัน

พระมหาประยูร เวชปาน อดใจไม่ได้ จึงร้องตะโกนขึ้นไปว่า **"ถ้าเก่งจริงก็ลงมาซิ"** คราวนี้เงียบไม่มีเสียงเดินอีก

ในวันรุ่งขึ้น เวลากลางวันพวกเราอยากจะรู้แน่ว่าบนเพดานกุฏิมีอะไร พระมหาประยูรจึงปีนขึ้นไปดู ก็เห็นมีจีวรเก่า ๆ อยู่ผืนหนึ่ง กับไม้เท้าอีกอันหนึ่ง ซึ่งไม่ทราบว่าเป็นของพระภิกษุรูปใดมาจนกระทั่งบัดนี้ เพราะที่คณะกุฏิเคยมีพระภิกษุมรณภาพมาหลายองค์

หลวงตานั้นคือใคร ?

ท่านเจ้าคุณอมรโมลี ได้เล่าให้คุณสนิทฟังอีกต่อไปว่า นั่นเป็นเหตุการณ์ครั้งแรกที่มาอยู่วัดบวรนิเวศวิหารใหม่ ๆ ซึ่งมีเหตุการณ์อีกครั้งหนึ่งที่เจอจัง ๆ หน้า คือ

เมื่อก่อนที่ทางวัดจะรื้อกุฏิคณะขาบบวรสร้างใหม่ในคืนวันหนึ่งเห็นเดือนหงาย จึงออกมาเดินเล่นแถวหน้ากุฏิ "ดารากร" ซึ่งเป็นที่พักของท่าน

เวลาประมาณ 5 ทุ่มเศษ ก็จะขึ้นกุฏิโดยเดินไปล้างเท้าที่ก๊อกน้ำประปา จึงได้พบกับพระภิกษุหลวงตารูปหนึ่ง ยืนครองผ้าห่มคลุมอยู่ที่ก๊อกน้ำประปานั้น

ถามว่าใคร ท่านก็ไม่ตอบจึงเดินเข้าไปใกล้เพื่อดูหน้าก็ไม่รู้จัก เพราะไม่ใช่พระที่วัดนี้ จึงได้ถอยกลับออกไปแล้วไปปลุกเด็กลูกศิษย์มาดู แต่ปรากฏว่าพอมาถึงหลวงตาแก่ ๆ นั้น ได้หายไปเสียแล้ว

เมื่อ **เจ้าคุณอมรโมลี** เล่าจบ **ท่านเจ้าคุณเทพกวี (บุญธรรม จิณฺณธมฺโม)** แห่งวัดบวรนิเวศวิหารก็เล่าถึงเรื่องหลวงตาแก่ให้ฟังบ้างว่า

เมื่อคราวที่ทางวัดนี้รื้อกุฏิไม้คณะเขียวบวร เพื่อสร้างใหม่เช่นเดียวกับคณะขาบบวร ลูกศิษย์ของท่านก็เจอหลวงตาแก่ ๆ ในยามวิกาลเหมือนกัน

กล่าวคือ ในคืนหนึ่งประมาณ3 นาฬิกาลูกศิษย์คนหนึ่งได้ลุกขึ้นดูหนังสือ เพื่อเตรียมตัวสอบไล่

ขณะที่นั่งอยู่บนเฉลียงชั้นสองของคณะเขียวนั้นก็ได้ยินเสียงคนเดินก๊อก ๆ อยู่รอบ ๆ บริเวณตึกที่กำลังสร้างใหม่ได้สงสัยว่าเพราะเหตุใดผู้รับเหมาจึงมาตรวจงานแต่ดึกดื่นเช่นนี้จึงชะโงกหน้าไปดู

ก็พบพระหลวงตาผู้มีอายุสูงผู้หนึ่ง มีร่างสูงศีรษะโผล่

ขึ้นมาเหนือพื้นชั้นสองที่ตนนั่งอยู่ กำลังเดินดูโน่นดูนี่อยู่ แต่ไม่เห็นหน้าว่าเป็นใคร เพียงแต่เห็นชัดว่าไม่ได้โกนผม

ครั้นพอมานึกขึ้นได้ว่า เมื่อวานนี้เป็นวันโกน ขึ้น 14 ค่ำ ซึ่งพระเณรทั้งวัดโกนผมกันหมด แต่หลวงตาองค์นี้ไม่ได้โกนผมก็นึกว่าเป็นผี เลยผลุนผลันรีบกลับเข้าห้องภาวนา

และในเช้าวันรุ่งขึ้นก็ได้มาเล่าให้ท่านเจ้าคุณเทพกวีฟัง

หลวงตาแก่ ๆ ที่เจ้าคุณอมรโมลีเล่าก็ดี และที่เจ้าคุณเทพกวีเล่าก็ดี คุณสนิทได้สันนิษฐานว่าน่าจะเป็นโอปปาติกะวิญญาณของหลวงพ่อโอภาสี (ชวน โอภาสี) เพราะท่านเคยมีความผูกพันอยู่กับวัดบวรนิเวศวิหารมาก

ซึ่งแต่ก่อนที่ท่านจะไปดังอยู่ทางวัดปากน้ำภาษีเจริญนั้น ท่านได้ประจำพรรษาอยู่ที่คณะแดงเป็นเวลานาน แต่มีเหตุที่จะออกจากวัดบวรฯ ไปอยู่ที่อื่นนั้น ก็เนื่องจากท่านเป็นพระขลัง ๆ อยู่ข้างนิยมทางไสยศาสตร์บางอย่าง

และมีการฝ่าฝืนพระวินัยบัญญัติบางข้อ เช่น การตัดต้นไม้ที่อยู่ในวัดทุกชนิด เอามาป่นละเอียดผสมกับวัตถุอื่นแล้วปลุกเสกเป็นพระเครื่องราง แจกจ่ายแก่ประชาชนทั่วไปอย่างอึกทึกครึกโครม

ทางวัดบวรนิเวศ โดยสมเด็จพระสังฆราชเจ้าจึงนิมนต์ไปจำพรรษาอยู่วัดอื่น

ตามประวัติเล่ากันว่า เมื่อท่านมหาชวน (หลวงพ่อโอภาสี) ประจำอยู่ที่วัดบวรนิเวศวิหารนั้นท่านชอบเรียนเวทมนตร์คาถาอาคมต่าง ๆ

และเมื่อมั่นใจแล้ว ท่านก็ทำพิธีปลุกเสกของขลังต่าง ๆ เป็นเหตุให้ประชาชนที่แตกตื่นพากันมาขอของดีจากท่านแน่นขนัดไม่เว้นแต่ละวัน

การทำของขลังของหลวงพ่อโอภาสีนี้ หลายครั้งท่านได้ไปถากเอาเปลือกเอาแก่นของต้นไม้ที่อยู่ในวัดมาสร้างเป็นพระเครื่องเพราะถือว่าต้นไม้ในวัดบวรฯ ศักดิ์สิทธิ์ทุกต้น

เช่น ต้นประดู่ที่หน้าตำหนักจันทร์ ต้นพิกุล ต้นโพธิ์ ต้นไทร แม้กระทั่งต้นสาเก และต้นหว้า ฯลฯ ทำให้ต้นไม้บางต้นทรุดโทรม และแห้งตายไปก็มี

ความเรื่องนี้ได้ทราบถึงสมเด็จกรมหลวงวชิรญาณวงศ์ **พระสังฆราชเจ้า** ทรงเกรงว่าถ้าปล่อยให้มหาชวนตัดต้นไม้เอาไปทำของขลังต่อไปต้นไม้ต่าง ๆ ที่ปลูกไว้ดั้งเดิมเพื่อความร่มรื่นของวัดคงจะตายหมดแน่ และกว่าจะปลูกโตขึ้นมาใหม่ได้ ก็ใช้เวลานานปี

ด้วยเหตุนี้จึงอ้างว่าท่านมหาชวนกระทำผิดวินัยบัญญัติของพระคือห้ามตัดทำลายต้นไม้ หรือแม้จะทำให้ใบสีเขียวหลุดออกจากต้นเพียงใบสองใบก็ตาม

เล่ากันด้วยว่า ในการนิมนต์มหาชวนออกจากวัดบวรฯ นั้นทางวัดได้ขอให้ **พ.ต.ต. หลวงชาติ ตระการโกศล** (ยศสมัยนั้น) เป็นผู้มานิมนต์**พระมหาชวนหรือหลวงพ่อโอภาสี** ก็ไปแต่กายเท่านั้น ส่วนใจของท่านยังรักอาลัยวัดบวรนิเวศ-วิหารอยู่ตราบจนกระทั่งถึงแก่กาลมรณภาพ

ด้วยเหตุนี้คุณสนิทจึงสันนิษฐานว่า วิญญาณของหลวงตาแก่ ๆ ที่เจ้าคุณอมรโมลีพบและลูกศิษย์เจ้าคุณเทพกวีเห็นคงจะไม่ใช่ใครอื่น เพราะเคยอยู่ที่คณะแดง ซึ่งมีกุฏิอยู่ใกล้ชิดติดกับคณะเขียวบวรและคณะขาบบวร

เปรตวัดบวรฯ ก็มี

ตามที่สมเด็จกรมหลวงวชิรญาณวงศ์ พระสังฆราชเจ้าได้ทรงเล่าว่า พระสังกิจจคุณ แห่งวัดตรีทศเทพได้เคยได้ยินเสียงเปรตและเห็นเปรตที่วัดตรีทศเทพ

ซึ่งปัญหาเรื่องเปรตนี้ เราท่านมักจะเคยได้ยินได้ฟังเรื่องราวกันบ่อย ๆ แต่ก็ไม่ค่อยจะได้มีใครเห็นตัวมากนัก นอกจากจะได้ยินเสียงโหยหวนสูง ๆ ต่ำ ๆ แล้วก็นำมาเล่ามาวิจารณ์ว่าเป็นเสียงผีเปรต

ที่วัดบวรนิเวศวิหารนี้ก็เช่นเดียวกัน ในระยะหลัง ๆ นี้ พระเณรและบรรดาลูกศิษย์เล่าให้ฟังว่า

ได้เคยได้ยินเสียงเปรตร้องที่คณะสูงและที่ตำหนักทรงพรตเสมอ ในระหว่างเทศกาลเข้าปุริมพรรษา ว่ากันว่าเปรตมาขอส่วนบุญแก่พระภิกษุบวชใหม่ที่มาพักประจำอยู่ที่คณะนั้น ๆ

อันที่จริงถ้าจะแปลความหมายของคำว่า "เปรต" แล้วก็หมายความว่า คนที่ตายจากโลกนี้ไปแล้วนั่นเอง แต่จะไปเกิดเป็นเปรต เป็นอสุรกาย หรือเป็นโอปปาติกะนิรมิตรกายได้ ก็สุดแต่กรรมของคนผู้นั้นจะส่งผล

ถ้าไปเกิดเป็นเปรต ก็เรียกว่า เกิดใน ภพเปรต ซึ่งเป็นภพที่แห้งแร้ง ร้อนเป็นไฟ อดอยาก มีความหิวกระหายอยู่เป็นกำลังและภพนั้นก็ยังเต็มไปด้วยสิ่งเน่าเหม็นติดกายอยู่ตลอดเวลา

แต่ทว่าเปรตก็ยังแบ่งออกไปเป็นหลายจำพวก สมเด็จกรมพระวชิรญาณวโรรส ทรงประมวลจากคัมภีร์ไว้ว่า มี 4 จำพวก แต่ในลัทธิลามะกล่าวว่า มี 36 จำพวก ในพระมาลัยสูตรว่า มี 12 จำพวก

และบางจำพวก แม้บรรดาญาติจะทำบุญอุทิศส่วนกุศลไปให้เท่าไร ๆ ก็ไม่ได้รับส่วนบุญนั้น บางพวกก็ได้รับส่วนบุญเป็นต้น

คำว่า เปรต นี้ บางทีพระพุทธเจ้าก็ไม่ได้เรียกเฉพาะคนที่ตายเป็นผีเท่านั้น แม้คนที่ยังไม่ตายก็เรียกเปรตด้วย เช่นคำว่า มนุสเปโต หรือคำว่า เปตมนุสสะ เป็นต้น

มนุษย์เปรต หรือ เปรตมนุษย์ แปลความหมายว่า เป็นมนุษย์ผู้เต็มไปด้วยกิเลส ตัณหา มีความโลภ ความอยากได้ในทรัพย์สินของผู้อื่นในทางที่ไม่ชอบ

เช่น อาศัยอำนาจหน้าที่ของตนกระทำการทุจริต คดโกง คอรัปชั่นทุกชนิดและเมื่อได้มาแล้วถึงจะมีมากมหาศาลเท่าไร ไม่รู้จักอิ่มจักพอ ดุจเป็นคนหิวกระหายอยู่เสมอ

มนุษย์เปรตจำพวกนี้เมื่อตายไปแล้วก็จะไปสู่ภพเปรตทันที

ฉะนั้น จึงขอเตือนเพื่อนร่วมโลกผู้ร่วมการเกิด แก่ เจ็บ ตาย ทั้งหลายว่า จงสังวรใจในเรื่องนี้ไว้ให้จงดีเถิด เมื่อตายไปจะได้ไม่กลายไปเป็นเปรตตามที่องค์พระสัมมาสัมพุทธเจ้าทรงสั่งสอนไว้

เรื่องเปรตที่มาร้องโหยหวนอยู่ที่วัดบวรฯ นี้ ก็เช่นเดียวกันคิดว่าคงจะมีความหิวกระหายอดอยากเต็มประดา เมื่อทราบว่ามีญาติโยมหรือลูกหลานมาบวชเป็นสาวกพระตถาคต จึงมาครวญครางขอส่วนบุญ

ซึ่งมีพระบวชใหม่บางรูปคิดเอาเครื่องบันทึกเสียงมาอัดเสียงเปรตไว้ก็มี

เช่น **พระภิกษุ ม.ร.ว. ทองน้อย ทองใหญ่** ข้าราชการชั้นผู้ใหญ่คนหนึ่งแห่งราชสำนัก ขณะมาประจำพรรษาอยู่ที่

วัดบวรฯ ได้ยินเสียงเปรตร้องในเวลาดึกสงัดหลายครั้ง จึงคิดจะจับเปรตหรืออัดเสียงเปรต

ครั้นเอาเทปมาคอยอัดเสียงตามเวลาที่เปรตเคยมาร้อง เปรตก็ไม่มาร้องโหยหวนให้ได้ยิน แต่พอไม่ได้เตรียมเทปอัดเสียงเปรตก็มาร้องอีก

พระบวชใหม่บางองค์ที่ตระหนักในบาปบุญคุณโทษ เมื่อได้ยินเสียงเปรตก็ไปขอคำแนะนำจากท่านเจ้าประคุณสมเด็จพระญาณสังวร

ซึ่งเมื่อท่านแนะนำให้ถวายสังฆทานอุทิศส่วนกุศลไปให้ เสียงนั้นก็หายไป ไม่มาร้องโหยหวนคร่ำครวญขอส่วนบุญอีก

โครงกระดูกเดินได้

พระภิกษุแสวง (สนฺเตสโก) รามสูตร อายุ 62 ปี วัดบวรนิเวศวิหาร เล่าให้คุณสนิทฟังว่า ที่คณะสูงซึ่งเป็นกุฏิสองชั้นสำหรับให้พระชาวต่างประเทศมาพักอาศัยโดยเฉพาะ ก็เคยมีเสียงเปรตร้องและปรากฏร่างให้พระฝรั่งเห็นคือ พระภิกษุยอร์ช (เป็นชาวอังกฤษหรืออเมริกันจำไม่ได้)

ซึ่งพระภิกษุยอร์ชผู้นี้มีจิตศรัทธาในพระพุทธศาสนามาก จึงมาขอบวชที่วัดบวรฯ

และเมื่อบวชแล้ว ก็ได้ท่องเที่ยวจาริกธุดงค์วัตร ไปฝึกวิปัสสนากรรมฐานตามบรรดาสำนักอาจารย์กรรมฐานต่างๆ ทางภาคอีสานอยู่ 10 กว่าปี นานๆ จึงจะกลับมาพักอยู่ที่วัดบวรฯ ครั้งหนึ่ง

และในคืนวันหนึ่ง ก็ได้ยินเสียงเปรตและเห็นเปรตเป็นโครงกระดูกเดินได้ที่บนเฉลียงตึกคณะสูง

พระภิกษุยอร์ช จึงนำมาเล่าให้เพื่อนพระชาวต่างประเทศด้วยกันฟัง และพระภิกษุแสวง รามสูตร ได้รับการถ่ายทอดมาอีกต่อหนึ่งดังนี้

ในคืนวันหนึ่ง เดือนอะไรจำไม่ได้ ราว พ.ศ. 2517-2518 ดึกมากแล้ว พระภิกษุยอร์ชนั่งกรรมฐานอยู่บนห้องชั้นสอง

เมื่อออกจากกรรมฐานแล้วก็ได้ยินเสียงเปรตมาร้องเป็นเสียงสูงๆ อยู่ใกล้ๆ หน้าห้อง จึงเปิดประตูออกมาดูว่าเป็นเสียงอะไร

เมื่อเปิดประตูออกมาดูแล้วก็เห็นเป็นเงาคนดำๆยืนอยู่บนเฉลียง (ซึ่งโดยปกติพระกรรมฐานไม่กลัวผี) จึงเดินเข้าไปใกล้ๆ

แต่พอใกล้ประมาณสัก 3 เมตร ร่างนั้นได้กลายเป็นโครงกระดูกทั้งร่างครบถ้วน พระภิกษุยอร์ชก็เลยหัวเราะ

ชอบใจ แล้วเดินเข้าไปใกล้อีกแต่ผีที่มองเห็นเป็นโครงกระดูกนั้นกลับเดินถอยห่างออกไป

พระภิกษุยอร์ชก็เลยพูดภาษาไทยด้วยสำเนียงแปร่ง ๆ แบบฝรั่งว่า "เอ่อ เอ่อ โครงกระดูกเดินได้ ๆ สนุกดี..." ทันใดนั้นร่างโครงกระดูกที่ปรากฏก็หายไป

ผีผู้หญิงในวัดบวรฯ

ผีในวัดบวรฯ นั้น กล่าวกันว่ามีมากมายหลายชนิด แต่คุณสนิท ได้เล่าถึงผีผู้หญิงในวัดบวรฯ เอาไว้ว่า

เมื่อประมาณ ปีพ.ศ. 2509 หรือ 2510 (จำไม่ได้) **ท่านศาสตราจารย์นายแพทย์ ม.ล. เกษตร สนิทวงศ์** ได้บวชเป็นนาคหลวง และได้มาประจำพรรษาอยู่ที่วัดบวรนิเวศวิหาร โดยพักอยู่ที่คณะตำหนักทรงพรต

เมื่อบวชอยู่ได้จวนจะออกพรรษา ในคืนหนึ่งดึกแล้ว ท่านพระภิกษุ ม.ล. เกษตรฯ กำลังนั่งแต่งกระทู้สอบนักธรรมอยู่ที่โต๊ะเขียนหนังสือ ซึ่งภายในห้องนั้นได้เปิดไฟสว่างจ้าอยู่

และขณะที่กำลังนั่งคิดเขียนกระทู้เพลินอยู่ที่โต๊ะนั้นเองรู้สึกว่าได้ยินคนเดินเบา ๆ อยู่ข้างหลังจึงเหลียวไปดู

ก็เห็นผู้หญิงสาวสวยคนหนึ่ง แต่งกายด้วยเสื้อผ้าแบบ

โบราณ กิริยาท่าทางเป็นคนเรียบร้อยมากกำลังเดินอยู่รอบ ๆ เตียงนอนของท่านแล้วก็ทรุดตัวลงนั่งพับเพียบอยู่ข้างเตียงนั้น

ท่านพระภิกษุ ม.ล. เกษตร สนิทวงศ์ ขยับแว่นตาดูให้ถนัดอีกครั้ง เพราะเกรงว่าจะมีอุปาทานหรือตาฝาดไป ก็ยังเห็นหญิงสาวสวยนั้นเป็นรูปเป็นร่างเหมือนคนเรานี่ทุกประการ

จึงคิดในใจว่า คงจะเป็นผีอย่างแน่นอน เพราะถ้าไม่ใช่ผีเหตุไฉนจะเข้ามาในห้องได้โดยที่ประตูปิดใส่กลอนอยู่

แต่**ท่านพระภิกษุ ม.ล. เกษตร** ไม่กลัว เพราะเป็นศาสตราจารย์สอนวิชาแพทย์ อยู่ที่จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย เคยเห็นผีคนตายสด ๆ มามากต่อมาก

ประกอบกับได้ศึกษาธรรมะเกี่ยวกับเรื่องโลกวิญญาณมาพอสมควร จึงได้ตั้งสมาธิจิตแผ่กุศลไปให้แก่หญิงสาวสวยโอปปาติกะนั้น ครั้นแล้วร่างหญิงนั้นก็อันตรธานไป

ในวันต่อมา **ท่านพระภิกษุ ม.ล. เกษตร สนิทวงศ์** ไม่ลืมที่จะไปเล่าให้ท่านเจ้าประคุณสมเด็จพระญาณสังวร เจ้าอาวาสทราบ

และเมื่อเจ้าประคุณสมเด็จฯ ได้แนะให้ถวายสังฆทานอุทิศส่วนบุญส่วนกุศลไปให้แก่หญิงที่มาปรากฏร่างผู้นั้น แล้วก็ไม่เคยปรากฏให้เห็นอีก จนกระทั่งออกพรรษารับกฐินพระราชทานแล้วจึงลาสิกขาไป

ชุมนุมครั้งใหญ่

คุณสนิท ธนรักษ์ ได้เล่าเรื่องเปรตวัดบวรนิเวศวิหารที่มาชุมนุมครั้งใหญ่ว่า

เมื่อต้นเดือนสิงหาคม พ.ศ. 2514 ระหว่างวันที่ 1-7 ซึ่งทางวัดได้จัดให้มีงานสัปดาห์อนุสรณ์ 50 ปี นับแต่วันสิ้นพระชนม์ของสมเด็จพระมหาสมณเจ้า กรมพระยาวชิรญาณวโรรส พระสังฆราชเจ้า นั้น

ได้มีการบำเพ็ญพระราชกุศลเพื่ออุทิศถวายแด่สมเด็จพระสังฆราชเจ้าอย่างเอิกเกริก โดยมีการสวดมนต์ถวายภัตตาหารแก่พระภิกษุสามเณรที่มาในงานนี้ทุกวัน วันละหลายร้อยรูป

นอกจากนี้ยังได้เปิดนิทรรศการต่างๆ ให้ประชาชนได้ชมกันทั่วทั้งวัด โดยเฉพาะที่อาคาร ภปร. ซึ่ง คุณหญิงละมุน มีนะนันท์ มีจิตศรัทธาอุทิศเงินไม่น้อยกว่าสองล้านบาท สร้างอุทิศส่วนกุศลให้แก่คุณกวี เหรียญระวี ผู้วายชนม์ไปแล้วเพิ่งจะทำพิธีเปิดได้ไม่นาน

ท่านศาสตราจารย์นายแพทย์อวย เกตุสิงห์ ซึ่งเป็นอุบาสกของวัดนี้คนหนึ่งได้จัดให้มีการแสดงวิธีปฏิบัติกรรมฐานบนอาคารชั้น 2

อันการแสดงวิธีปฏิบัติกรรมฐานนั้น นายแพทย์อวย

เกตุสิงห์ ได้จัดแสดงให้เห็นถึงอสุภกรรมฐานด้วย โดยนำเอาเนื้อหนังมังสาส่วนต่างๆ ของร่างกายคนหลายคนที่ใส่ขวดดองมาให้พิจารณาให้เห็นของจริง

การนำเอาชิ้นส่วนต่างๆ ของคนมาดังกล่าว **ท่านนายแพทย์อวย เกตุสิงห์** ได้นำมาจากโรงพยาบาลศิริราชที่ท่านเป็นอาจารย์สอนวิชาแพทย์

ครั้นตกยามดึก ก็ปรากฏว่ามีเปรตหลายตนพากันติดตามมาร้องด้วยเสียงเยือกเย็น รวมทั้งเปรตอีกจำนวนหนึ่งที่มาร้องขอกินบุญ เนื่องจากทางวัดมีงานบำเพ็ญมหากุศลครั้งใหญ่ เปรตก็เลยเพ่นพ่านเต็มวัดบวรฯ ไปหมด

เรื่องเสียงร้องของเปรตในยามดึกคืนนั้น นอกจากจะมีพระภิกษุสามเณรและลูกศิษย์พระบางคนได้ยินแล้ว **ม.ล. จิตติ นพวงศ์** อุบาสิกาของวัดบวรฯ อีกผู้หนึ่งเล่าว่ามีเพื่อนฆราวาสเคยได้ยินอีกหลายคน

แต่เมื่อทางวัดจัดให้มีการถวายสังฆทานอุทิศส่วนกุศลไปให้เสียงเปรตที่อาคาร ภปร. ก็เงียบไป

อีลุ้ย !

ท่านอาจารย์อั้น (สลฺเลขิโต) แก้วประเสริฐ แห่งวัดบวรนิเวศวิหาร ซึ่งบวชมาได้ 23 พรรษาแล้ว เล่าให้คุณสนิทฟังว่า เมื่อประมาณ 10 กว่าปีมานี้ ท่านได้

ติดตามพระอาจารย์เทสก์ (เทสโกหรือเทสรังสี) วัดหินหมากเป้ง อำเภอศรีเชียงใหม่ จังหวัดหนองคาย ไปประจำพรรษาอยู่ที่วัดหลังศาล อำเภอเมือง จังหวัดภูเก็ตอยู่สามปีเศษ

ทั้งนี้ก็เพื่อจะฝึกเรียนกรรมฐานกับท่านอาจารย์เทสก์โดยเฉพาะ และได้มีเรื่องราวเกี่ยวกับเปรตที่วัดหลังศาลมาเล่าให้ฟังเรื่องหนึ่ง

กล่าวคือ ในคืนวันหนึ่งได้มีพายุพัดกระหน่ำอย่างหนักจนเป็นเหตุให้มะม่วงตาลจีนเก่าแก่ต้นหนึ่งที่อยู่ในบริเวณวัดหลังศาลหล่นร่วงลงมามาก

แม่ชีเตี๊ยง เป็นคนมีเชื้อจีนทางภาคอีสาน และได้ติดตามท่านอาจารย์เทสก์มาภูเก็ตเพื่อเรียนฝึกกรรมฐานพร้อมกับแม่ชีบุญชูอีกคนหนึ่ง เห็นมีมะม่วงหล่นลงมาเกลื่อนกลาดเช่นนั้นก็รู้สึกเสียดาย เมื่อลมพายุสงบเงียบแล้วประมาณสองทุ่มเศษ จึงออกจากกุฏิไปเก็บมะม่วงเหล่านั้น

ขณะที่แม่ชีกำลังก้ม ๆ เงย ๆ เก็บมะม่วงมารวมกองไว้ก็เห็นผู้หญิงคนหนึ่งผมยาวประบ่านั่งบนมูลดินมองดูอยู่

แม่ชีเตี๊ยงเข้าใจว่าเป็น อีลุ้ย คนสติฟั่นเฟือน บ้า ๆ บอ ๆ ที่อาศัยอยู่ข้างวัด จึงร้องสั่งด้วยความคุ้นเคยว่า

"อีลุ้ย ไปเอากะชะ (ตะกร้า) มาให้ข้าที"

แต่ผู้หญิงคนนั้น หรืออีลุ้ยของแม่ชีเตี๊ยงก็นั่งเฉยเสีย แม่ชีเตี๊ยงจึงพูดอีกว่า

"โธ่! อีลุ้ย! มัวนั่งซึมเฉยอยู่ได้ บอกว่าให้ไปเอากะชะมาให้ข้าที ได้ยินไหม"

แต่อีลุ้ยของแม่ชีเตี๊ยงก็ยังนั่งเฉยอยู่อีก แม่ชีเตี๊ยงขัดใจขึ้นมาเก็บมะม่วงได้ลูกหนึ่งก็ขว้างไปที่อีลุ้ย ได้ยินเสียงดังปุ

เมื่อผู้หญิงที่แม่ชีเตี๊ยงเข้าใจว่าเป็นอีลุ้ยของแกโดนมะม่วงปาถูกร่าง ร่างนั้นก็ค่อย ๆ สูงขึ้น สูงขึ้นหลายศอกทั้ง ๆ ที่ยังนั่งอยู่ที่เดิม

ฝ่ายแม่ชีเตี๊ยงเห็นดังนั้น อาศัยที่ได้ฝึกกรรมฐานกับพระอาจารย์เทสก์มาก็นานพอสมควร ก็เข้าใจได้ทันทีว่าเป็นเปรต ! จึงร้องบอกไปว่า

"อ๋อ! นึกว่าอีลุ้ย เอาเถิดแล้วฉันจะทำบุญกรวดน้ำไปให้ขอแม่จงเป็นสุข ๆ เถิด"

พูดแล้วแม่ชีเตี๊ยงก็รีบหอบมะม่วงกลับมาเพียงไม่กี่ผล และเมื่อเดินห่างออกมาแล้ว ได้หันกลับไปมองอีกครั้ง ก็ยังเห็นเปรตสาวนั่งหัวเข่าท่วมหัวโด่อยู่อย่างนั้น !

ท่านอาจารย์อั๋นเล่าต่อไปว่า

ในวันรุ่งขึ้น แม่ชีเตี๊ยงก็ขึ้นไปหาท่านอาจารย์เทสก์

และเล่าถึงเรื่องเห็นเปรตที่ใต้ต้นมะม่วงตาลจีนให้ท่านฟัง ซึ่งท่านอาจารย์อั๋นก็นั่งอยู่ด้วย

เมื่อแม่ชีเตี๊ยงเล่าจบ ท่านอาจารย์เทสก์ได้แสร้งพูดว่า

"ตาฝาดไปละมั้ง ที่นี่มีผีเปรตที่ไหนกัน"

ครั้นแม่ชีสบถสาบานเสียงแข็ง ยืนยันว่าได้เห็นมากับตาจริง ๆ มิได้เอาเรื่องตลกที่ไหนมาเล่าเลย ท่านอาจารย์เทสก์จึงยิ้มออกมาแล้วบอกว่า

"ถูกต้องแล้วละโยม ! เมื่ออาตมามาอยู่วัดนี้ใหม่ ๆ ก็เคยเห็นบ่อย ซึ่งแต่เดิมเปรตทั้งหมดก็ยังติดอยู่ที่วัดนี้ 10 ตนด้วยกัน

ขณะนี้ยังเหลืออยู่อีกตนหนึ่ง มีหลุมฝังศพข้างใต้ถุนกุฏิแดง แต่ที่อาตมาไม่เคยบอกไม่เคยพูด ก็เพราะถ้าพูดออกไปแล้วไม่มีใครเชื่อก็ไม่เป็นไปเพื่อประโยชน์เพื่อเกื้อกูลแก่บุคคลอื่น ๆ"

หลวงตามาเตือน

ครั้งที่ พระมหาหน่วย ปุณณตฺโต ยังบวชเป็นสามเณรอยู่ ได้มีโยมชีของสามเณรหน่วยมาเยี่ยม ณ ที่พักตึกพัตรพิมลพรรณ

ในวันนั้นเป็นเวลาค่ำ สามเณรหน่วยไม่อยู่ ได้ออกไป

กิจธุระนอกวัด โยมแม่ชีซึ่งมาจากจังหวัดอุดรฯ พักรออยู่ในห้องชั้นล่าง เมื่อเห็นสามเณรลูกชายยังไม่กลับมา ได้ถือวิสาสะขึ้นไปนอนเล่นบนเตียงนอนของสามเณร

พอนอนไปได้สักครู่ใหญ่ ๆ โดยไม่ได้หลับหรือเคลิ้มไปแต่อย่างใด ก็ได้ยินเสียงประตูห้องที่กั้นฝาไว้เปิดออกดังแอ๊ด !... จึงรีบลุกขึ้นนั่งมองดู ก็แลเห็นพระภิกษุผู้สูงอายุรูปหนึ่งห่มจีวรสีกรักเดินเข้ามา

แม่ชีเห็นเป็นพระก็รีบทรุดตัวลงกราบกับพื้น ยังไม่ทันที่จะพูดอะไร หลวงตารูปนั้นก็ยกมือขึ้นชี้หน้า พูดด้วยเสียงดุ ๆ ว่า

"ทำไมขึ้นไปนอนบนเตียงของเณร"

แม่ชีโยมสามเณรหน่วยจึงตอบว่า

"ก็อิฉันเป็นมารดาของสามเณร เพราะอะไรจึงนอนไม่ได้"

พระหลวงตารูปนั้นจึงชี้แจงเป็นเชิงอบรมว่า

"สามเณรเป็นผู้มีศีล แต่แม่ชีเป็นผู้หญิง แม้จะเป็นแม่หรือเป็นชีก็ตาม ก็ไม่สมควรจะขึ้นไปนั่งหรือนอนบนที่นอนของเณร ต่อไปอย่ากระทำเช่นนี้อีก"

พระหลวงตากล่าวแล้วก็หันหลังเปิดประตูกลับออกจากห้องไป

เหตุการณ์ที่เกิดในคืนนั้น เมื่อสามเณรหน่วยกลับมาแล้วโยมแม่ก็เล่าเรื่องให้ฟัง ซึ่งทำให้สามเณรแปลกใจมาก เพราะที่คณะบัญจบเบญจมาไม่มีพระหลวงตาแก่ๆ ประจำอยู่เลย

ทั้งเมื่อสอบถามพระผู้สูงอายุในคณะอื่นก็ไม่มีใครมาเกี่ยวข้อง จึงไม่มีใครรู้ว่าพระหลวงตารูปนั้นเป็นใคร

พระวิญญาณสมเด็จฯ

พระสุชาติ ชาตสุโภ วัดบวรนิเวศวิหาร เล่าให้คุณสนิท ธนรักษ์ ฟังว่า สำหรับตัวท่านเองเคยได้รับการยืนยันจากน้องสาวว่า เคยเห็นสมเด็จกรมหลวงวชิรญาณวงศ์ พระสังฆราชเจ้า ที่หอสหจรมาแล้ว โดยเล่าให้ฟังว่า

เมื่อประมาณปี 2519 นั้น ท่านพักอยู่ที่คณะหอสหจร ได้มีน้องสาวร่วมบิดา-มารดาเดียวกันมาเยี่ยมที่กุฏิ ก็เลยนั่งสนทนากันอยู่นานถึงเรื่องต่างๆ จนกระทั่งเกือบ 4 โมงเช้า

ก่อนที่น้องสาวจะลากลับน้องเกิดปวดท้อง จึงขออนุญาตเข้าห้องน้ำท่านสุชาติบอกกับน้องว่าห้องน้ำอยู่ชั้นบนขึ้นไปเถอะ

ครั้นน้องของท่านขึ้นบันไดไปชั้นบนจะเข้าห้องน้ำ ก็สวนทางกับพระภิกษุรูปหนึ่ง ห่มครองจีวรสีกรัก น้องของ

พระสุชาติจึงรีบนั่งยกมือไหว้ สังเกตเห็นใบหน้าท่านยิ้ม ๆ แล้วหลีกไปอีกทางหนึ่ง

เมื่อเธอเสร็จธุระแล้วก็กลับลงมาชั้นล่าง และถามพระพี่ชายว่า

"หลวงพี่ข้างบนมีพระผู้ใหญ่แก่ ๆ มาพักอยู่ด้วยหรือ?"

พระสุชาติตอบปฏิเสธว่า ไม่มีใครหรอก น้องก็ยืนยันว่า

"ก็หนูเห็นมากับตานี่นา หนูยังยกมือไหว้ท่านเลย"

พระสุชาติได้รับการยืนยันแข็งขันเช่นนั้น นึกขึ้นมาได้ก็เลยชี้ให้น้องสาวดูภาพถ่ายของพระอาจารย์ต่าง ๆ ที่แขวนบ้างตั้งบ้างอยู่ในห้อง แล้วถามว่า องค์นี้ใช่ไหม? น้องก็ตอบว่าไม่ใช่, องค์นั้นล่ะ? น้องก็บอกอีกว่า ไม่ใช่

พระสุชาติถามเกือบทุกองค์ทั้ง ๆ ที่บางองค์ยังมีชีวิตอยู่และบางองค์ก็มรณภาพหรือสิ้นพระชนม์ไปแล้ว น้องสาวก็ตอบว่าไม่ใช่ทั้งสิ้น

แต่ครั้นพระสุชาติชี้ไปที่พระรูปของสมเด็จกรมหลวงวชิรญาณวงศ์ น้องก็รีบบอกทันทีว่า

"องค์นี้แหละ องค์นี้แหละหนูจำได้แน่นอน แก้มของท่านยุ้ย ๆ หน้าตาท่านยิ้ม ๆ เหมือนคนใจดี"

เมื่อพระสุชาติทราบเช่นนั้นก็ไม่ได้ถามอะไรต่อไปอีก

และไม่ได้บอกกับน้องด้วยว่าพระรูปนั้นเป็นใครเพราะเกรงว่าน้องจะกลัว

คุณสนิท ธนรักษ์ บอกว่าเมื่อพระสุชาติเล่าจบ ก็ทำให้ท่านคิดว่า พระหลวงตาองค์แก่ ๆ ที่ไปอบรมโยมแม่ของสามเณรหน่วยที่ตึกพัตรพิมลนั้นน่าจะเป็นพระวิญญาณของ**สมเด็จพระสังฆราชเจ้า**

เพราะโดยปกติพระองค์ท่านประทับอยู่ที่ตึกบัญจบเบญจมา ซึ่งถ้าไม่สังเกตให้ดี มักเข้าใจว่าเป็นตึกหลังเดียวกัน แต่ที่แท้เป็นคนละหลัง และสร้างคนละคราวหากแต่ทางวัดได้ต่อเฉลียงชั้นบนให้ถึงกันได้ในภายหลัง

อย่างนี้เป็นเทวดา

พระภิกษุที่เจริญภาวนากรรมฐานและสำรวมในศีลวัตหรือที่เรียกว่าปฏิบัติธรรมสมบูรณ์สม่ำเสมอ แต่ยังไม่สำเร็จญาณขั้นพระอรหันต์นั้น คุณสนิทบอกว่า

จากคำบอกเล่าของอาจารย์ที่เป็นพระเถระผู้ใหญ่และคฤหัสถ์ที่เชี่ยวชาญทางวิปัสสนาว่า เมื่อท่านถึงกาลมรณภาพหรือสิ้นพระชนม์ไปแล้ว ด้วยบุญกุศลที่ประกอบไว้อย่างดีเกือบทุกองค์จะไปเกิดเป็นพระในรูปเดิมในภูมิเทวดาเป็นชั้นเทพบ้างชั้นพรหมบ้าง

เช่น สมเด็จหลวงปู่ทวด สมเด็จพระพุฒาจารย์ (โต) หลวงพ่อปาน หลวงพ่อแช่ม หลวงพ่อศุข หลวงพ่อแดง หลวงพ่อฉิม สมเด็จพระมหาสมณเจ้า (พระองค์เจ้ามนุษยนาคมานพ) สมเด็จพระสังฆราชเจ้า (ม.ร.ว. ชื่น) และพระเถระผู้ใหญ่อื่น อีกเป็นจำนวนมาก เป็นต้น

พระที่ได้บำเพ็ญกุศลและบารมีจนได้เป็นพระอริยะไปเกิดเป็นเทวดาในโลกสวรรค์ชั้นสูงนี้ โดยปกติก็จะเข้าสมาธิบำเพ็ญบารมีให้สูงยิ่งขึ้นไปอีก

เว้นแต่บางองค์ที่ยังมีความผูกพันกับโลกมนุษย์ก็จะเสด็จลงมาโปรดสัตว์ช่วยเหลือให้มนุษย์พ้นจากความทุกข์ยากเป็นบางครั้งบางคราว

ก็นี่แหละที่คุณสนิทแน่ใจว่า สมเด็จพระสังฆราชเจ้า กรมหลวงวชิรญาณวงศ์ อดีตเจ้าอาวาสวัดบวรนิเวศวิหาร เป็นพระองค์หนึ่งที่อยู่ในอันดับเป็นเทพชั้นสูง

ก็เพราะในสมัยที่พระองค์ยังเป็นบรรพชิตอยู่นั้น พระองค์ได้ทรงประกอบกุศลกรรมบถ 10 และบุญกิริยา 10 อย่างครบถ้วน เช่น การรักษาศีลบริสุทธิ์และการมีความเห็นอย่างเที่ยงตรง

ฉะนั้น เมื่อพระวิญญาณละจากโลกมนุษย์ไปแล้ว ก็ต้องไปสู่สุคติภพอย่างแน่นอน แต่ในการที่พระองค์ยังมาปรากฏร่างให้น้องสาวพระสุชาติ หรือโยมแม่ของสามเณรหน่วย

ได้เห็นนั้นอาจจะเป็นเพราะเมื่อออกจากสมาธิ พระวิญญาณคงจะมาเยี่ยมวัดบวรนิเวศวิหารอยู่เนือง ๆ

และเมื่อพิจารณาเห็นว่า สิ่งใดที่บุคคลภายนอกไม่รู้ในกฎและพระวินัยของพระภิกษุ พระองค์ท่านก็จะมาปรากฏร่างให้เห็นเป็นการเตือนผู้นั้น

สำหรับพระภิกษุสามเณรที่ปฏิบัติพระวินัยย่อหย่อนก็เช่นกัน คุณสนิทได้ทราบจากผู้เชี่ยวชาญทางวิปัสสนาว่าพระองค์ท่านมักจะดลบันดาลใจให้เกิดความมีสติ

เช่น ให้เกิดความรู้สึกว่าเรามีเพศแตกต่างจากคฤหัสถ์แล้ว เราควรจะมีกิริยาอาการให้สมกับความเป็นสมณะอย่างใด และสมณะต้องเตือนตัวเองด้วยศีลอยู่เสมอ

เพราะเมื่อได้เข้ามาบวชเป็นพระเป็นสมณะแล้ว การล่วงละเมิดศีล นอกจากจะถือว่าเป็นการบั่นทอนทำลายพระพุทธศาสนาแล้ว เมื่อตายไปก็จะไปตกนรกอยู่ในขุมที่ร้ายแรงกว่าคฤหัสถ์หลายเท่า

สมณะจึงควรพิจารณาเนือง ๆ ว่าวันคืนล่วงไปวันหนึ่ง ๆ ตนได้ทำอะไรที่เป็นประโยชน์แก่วัด แก่สังคมของมนุษย์และแก่พระพุทธศาสนาให้เจริญก้าวหน้าบ้าง

ด้วยสมณะที่แท้จริงย่อมไม่เข้ามาบวชเพื่อหลอกลวงตนเอง หรือหลอกลวงผู้อื่น อันเป็นการผลาญข้าวสุกชาวบ้านให้สูญเปล่า

108 พระชั้นสูง

อย่างไรก็ดี เกี่ยวกับวิญญาณเทพชั้นสูงที่ยังไม่บรรลุพระอรหันต์นั้น คุณสนิทได้เคยขอร้องให้ อาจารย์พร รัตนสุวรรณ และ อาจารย์ศรีเพ็ญ จตุทะศรี ทำพิธีอัญเชิญมาในงานสำคัญครั้งหนึ่ง

กล่าวคือ เมื่อเดือนตุลาคม พ.ศ. 2514 คุณสนิทพร้อมด้วยท่านศาสตราจารย์ ม.ล. เกษตร สนิทวงศ์ ได้ร่วมกันคิดสร้างพระเครื่องชื่อว่า "พระศรีศาสดา" ขึ้นจำนวนหนึ่ง

เพื่อถวายแด่เจ้าประคุณสมเด็จพระญาณสังวรให้แจกจ่ายแก่ลูกศิษย์และสาธุชนทั่วไปที่มาแสดงมุทิตาจิตเนื่องในวันคล้ายวันเกิดของท่านที่ครบ 60 ปี ในวันที่ 3 ตุลาคม 2516

ซึ่งเดิมทีก็คิดและปรึกษากันเงียบ ๆ สองคนเท่านั้น แต่ต่อมาได้มีการเชิญบุคคลอื่นที่ใกล้ชิดกับวัดบวรนิเวศเข้ามาร่วมอีกหลายคน เพราะต้องใช้ทุนเป็นจำนวนมาก

แต่ได้กำชับเป็นการภายในว่า ให้ถือเอาเรื่องนี้ "ลับมาก" อย่าให้เจ้าประคุณสมเด็จฯ ทราบเป็นอันขาด

และในการทำพิธีนั้น คุณสนิทได้ทำหนังสือขอให้ ท่านศาสตราจารย์ ม.ล. เกษตร สนิทวงศ์ นำความขึ้นกราบ

บังคมทูลพระกรุณาขอพระราชทานผงศักดิ์สิทธิ์จาก72จังหวัด ที่พระองค์ได้เคยสร้าง**พระเครื่องจิตรลดา** หรือที่เรียกว่า **หลวงพ่อภูมิพล** มาแล้ว โดยเอามาเป็นชนวนสำหรับสร้าง

ครั้นเมื่อพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวทรงโปรดเกล้าฯ พระราชทานผงศักดิ์สิทธิ์แล้ว คุณสนิทก็นำผงนั้นไปมอบให้ **ม.ร.ว. ประสมศักดิ์ จรูญโรจน์** อธิบดีกรมธนารักษ์สมัยนั้น เป็นผู้ดำเนินการจัดแกะพิมพ์และจัดหาผงที่เป็นส่วนผสมดั้งเดิมของสมเด็จพระพุฒาจารย์(โต)วัดระฆัง เป็นแบบฉบับ และในการพิมพ์พระศรีศาสดาที่กองกษาปณ์กรมธนารักษ์ ก็ให้ถือเป็นความลับด้วย

เมื่อเสร็จแล้วก็ได้นำมาเก็บรักษาไว้ที่สำนักงานมหามกุฏราชวิทยาลัย ต่อเมื่อถึงเทศกาลเข้าพรรษาก็เอาพระเครื่องนั้นเข้าไปประจำพรรษาในพระอุโบสถด้วย

จนกระทั่งถึงวันที่ 28 กันยายน 2516 อันเป็นวันคล้ายวันสิ้นพระชนม์ของ**สมเด็จกรมพระยาปวเรศฯ**อดีตเจ้าอาวาสวัดบวรนิเวศ ซึ่งทางวัดได้จัดให้มีพิธีพุทธาภิเษกพระพุทธรูป**ที่พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว**ทรงหล่อสร้างพระพุทธรูปชัยวัตรอีกองค์หนึ่ง

คุณสนิทพร้อมด้วย **ท่าน ม.ล. เดช สนิทวงศ์** องคมนตรี ซึ่งรับช่วงงานสร้างพระศรีศาสดาจาก**ศาสตราจารย์ ม.ล. เกษตร สนิทวงศ์** ที่เดินทางไปรักษาหลอดเสียงลำคอใน

ต่างประเทศได้นำเอาพระเครื่องและเหรียญทั้งหมดที่ซุ่มสร้างไว้เงียบ ๆ มาเข้าพิธีพุทธาภิเษกครั้งนี้ด้วย

เนื่องจากความตั้งใจที่จะให้พระที่ทำการพุทธาภิเษกครั้งนี้มีความขลังเป็นพิเศษ คุณสนิทจึงได้ขอให้ **อาจารย์ศรีเพ็ญ ติดต่อกับวิญญาณของสมเด็จพระพุฒาจารย์ (โต)** ช่วยนิมนต์วิญญาณพระอื่น ๆ ที่อยู่บนสวรรค์ทุกชั้นให้ลงมานั่งปรกด้วย

ซึ่งคุณสนิททราบจากอาจารย์ศรีเพ็ญในภายหลังว่า **สมเด็จพระพุฒาจารย์ (โต)** รับว่าจะช่วยเรื่องนี้ด้วยความเต็มใจและยังบอกอาจารย์ศรีเพ็ญว่าจะเป็นเจ้าภาพไปนิมนต์พระที่อยู่ในโลกสวรรค์ ให้มาในงานถึง 108 องค์ ด้วยตัวท่านเอง เพราะในโลกสวรรค์นั้นวิญญาณพระในอดีตมีการพบปะและไปมาหาสู่กันเสมอ

ครั้นถึงกำหนดวันทำพิธีพุทธาภิเษก คุณสนิทได้รับคำบอกเล่าจาก **อาจารย์ศรีเพ็ญ จตุฑะศรี** ว่า **สมเด็จพระพุฒาจารย์ (โต)** ได้มาคอยรับวิญญาณและพระวิญญาณของพระเถระอยู่ที่วัดบวรฯ ตั้งแต่เช้าทีเดียว

เมื่อถึงเวลา **ท่านเจ้าประคุณสมเด็จพระญาณสังวร** จุดเทียนชัย พระที่เป็นเทพชั้นสูงก็มาครบ 108 องค์พอดี

และในจำนวนนี้ อาจารย์ศรีเพ็ญบอกว่า **สมเด็จกรมพระยาปวเรศวชิราลงกรณ์ สมเด็จพระมหาสมณเจ้ากรม**

พระยาวชิรญาณวโรรส สมเด็จพระสังฆราชเจ้ากรมหลวงวชิรญาณวงศ์ ก็เสด็จมาด้วย

นอกจากนี้ก็มีอดีตพระสังฆราชอีกหลายองค์ รวมทั้งหลวงพ่อวัดพระแก้ว หลวงพ่อครูบาศรีวิชัย และ หลวงพ่อโอภาสี ก็มา แต่ไม่มีวิญญาณของ สมเด็จพระสังฆราช (จวน) วัดมกุฏกษัตริยาราม และ ท่านเจ้าคุณพรหมมุนี (ผิน) อดีตเจ้าอาวาสวัดบวรนิเวศฯ ซึ่งสมเด็จพระพุฒาจารย์ (โต) ค้นหาวิญญาณไม่พบ

แต่มีบางคนว่า สำหรับวิญญาณของท่านเจ้าคุณพรหมมุนี (ผิน) นั้นได้ไปเกิดแล้ว ส่วนวิญญาณของสมเด็จพระสังฆราช (จวน) ไม่ทราบว่าไปอยู่ในภูมิใด อาจจะขัดข้องเพราะยังไม่ออกจากสมาบัติก็เป็นได้

เรื่อง "ผู้เขียนเรื่องตายแล้วฟื้น ตายแล้วฟื้นจริง ๆ" จึงขอยุติเพียงนี้

ศาสตราจารย์ นายแพทย์เฉลิ่ย วัชรพุกก์ ผจญกับวิญญาณ

ทองทิว สุวรรณทัต

วันหนึ่ง คุณหญิงสาวิตรี ศรีวิสารวาจา ผู้สนับสนุนผลงานของผู้เขียน โดยพิมพ์บทความออกเผยแพร่แจกเป็นธรรมทานในหนังสือชื่อ “วิญญาณมีจริงหรือ ?” ตลอดมา ได้โทร. มาบอกผู้เขียนว่าเธอได้ไปสนทนากับ ท่านศาสตราจารย์นายแพทย์เฉลี่ย วัชรพุกก์ ถึงเรื่องวิญญาณมา

ปรากฏว่า ท่านศาสตราจารย์นายแพทย์เฉลี่ย เคยมีประสบการณ์ที่น่าสนใจอยู่หลายเรื่อง อยากจะให้ผู้เขียนไปสัมภาษณ์ท่าน เพื่อจะได้นำมาเขียนเผยแพร่ให้คนทั่วไปได้ตระหนักว่า วิญญาณนั้นมีจริงมิได้สูญหายไปตามสังขารร่างกาย

ผู้เขียนยินดีที่จะไปสัมภาษณ์ ท่านศาสตราจารย์นายแพทย์เฉลี่ย ตามคำแนะนำของเธอเป็นอย่างยิ่ง จึงได้ขอให้เธอเป็นผู้นัดหมาย เพื่อขอโอกาสให้เวลาแก่ผู้เขียนสัมภาษณ์ท่าน

อีก 2-3 วันต่อมา คุณหญิงสาวิตรี ศรีวิสารวาจา ก็พาผู้เขียนไปพบ ท่านศาสตราจารย์นายแพทย์เฉลี่ย วัชรพุกก์ ณ คลินิกที่ตั้งอยู่หน้าบ้านของคุณหมอ ในซอยงามดูพลี ทุ่งมหาเมฆ

ซึ่ง ณ สถานที่นี้เอง เราทั้งสาม อันมี **คุณหมอเฉลี่ย คุณหญิงสาวิตรี และ ผู้เขียน** ได้สนทนากันเป็นเวลาหนึ่งชั่วโมงเศษ จึงได้เรื่องราวที่อัศจรรย์มาเสนอต่อท่านผู้อ่านทั้งหลาย

เริ่มแรกคุณหมอเฉลี่ยได้ออกตัวว่า เรื่องที่ท่านจะเล่าให้ฟังนี้ ถือว่าเป็นเรื่องอิทธิฤทธิ์หรือคุณสมบัติพิเศษที่เหนือกว่ามนุษย์ธรรมดาของ **พล.ร.ต. หลวงสุวิชานแพทย์** มากกว่าจะเป็นเรื่องของท่าน

เพราะเรื่องดังจะกล่าวต่อไปนี้ ไม่เหมือนเรื่องของ **คุณหมออาจินต์ บุณยเกตุ** ที่ผู้เขียนเคยเขียนลงใน **นิตยสารโลกทิพย์** มาแล้ว ท่านบอกว่า คุณหมออาจินต์มีญาณวิเศษอะไรบางอย่าง ที่สามารถมองเห็นสิ่งต่าง ๆ หรือกายทิพย์ได้

ส่วนท่านนั้นไม่มีญาณวิเศษอะไรเลย แต่เป็นประสบการณ์ที่ท่านได้มาจากผู้มีคุณวิเศษคือ **คุณหลวงสุวิชานแพทย์** และคำบอกเล่าของ **ท่านเจ้าคุณศรีวิสารวาจา** บิดาของคุณหญิงสาวิตรี เป็นบางเรื่องเท่านั้น

ศาลพระภูมิในที่ดินร้าง

ท่านอดีตผู้อำนวยการโรงพยาบาลจุฬาฯ คุณหมอเฉลี่ย วัชรพุกก์ เล่าว่า ที่ดินบ้านของท่านเป็นในปัจจุบันนี้ สมัยก่อนยังเป็นที่ดินร้าง ไม่มีผู้คนมาอยู่อาศัย เป็นที่ดินของ **คุณปาน นันทาภิวัฒน์** บุตรสาวของ **ท่านเจ้าคุณพิชยญาติ** ซึ่งแบ่งขายเป็นล็อค ๆ

คุณหมอเห็นแปลนของที่ดินแล้วชอบใจ ก็ซื้อที่ดินแปลงนี้ไว้โดยไม่เคยทราบมาก่อนเลยว่า ข้างในที่ดินมีอะไรบ้าง ต่อเมื่อท่านตรวจดูบริเวณที่ดินเพื่อจะปลูกบ้าน ท่านจึงเห็นศาลพระภูมิหลังหนึ่ง ดูเหมือนกำลังจะล้มมิล้มแหล่ เสาของศาลเอียงกระเท่เร่ตั้งอยู่ใจกลางที่ดินของท่าน

แต่บนศาลพระภูมิที่กำลังจะพังนั้น กลับเต็มไปด้วยดอกไม้ พวงมาลัย กล้วยน้ำว้า และไข่ต้ม!

คุณหมอเล่าให้ฟังถึงตอนนี้ว่า

"พวงมาลัย ดอกไม้ใหม่ ๆ ทั้งนั้น ผมก็ดูอยู่ทุกวัน มีไข่ต้ม กล้วยน้ำว้า...เอ! ผมก็จะปลูกบ้าน จะทำอย่างไรดี? ผมก็ถามชาวบ้านเขาบอกว่าศาลพระภูมินี้เป็น ***ศาลพระภูมิหมอ*** *เวลาเด็ก ๆ เจ็บไข้ได้ป่วย เขาก็เอาพวงมาลัย เอาไข่ เอากล้วยมาถวาย มีทุกวันเลยครับ บางทีธูปที่เขาจุดยังไม่ทันหมด เราก็มาเห็น...เอ! ก็กลัว!"*

คนงานถูกลงโทษ

เมื่อคุณหมอจะปลูกบ้าน คนงานที่คุณหมอจ้างเขามาก็สร้างบ้านพักชั่วคราวในบริเวณที่ดินของท่าน แล้วอยู่มาวันหนึ่ง คนงานคนหนึ่งก็เกิดท้องร่วงอย่างแรงเป็นเวลาถึงสองวัน แม้คุณหมอจะนำยามาพยาบาลรักษาอาการท้องเสียของคนงานผู้เคราะห์ร้าย ก็หาได้ทุเลาไม่ จนกระทั่งถึงกับนอนแบ็บ!

คุณหมอเห็นอาการของคนงานหนักเกินกว่าจะปล่อยให้นอนรอความตายเช่นนั้นได้ ก็ตัดสินใจจะต้องนำคนป่วยไปรักษาตัวที่โรงพยาบาลจุฬาฯ ซึ่งคุณหมอประจำอยู่ในวันรุ่งขึ้น

ครั้นรุ่งเช้า คุณหมอก็รีบมาแต่เช้ามืด แต่แล้วคุณหมอก็ต้องประหลาดใจเป็นอย่างมาก ที่เห็นคนงานที่นอนแบ็บเมื่อวานนี้ กำลังนั่งกินข้าวต้มอย่างเอร็ดอร่อย ทั้งเดินเหินสบายดี

คุณหมอเฉลี่ยเล่าว่า

"ผมก็ถามเขาว่า ทำไมหายเร็วนักล่ะ? เมื่อวานยังนอนแบ็บลุกไม่ได้อยู่เลย"

เขาก็บอกว่า...

"เมื่อคืนนี้ผมนึกขึ้นมาได้ ก่อนหน้าผมจะท้องร่วงนี่ผมไปคว้าไข่ต้มจากศาลพระภูมิมากิน เห็นมีอยู่สองฟองผมก็คว้ามากิน พอกินได้ไม่เท่าไหร่หรอกครับ คืนนั้นผมก็ท้องร่วง

พอนึกขึ้นมาได้ ผมก็รีบให้เพื่อนไปซื้อไข่มาถวายท่านตอนกลางคืน เมื่อคืนนี้ผมนอนหลับสบาย ตื่นขึ้นมาหิวข้าวก็เลยกินข้าวต้ม พอดีคุณหมอก็มา"

คุณวิเศษของคุณหลวงสุวิชานแพทย์

คุณหมอได้ฟังคนงานเล่าให้ฟังแล้วก็ยิ่งตกใจและเกิดความกลัวพระภูมิเจ้าที่ เพราะถ้าลงมือปลูกบ้านจะต้องย้ายศาลพระภูมิออกไปจากที่เดิมเสียด้วย และถ้าลงมือย้ายโดยพลการ 'อะไรจะเกิดขึ้น?'

คุณหมอเฉลี่ยเล่าต่อไปว่า

"ก็พอดีเพื่อนหมอคนหนึ่งเขารู้จัก คุณหลวงสุวิชานแพทย์ ท่านเป็นหมอก่อนผมราวๆ 10 กว่าปี ตอนนั้นท่านยังเป็นนาวาโท บ้านอยู่ที่วัดอัมรินทร์ ติดกับสถานีรถไฟบางกอกน้อย เวลาไปหาท่านต้องข้ามเรือที่ท่าช้างวังหน้า

เพื่อนหมอเขาก็พาผมไป เขาบอกว่าต้องไปตั้งแต่เช้ามืดนะ เพราะมีคนเข้าแถวรอคิวกันมากมาย ผมก็ตื่นตี 5 ขนาดผมไปแต่เช้ายังเป็นคนที่ 10 กว่า มีคนคอยรับบัตรต่อจากผมเป็นแถว

เมื่อถึงคิวผม ผมก็เข้าไปทำความเคารพแล้วแนะนำตัวเอง ท่านก็ว่าเป็นหมอด้วยกัน ผมเอาบุหรี่กับดอกไม้ธูปเทียนไปถวาย ท่านชอบสูบบุหรี่ 555 สมัยนั้น ผมก็เอาไปด้วยเพราะเรารู้ว่าท่านชอบ

ผมก็เล่าให้ท่านฟังถึงเรื่องผมซื้อที่ดินที่มีศาลพระภูมิเก่าๆ มีคนเอาดอกไม้ ไข่ต้ม กล้วยน้ำว้า ถวายท่านเยอะเหลือเกิน ผมกลัวอยากจะย้ายท่านแต่ไม่ทราบจะทำอย่างไรดี จึงอยากจะขอความกรุณาขอให้ท่านช่วยดูทีเพื่อจะได้ทำถูกวิธี

ตั้งแต่เล็กมาครั้งผมอยู่เมืองตาก ก็เห็นมีศาลพระภูมิใหญ่มาก ก็เรียกว่าเราเชื่อถือตามผู้ใหญ่สมัยนั้น

คุณหลวงสุวิชานแพทย์ ท่านก็หลับตาครู่หนึ่ง แล้วท่านก็ถามผมว่าที่ตรงนั้นมีอะไรอย่างนั้นๆ ใช่ไหม? ผมก็

บอกว่า ใช่ครับ! ท่านบอกว่านี่เป็นศาลพระภูมิที่ไฟกำลังลุกอยู่โคนเสา จะพังอยู่แล้ว!

พอดีคุณหมอมา ดีเหลือเกินเพราะเป็นศาลพระภูมิหมอนะ เป็นแขกกลิงค์ พุงใหญ่ ๆ ผิวดำ มือหนึ่งถือแก้วสารพัดนึก อีกมือหนึ่งถือกริชเป็นหมอนะ ชาวบ้านเขาเคารพนับถือกันมาก เวลาใครเจ็บป่วยเขาก็มาบนบานให้ท่านรักษาใช่ไหม? ผมก็บอกว่า ใช่ครับ!

ท่านก็บอกว่า นี่นะคุณหมอไปดูเถอะ ท่านไม่เสวยพวกของคาวเลย อย่าไปเอาหมูเห็ดเป็ดไก่หัวหมูอะไรไปถวายไม่ได้นะ!

ตอนนี้ผมก็บอก จริง ๆ ครับ ผมเห็นมีแต่ไข่มีแต่กล้วยพวกชาวบ้านเขารู้กันหมดครับ ผมแปลกใจเหลือเกิน แล้วท่านก็บอกว่า ท่านจะทำเจว็ดให้อันหนึ่งสำหรับไว้ในศาล

ผมก็เรียนท่านว่า อยากให้คุณหลวงช่วยตั้งศาลพระภูมิโดยทำให้ถูกต้องตามวิธีการจะได้ไหม? ท่านก็บอกว่า ได้! ท่านก็เรียก คุณเหรียญ มีเดช ซึ่งเป็นพราหมณ์ที่มีชื่อเสียงเคยแต่งตำราไว้หลายเล่ม เวลานี้ก็ยังมีอยู่ที่เวิ้งนครเขษม

คุณหลวงสุวิชานแพทย์บอกว่า เอาอย่างนี้ก็แล้วกันท่านจะให้คุณเหรียญ มีเดช ไปดูและไปทำพิธี แต่ท่านบอกว่าขณะที่ตั้งศาลพระภูมิ ขอให้คุณหมอสังเกตดูสองอย่างนี้คือ

1. ขณะที่คุณเหรียญ มีเดช กำลังทำพิธี จะมีผีเสื้อสีน้ำตาลตัวใหญ่เท่าฝ่ามือ มาบินวนอยู่ 3-4 รอบ แล้วก็หายไป ตอน 10 โมงเช้าเริ่มพิธี

2. จะมีงูตัวหนึ่งมาปรากฏให้เห็น

สัตว์ทั้งสองชนิดนี้ขอให้คุณหมอสังเกตดู สำหรับที่ของคุณหมอนี้ ถ้าทำไม่ดีจะอันตรายมาก เพราะพระภูมิเป็นแขก!

ผมก็ใจคอไม่ดี ก็ทำเต็มที่เลยไปซื้อศาลใหม่มา ก่อนจะเปลี่ยนท่านให้ราดน้ำที่โคนเสาให้มาก ไฟจะดับ

พอถึงวันทำพิธี คุณเหรียญ มีเดช ก็มาทำพิธีอัญเชิญพระภูมิให้ไปอยู่ในศาลที่ตั้งใหม่ ขณะที่คุณเหรียญกำลังทำพิธีอยู่ ก็ได้ยินเสียงพั่บ ๆ ๆ ๆ ผมเงยหน้าดู ก็เห็นผีเสื้อสีน้ำตาลขนาดเท่าฝ่ามือกำลังบินอยู่!

ตามธรรมดาที่บ้านก็มีผีเสื้อสีเหลืองตัวเล็ก ๆ มักชอบบินมาบินไป แต่ไม่ใช่ใหญ่ขนาดฝ่ามืออย่างนี้! อ้ายนี่ตัวใหญ่บินวนอยู่ 3-4 รอบก็หายไป!

แล้วท่านบอกว่าจะมีงูอีกตัวหนึ่ง ผมมองดูก็ไม่เห็นงูไม่มี ผมก็ยังสงสัย ก่อนนี้ที่บ้านมีคูน้ำ คราวนี้พอทำพิธีเสร็จปั๊บ รุ่งเช้ามีงูตัวเบ้อเริ่ม! เป็นงูงวงช้างมานอนอยู่หน้าบันได!

ผมเห็นเช่นนั้น ก็ไปไหว้พระภูมิขอให้ท่านไปเถอะ งูก็เลื้อยลงน้ำหายไป!...เลื้อยไปเองโดยที่เราไม่ได้ไล่!

ตั้งแต่นั้นมา ผมก็นับถือคุณหลวงสุวิชานแพทย์ ท่านเก่งจริง ๆ

...พออีกสัก 7 วัน ตอนบ่าย ๆ ท่านก็โผล่พรวดเข้ามาที่บ้านผม พอดีผมยืนอยู่หน้าบ้าน ผมจำท่านได้ ผมก็เชิญท่าน ท่านบอกว่าผมไม่เข้าบ้านหรอก ผมจะมาดูว่า ท่านพระภูมิเก่าที่เป็นแขกมาอยู่ที่ศาลใหม่ของคุณหมอหรือเปล่า? อยากดูว่าท่านมาอยู่หรือเปล่า?

ท่านมองอยู่ครู่หนึ่งก็บอกผมว่า คุณหมอสบายแล้ว! ท่านมาอยู่เรียบร้อยแล้ว! คุณหมอไม่ต้องกลัว ต่อไปนี้คุณหมอคงสบายแล้ว ไม่ต้องกลัว แต่อย่าถวายหัวหมูเป็ดไก่น่ะ ท่านไม่ชอบ ต้องถวายไข่ กล้วยน้ำว้า พวกอาหารแขก แล้วท่านก็ไป

ก็จริงอย่างท่านว่า แต่ก่อนผมไม่ได้เปิดคลินิก อยู่แต่ในบ้านก็มีคนพาเด็กมาให้รักษาไม่ขาด ผมก็บูชาพระภูมิเรื่อยมา วันที่ 13 กรกฎาคม 2532 เป็นวันที่ขึ้นต้นศาลพระภูมิ ผมก็ต้องนำอาหารแขกถวายตั้งแต่วันที่ 7 ที่ 8 ถือเป็นงานประจำปี

เวลากลางวันเราก็กินอาหารแขก ไปซื้อพวกโรตี พวกอาหารแขกที่บางรักนี่แหละครับ ปัจจุบันนี้ก็บูชาอยู่ เพราะบูชาก่อนหน้า 7 วัน บูชาเรื่อยไป พวกดอกไม้พวงมาลัย ผมก็เปลี่ยนบ่อย เวลาจะไปไหนก็บอก

คาถาที่บอกก็เป็นคาถาของท่านเจ้าคุณศรีวิสารวาจา ท่านสอนผมมานานแล้ว คาถาบูชาพระภูมิ บูชาเจ้าที่ บูชาเทพยดา ท่านบอกไปไหนไม่ต้องกลัว ถึงจะมีศัตรูคอยทำร้ายก็ไม่ทำร้ายเรา นี่ผมก็บูชาคำพูดของท่านเจ้าคุณศรีวิสารวาจาที่ผมถือว่าเป็นคุณพ่อของผมท่านหนึ่ง...

บิดาที่ล่วงลับมาหา

เรื่องของศาลพระภูมิที่บ้านผมก็เกือบจะหมดแค่นี้ แต่พอดีเมื่อสัก 10 กว่าปี **น้องสาวผมมีเด็กคนหนึ่ง เป็นผู้หญิง เกิดผีเข้า!** เรื่องผีเข้า ผมก็ไม่เชื่อนะ

วันนั้นเป็นวันสงกรานต์ ผมก็ไปเยี่ยมน้อง ๆ ที่บ้านเขา น้อง ๆ เขาชอบให้ผมไปเยี่ยม เขาจะได้รดน้ำ...ก็ไปกับน้าชายของผม **คุณหมอชุด อยู่สวัสดิ์** คือ น้ากับหลานนี่อายุเกือบจะเท่า ๆ กัน เรียนหนังสือชั้นเดียวกัน ก็เหมือนเพื่อนกัน

ก็ไปพบเหตุการณ์ที่ว่า หมอชุดก็ตกใจ ผมก็ตกใจ ผู้หญิงคนนั้นอายุเกือบ 30 กระโดด กระโจนพรวดพราดมาสร้อยคอก็กระชากทิ้ง แล้วบอกว่า

"เอ็งมาก็ดีแล้ว! เอ็งมาก็ดีแล้ว!"

พวกนั้นก็ตกใจกันใหญ่ ถามว่า *"ใครเล่า?"*

บอกว่า *"พ่อไง"*

คุณพ่อตายมาสิบปีแล้ว! ผมก็พูดว่า *"อ้าว! คุณพ่อมาหรือ?"*

ก็บอก "ฉันโดยสารรถมาจากเมืองตาก"

ผมก็บอกว่า *"นี่ไม่ใช่บ้านผมนะ คุณพ่อ นี่บ้านของน้องสาวนะ"*

บอกว่า *"รู้! แกมาที่นี่ ฉันมาเยี่ยมลูก ๆ ก็พอดีเจอะแกอยู่ที่นี่"*

ผมก็ถามว่า *"คุณพ่อเคยไปเยี่ยมบ้านผมบ้างไหม? ผมเองไม่เคยฝันถึงคุณพ่อเลย"*

บอกว่า *"ทำไมจะไม่ไปบ้านแกน่ะ จะเข้าบ้านนี่มีคนต่างชาติมายืนถามฉันอยู่ได้! พอรู้ว่าฉันเป็นพ่อเขาถึงให้เข้าไป คนต่างชาตินี่เขาดี เขารักษาบ้านของแกดีมากทีเดียว"*

เด็กคนนั้นไม่เคยไปบ้านผมเลย! ไม่เคยรู้เรื่องอะไรเลย! นี่เป็นประสบการณ์ที่ผมพบมา ก็เล่าให้ฟังว่ามันเป็นอย่างนี้ น้าชายผมก็ทึ่ง ถามว่า อะไร? ทำไมมันเป็นอย่างนี้? ผมก็เล่าอย่างที่เล่าให้คุณทองทิวฟัง พอรู้เรื่องทั้งหมด เขาก็เอาเรื่องของผมนี่ไปเล่าให้คนเมืองตากฟังกัน

(บิดาของท่านศาสตราจารย์เฉลี่ย วัชรพุกก์ ชื่อ วัชรพุกก์ ศึกษากร เคยเป็นนายกเทศมนตรีและเป็นครูใหญ่คนแรกของจังหวัดตาก)

พระภูมิจันทร์เพ็ญภัตตาคาร

คุณหมอเฉลี่ยกล่าวต่อไปว่า

"เรื่องศาลพระภูมิของผมก็มีแค่นี้ แต่ตั้งแต่มีศาลพระภูมิมานี่นะครับ **คุณจันทร์เพ็ญ** เจ้าของจันทร์เพ็ญภัตตาคาร เขาจะปลูกบ้าน เขาก็มีพระภูมิเหมือนกัน

ผมก็บอกว่า พระภูมิประจำบ้าน ประจำที่ แม้จะเป็นที่ดินผืนเดียวกัน...ก็ของ**คุณปาน นันทาภิวัฒน์** นี่ แม้จะเป็นที่ผืนเดียวกันก็จริง แต่ก็ควรไปหา คุณหลวงสุวิชานแพทย์ให้ท่านตรวจดู ผมแนะนำเขา แล้วผมก็พาไป

คุณจันทร์เพ็ญนี่ดีเหลือเกินครับ เป็นเพื่อนบ้านที่ดีมาก เป็นเจ้าของจันทร์เพ็ญภัตตาคาร เมื่อก่อนมีต้นมะม่วงสองต้นปลูกไว้หน้าบ้าน

คุณหลวงสุวิชานแพทย์ ท่านก็บอกว่า

"พระภูมิที่บ้านของคุณจันทร์เพ็ญ ไม่ใช่พระภูมิแขกเหมือนคุณหมอนะ! เป็นเทพธิดาสององค์ เป็นรุกขเทวดาอยู่บนต้นมะม่วง ท่านบอกให้ทำศาลพระภูมิเสีย จะร่ำรวยใหญ่โต ภัตตาคารนี่!

แหม! แกก็ทำศาลพระภูมิต่อมาจึงร่ำรวยเยอะเลย แล้วคุณจันทร์เพ็ญยังไม่แน่ใจ ก็ตั้งศาลพระภูมิขึ้นอีกศาลหนึ่งเป็นศาลพระภูมิแขก เอาโรตีมาถวายทุกวัน ของผมยังไม่ทุกวันแล้วแกก็เป็นคนใส่บาตรทุกวันด้วย มีศรัทธามากครับ"

ขโมยเอาของไปไม่ได้

เรื่องความศักดิ์สิทธิ์ของพระภูมินั้น คุณหมอเฉลี่ย เล่าให้ฟังว่า

“เมื่อประมาณ พ.ศ. 2527 ขโมยเข้าบ้านผม ข้างล่าง ไม่ได้ใส่เหล็กดัด มิสเตอริโอ งาช้าง และของอื่นๆ บ้าง ขโมยก็เข้าบ้าน มันงัดอย่างดีเลย เอาพิชเชอร์ของผมไปด้วย

พอเช้าผมตื่นลงมาข้างล่างก็ตกใจ ตายแล้ว! หมดเลย! เหลือแต่งาช้างไม่เอาไป ขโมยคนนี้ต้องชำนาญเรื่องพิชเชอร์ มันแกะออกสวยเหลือเกิน ไม่มีอะไรเสียเลย

ผมก็เดินสำรวจดูว่ามันเข้ามาทางไหน อ้ายทางนี้ก็เศรษฐีโรงงานยาง อ้ายทางโน้นก็เศรษฐีคุณจันทร์เพ็ญอยู่ เขาก็มียามอยู่ ผมเข้าใจว่าเขาคงเข้าทางไปโรงงานยาง เพราะกำแพงโรงงานยังไม่ได้ฝังแก้ว

ผมก็เดินดูเรื่อยมาจนถึงศาลพระภูมิ ก็เห็นโทรทัศน์ตั้งอยู่ที่หน้าศาลพระภูมิ! มันเอาไปไม่ได้!

ผมยังนึกแปลกใจ นี่หมายความว่าท่านไม่อนุญาตให้เอาโทรทัศน์ไป! มันเอาไปไม่ได้ ตั้งอยู่ตรงหน้าศาลพอดีเลย! ผมถึงได้รู้ว่ามันเดินเข้าทางไหน ออกทางไหน มันแปลกอยู่ตรงนี้ ทำไมไม่เอาของไปวางที่อื่น วางตรงหน้าศาลพระภูมิเป๋งทีเดียว!

เรื่องศาลพระภูมิของผมก็มีเท่านี้ เวลาเราจะไปไหนๆ ก็ดี ก็ไหว้ท่าน ขอให้ท่านคุ้มครอง ไม่เคยเกิดอุบัติเหตุสักครั้งเดียว! ไม่มีอะไรเกิดขึ้นสักอย่าง เราต้องเที่ยวบ้างนะครับ

ขึ้นเครื่องบินปีละครั้ง ไปต่างประเทศ สบายกลับมาอะไรอย่างนี้ แล้วก็อยู่เย็นเป็นสุข ลูก ๆ ก็เรียนสำเร็จ เจริญรุ่งเรือง ผมก็รู้สึกว่าศาลพระภูมินี้เป็นสิ่งหนึ่งที่ผมต้องนับถือตลอดไป จนต้องสั่งลูกหลานไว้

ส่วนเรื่องที่สงสัยกันว่า ทำไมถึงเป็นพระภูมิแขก ก็เพราะเหตุว่า บริเวณที่นี่เป็นของคุณพระอัยการคนแรกของเมืองไทย เป็นแขกพวก "คุณะดิลก" ชื่อคุณพระอะไรผมก็จำไม่ได้

สืบไปสืบมาได้ความว่า เคยมีตึกเก่าอยู่ทางโน้น คุณลุงของผมเป็นลูกศิษย์ก้นกุฏิของท่าน มาอยู่กับท่านที่นี่ เมื่อก่อนการเรียนกฎหมายไม่มีโรงงาน ต้องมาอยู่กับอัยการ มาฝึกงานกับท่าน แล้วก็ไปเป็นอัยการอยู่แปดริ้ว

เมื่อก่อนมานอนอยู่ที่ตึกเก่าซึ่งเป็นของคุณจันทร์เพ็ญ ปัจจุบันรื้อหมดแล้ว ประจวบเหมาะผมก็เป็นลูกหลาน ก็ไม่พ้นที่ต้องมาอาศัยอยู่ที่เก่า"

หมอตายปีละคน

คุณหมอเฉลี่ย วัชรพุกก์ ท่านเป็นหมออยู่ที่โรงพยาบาลจุฬาฯ ตั้งแต่หนุ่มจนกระทั่งเกษียณ ตำแหน่งสุดท้ายของท่านเป็นถึงรองผู้อำนวยการ ฉะนั้นท่านจึงพบกับเหตุการณ์ที่แปลก ๆ และน่ากลัวอยู่หลายปี จนกระทั่งต้องขอให้คุณหลวงสุวิชานแพทย์ตรวจดูอีกเรื่องหนึ่ง ดังที่ท่านกรุณาเล่าให้ผู้เขียนฟังต่อไปนี้

"อีกเรื่องหนึ่งที่ผมพบมา มันเกิดขึ้นเมื่อ พ.ศ. 2489 หรือ 2499 ผ่านมาตั้ง 40 กว่าปีแล้ว คือมีหมอโรงพยาบาลจุฬาฯ ตายไปคนหนึ่ง ประมาณปี พ.ศ. 2497 พอปีต่อมาพยาบาลประจำตึกตาย เนื่องจากเป็นฝีที่ข้างจมูกแล้วเชื้อเข้าไปในสมอง

ครั้นตกปีที่สาม นักเรียนแพทย์กับพยาบาล ก็แทงกันตายบนตึกอาทร!

เรื่องมันนานมาแล้ว เกิดมีการตายปีละคน ปีละคนสองคน อย่างนี้ ผมก็ชักใจไม่ดี เพราะตอนนั้นผมไม่ได้เป็นผู้อำนวยการ รองผู้อำนวยการหรอกครับ เป็นหมอธรรมดา ๆ แต่ผมมีความเชื่อถือในไสยศาสตร์นิดหน่อย ผมมาคิดดู เอ๊ะ! มันแปลก หมอตาย! พยาบาลตาย! แล้วก็นักเรียนแพทย์ตาย!

เอ๊ะ! แล้วจะมาถึงหมออะไร?!

ผมก็นึกถึงตัวผม!

เพราะมันน่ากลัวนี่ครับ! ผมก็ไปปรึกษากับ คุณสงวน เฟื่องเพ็ชร หัวหน้าพยาบาลใหญ่ ตอนนั้น ท่านเจ้าคุณดำรงแพศยากุล ท่านเป็นผู้อำนวยการ

ผมก็บอก คุณสงวน เฟื่องเพ็ชร ว่า ผมมาอยู่ 4–5 ปี แล้วไม่เคยมีเหตุการณ์อย่างนี้ ผมสังเกตดู ทำไมพนักงานเจ้าหน้าที่ของเราถึงได้ตายปีละคน ปีละคน ปีละสองคน ดูเหมือนรวม 4 คนแล้วนะครับ มีหมอหนึ่งคน พยาบาลสองคน นักเรียนแพทย์อีกหนึ่งคน ผมจำได้!

คุณสงวนก็บอก นั่นซิ คุณหมอ! ฉันก็สังเกตดู มันเป็นยังไงกันนี่?

ผมก็บอกว่า เอาอย่างนี้ไหม ผมรู้จักคุณหลวงสุวิชานแพทย์ ผมจะให้คุณสงวน เฟื่องเพ็ชร ไปกับผม ไปหาคุณหลวงสุวิชานแพทย์ ขอให้ท่านช่วยดู คุณสงวนตกลง ก็ไปด้วยกัน

ไปถึงก็เล่าให้ท่านฟังอย่างนี้ว่า ทำไมหมอถึงตาย พยาบาลถึงตาย ท่านนั่งสักประเดี๋ยว ท่านก็บอกว่า

“คุณหมอรู้ไหม ที่หน้าตึกสุธาทิพย์ ที่หน้าสนาม มีฤาษีอยู่ตนหนึ่ง นอนอยู่ในสนามตลอดเวลา มีเลือดไหลออกจากมุมปาก! ผมติดต่อกับฤาษีนี้แล้วบอกว่า ฉันไม่มีที่อยู่โรงพยาบาลนี้ไม่มีที่อยู่ให้ฉัน จึงต้องนอนกลางสนามอย่างนี้ ฉันจึงต้องกินหมอกับพยาบาลปีละคนสองคน”

ผมก็เรียนถามท่านว่ามีวิธีจะทำอย่างไร เหตุการณ์เช่นนี้จึงจะไม่เกิดขึ้นอีก? ท่านก็บอกว่า

"เอาละ! ผมจะจัดให้คุณเหรียญ มีเดช ทำพิธีให้ จะทำให้ดีที่สุด"

ผมก็บอกคุณสงวน เฟื่องเพ็ชร ว่า ผมจะออกค่าใช้จ่ายทั้งหมด คุณสงวนทำเถอะ!...เพราะอ้ายเราก็กลัวว่าประเดี๋ยวจะถึงคิว! ผมก็บอกคุณสงวนว่าทำเต็มที่เลย! ก็เห็นไหมครับ ศาลพระภูมิที่อยู่ตรงหัวมุมถนนสุรวงศ์ อยู่ข้างในรั้วโรงพยาบาลจุฬาฯ เป็นศาลพระภูมิใหญ่นั่นน่ะ! ทำพิธีใหญ่

ตั้งแต่ปีนั้นเป็นต้นมา ไม่มีอะไรเกิดขึ้นเลย! ไม่มีเลยจนกระทั่งปัจจุบัน ถึงจะมีตายก็ไปตายนอกโรงพยาบาลกันเยอะ ส่วนในโรงพยาบาลก็มีเหมือนกัน แต่ก็นาน ๆ นะครับ ไม่ใช่ทุกปีดังที่เคยเป็น

เรื่องนี้เป็นเรื่องที่แสดงให้เห็นคุณสมบัติที่วิเศษของคุณหลวงสุวิชานแพทย์ ที่มี **"ตาทิพย์"**

ผมเคยทราบว่าตอนท่านบวชเป็นพระ ท่านปฏิบัติจนได้ญาณวิเศษ แล้วได้เร็วเสียด้วย! นี่แหละครับ เป็นเรื่องที่ท่านมี **หูทิพย์ ตาทิพย์** ซึ่งเรื่องนี้ผมเห็นว่า เป็นเรื่องเฉพาะบุคคล ต้องพิเศษจริง ๆ"

ฝรั่งตาทิพย์

เมื่อได้พูดถึงบุคคลที่มีนัยน์ตาทิพย์ นั้น คุณหมอเฉลี่ย ได้เล่าให้ฟังถึงเรื่องอัศจรรย์ในต่างประเทศว่า

"ผมเคยอ่านจากข่าวต่างประเทศเรื่องหนึ่ง เขาบอกว่า มีช่างไม้คนหนึ่ง เป็นช่างไม้ธรรมดา ๆ นี่เอง เป็นชาวฮอลันดา

วันหนึ่งปีนขึ้นไปบนร้านไม้แล้วเกิดตกลงมาศีรษะกระแทกพื้นอย่างแรงจนสลบ พอฟื้นขึ้นมามองเห็นอะไรเป็นอย่างอื่นไปหมด คือ ไม่เคยเห็นมาก่อนเลย

เช่น อย่างคุณทองทิวนี่นะครับ พอแกจับมือคุณทองทิวปั๊บ จะเห็นอดีต ปัจจุบัน และอนาคตของคุณทองทิวหมด! เป็นเรื่องแปลกที่สุด สมองส่วนหนึ่งส่วนใดมันเป็นอย่างนี้

ตอนนั้นเกิดสงครามโลก ทางอังกฤษส่งนายทหารใต้ดินมาอยู่ที่ฝรั่งเศส ช่างไม้ชาวฮอลันดานี่ก็หนีมาอยู่ฝรั่งเศส คราวนี้ตัวแกเกิดป่วย ต้องไปนอนรักษาตัวที่โรงพยาบาลรวมกับนายทหารอังกฤษที่ป่วยเหมือนกัน

ครั้นไม่กี่วันต่อมานายทหารอังกฤษที่เคยนอนอยู่เตียงข้าง ๆ ก็ลุกมาจับมือลา

พอสัมผัสมือปั๊บ ตาช่างไม้ฮอลันดาก็เศร้าทันที! เพราะแกเห็นชัดว่า นายทหารอังกฤษคนนี้ไปตายที่หัวมุมตึกหลังหนึ่ง!

แกไม่กล้าบอกเจ้าตัว ก็เที่ยววิ่งไปบอกนางพยาบาล นางพยาบาลก็หาว่าแกเป็นบ้า! จะต้องไปให้หมอโรคจิตตรวจดู แกก็บอกจริง ๆ นะ อย่าให้เขาออกไปจากโรงพยาบาลเลย ทั้งเล่าอะไรต่าง ๆ ให้นางพยาบาลฟัง นางพยาบาลก็หาว่า อ้ายหมอนี่ บ้า! จับตัวไปให้หมอโรคจิตตรวจเป็นการใหญ่

'อีก 5 วันเท่านั้น นางพยาบาลคนนั้นก็มาบอกว่า เออ! นี่แกพูดจริงแฮะ! นายทหารอังกฤษไปตายที่หัวมุมตึกโน่นจริง ๆ'

คราวนี้ก็มีคนลือกันใหญ่ ก็มีคนมาให้แกดู พอแกจับมือ จับสิ่งของของเขาก็รู้หมดว่าอะไรเป็นอะไร

อยู่มาวันหนึ่งก็ไปแสดงบนเวที คนดูเอานาฬิกาออกมายื่นให้แกจับ ก็บอกได้ทันทีว่า เวลานี้คุณเป็นหนี้เขาเท่านั้น ๆ ทำไมไม่ใช้เขา! บางคนโดนเข้าอย่างนี้ก็ซักอาย ก็พูดตามความจริงนี่ครับ!

นาฬิกานี่คุณเอามาจากโน่นหยิบของคนอื่นเขามาเฉย ๆ อะไรทำนองนี้ คนที่ยื่นนาฬิกาให้แกก็หน้าชาซีครับ!

ต่อมาก็มีผัวเมียคู่หนึ่งนั่งอยู่แถวหน้า เอาผ้าเช็ดหน้าส่งให้ก่อนที่จะพูด แกบอกว่า ขอพูดความจริงนะ ถ้าใครไม่ชอบความจริงก็อย่าเอาอะไรมาให้แกดู พอผัวเมียคู่นั้นยื่นผ้าเช็ดหน้าให้ แกรับปุ๊บก็บอกเลยว่า คุณนี่โกหกเมีย! คุณมีเมียน้อยซ่อนอยู่ที่ตำบลนั้น ๆ!...ก็เกิดเรื่องใหญ่โต!

ตั้งแต่นั้นมา แกก็บอก ไม่เอาแล้วเรื่องอย่างนี้ เลิกแล้ว! แต่คราวนี้อเมริกันหัวมันแจ๋วกว่าเป็นชาวเท็กซัสน่ะครับ มันเอาตานี่ไปเท็กซัส ไปชี้บ่อน้ำมัน ทนายความอเมริกันเป็นคนพาไป มันจ้างนะครับ ก็ไปชี้ปั๊บ ๆ ๆ ๆ เป็นเศรษฐีไปเลย! ไปชี้บอกตรงนี้มีบ่อน้ำมัน ตรงนั้นเป็นบ่อน้ำมัน แต่ตอนหลังนี่รู้สึกแกจะเสื่อมหมดไม่รู้ว่าเป็นเพราะอะไร”

เรื่องของคนไข้คนหนึ่ง

คุณหมอเฉลี่ย วัชรพุกก์ ท่านเกิดเมื่อ พ.ศ. 2459 ขณะเขียนเรื่องนี้ อายุ 72 ย่างเข้า 73 ปี จบแพทยศาสตร์จากศิริราช เมื่อปี พ.ศ. 2483 เกษียณอายุปี พ.ศ. 2519 ชีวิตรับราชการเคยเป็นแพทย์ประจำบ้านที่โรงพยาบาลศิริราชหนึ่งปี แล้วมารับราชการที่โรงพยาบาลจุฬาฯ ตลอดมาจนเกษียณอายุ ท่านเล่าเหตุการณ์เมื่อครั้งท่านเป็นแพทย์ประจำบ้านให้ฟังว่า

“เรื่องที่ผมประสบด้วยตนเองนี่ ผมไม่เชื่อนะครับ เป็นเรื่องเกี่ยวกับคนไข้ที่มันสมองอาจกำลังฟั่นเฟือนก็เป็นได้

ตอนผมเป็นแพทย์สูตินารีแพทย์ประจำบ้านอยู่ที่ศิริราช มีอยู่ห้องหนึ่ง ห้องนี้ก็แปลกนะ ตอนหลังผมไปถามพยาบาล พยาบาลเขาบอกว่ามีบ่อย...ห้องนั้นเป็นห้องเดี่ยว

พอดีวันนั้นผมอยู่เวร ก็เห็นคนไข้หญิงคนหนึ่งวิ่งออกมาจากห้องไปนอนดิ้น แกแท้งใหม่ๆ ก็มีไข้ แกร้องแต่ว่า **อยู่ไม่ได้! อยู่ไม่ได้?** ผมก็ถามว่า **ทำไม อยู่ไม่ได้?** แกบอกว่า **เวลานอนมีคนมากวนฉันเรื่อย ประเดี๋ยวมาดึงขา ประเดี๋ยวมาดึงแขน!**

ผมก็บอกว่า เอ้า! ถ้ายังงั้นไปนอนห้องอื่น แกก็ย้ายไป

รุ่งขึ้นผมก็ไปถามพยาบาล เอ๊ะ! ห้องนี้เคยมีอย่างนี้ไหม? เขาบอกว่า บ่อย! มีคนมาดึงแขนดึงขาคนไข้นี่มีบ่อย! ตอนนั้นผมยังไม่รู้เรื่องเกี่ยวกับวิญญาณอะไรก็เฉย ๆ ปล่อยเลยตามเลย จนกระทั่งบัดนี้”

วิญญาณที่โรงพยาบาลหญิง

นอกจากนี้ คุณหมอเฉลี่ยได้เล่าถึงบุตรชายของคุณหมอ ว่า

“ลูกชายคนโตของผมเป็นหมอ แกเล่าให้ผมฟัง ตัวแกเองไม่เคยเชื่อเรื่องผีเรื่องสางอะไรนี่หรอก เขาบอกว่าเขาไปอยู่เวรที่โรงพยาบาลหญิง (โรงพยาบาลราชวิถีในปัจจุบัน) สมัยก่อนโรงพยาบาลหญิงมีตึกอยู่ตึกหนึ่งสำหรับให้หมอเวรนอน ตรงข้ามกับทางเดินนั้นเป็นห้องคลอด

...แกบอกว่าอยู่เวรตอนกลางคืน ปิดประตู ใส่กลอนเรียบร้อยก็เข้านอน เตียงนอนอยู่ตรงกันข้ามกับประตู

พอจะเคลิ้ม ๆ แกบอกว่าเห็นประตูเขยิบเข้า เขยิบออก! เขยิบเข้า เขยิบออก! ทั้ง ๆ ที่ประตูใส่กลอนอยู่ มองดูก็ไม่เห็นมีใคร

คราวนี้พอจะเคลิ้มอีก ก็เห็นผู้หญิงคนหนึ่งนุ่งผ้าถุงมายืนอยู่ข้างแกเมื่อไหร่ก็ไม่รู้! บอกว่า

"ช่วยฉันหน่อยซี! ฉันต้องการให้คนทำบุญให้ฉันหน่อย"

ลูกชายผมก็มองดู เห็นผู้หญิงนุ่งผ้าถุงยืนอยู่อย่างนั้น แกก็ลุกขึ้นเปิดไฟ แล้วก็ขนของไปอยู่ห้องอื่น!

รุ่งขึ้น แกก็ไปถามพวกพยาบาล เอ๊ะ! ห้องนี้เป็นยังไง? พวกพยาบาลก็หัวเราะถามว่า คุณหมอเจอะอย่างนั้น ๆ ใช่ไหม? แกก็บอกว่า ใช่! พยาบาลก็บอกว่าคุณหมอโดนมาหลายคนแล้ว ผู้หญิงที่นุ่งผ้าถุงน่ะ!

ลูกผมก็ถามว่า ตายเพราะอะไร? พยาบาลก็บอกว่า คลอดลูกตาย! ผู้หญิงคนนั้นใส่เสื้อสีอย่างนั้น นุ่งผ้าถุงสีอย่างนั้น ลูกชายผมก็ไม่เชื่อนะครับ แกบอกเรื่องนี้แปลกที่สุด แล้วก็ไม่นอนในห้องนั้นอีกเลย!"

เรื่องของพระยาศรีวิสารวาจา

เมื่อพูดถึง ท่านเจ้าคุณศรีวิสารวาจา ซึ่งเป็นบิดาของคุณหญิงสาวิตรี ศรีวิสารวาจา และเป็นคุณน้าของผู้เขียนนั้น คุณหมอเฉลี่ยได้กล่าวว่า

“ผมเคารพนับถือท่านเจ้าคุณศรีวิสารวาจาเป็นคุณพ่อคนที่สองของผม! ในชีวิตผมนี้ได้ท่านเจ้าคุณศรีวิสารวาจาแนะนำวิธีการทุกอย่างในเรื่องการบริหารงานหรือในเรื่องอื่น ๆ ที่ท่านสามารถแนะนำได้ ซึ่งก็เป็นความรู้สูงมาก เพราะท่านเชี่ยวชาญเหลือเกิน เรียกว่า ท่านมีความกรุณาเมตตาต่อครอบครัวของผมมาก

อย่างทำบุญบ้านท่านก็ได้เอาพระบูชาสวย ๆ จากลพบุรีมาให้เป็นคนแรก ในชีวิตนี้ที่ผมได้พระบูชา และปัจจุบันนี้ผมก็ถือว่า เป็นยอดของพระบูชาทั้งหลายเท่า ๆ กับพระที่คุณพ่อของผมให้!

วันหนึ่งท่านเจ้าคุณศรีวิสารวาจาเล่าให้ฟังว่า เมื่อครั้งท่านไปประชุมที่นิวเดลีประเทศอินเดียนั้น ท่านไปขึ้นเครื่องบินที่สนามบินก็เผอิญพบกับ **หลวงพ่อลี** วัดอโศการาม

ท่านเจ้าคุณศรีวิสารวาจาก็เข้าไปนมัสการ แล้วถามว่าท่านจะไปไหน? หลวงพ่อลีก็บอกท่านเจ้าคุณศรีวิสารวาจาว่าท่านจะไปนมัสการสังเวชนียสถานที่อินเดียนี่ ก็ปราศรัยกัน

ได้ชั่วครู่ ท่านเจ้าคุณศรีวิสารวาจาจึงมนัสการลา เพราะถึงเวลาเครื่องบินจะออก

ครั้นท่านเจ้าคุณศรีวิสารวาจามาถึงกรุงเทพฯได้วันเดียว ก็ทราบว่า หลวงพ่อลีท่านมรณภาพเมื่อวัน-สองวันนี่เอง!

เรื่องนี้ท่านเจ้าคุณศรีวิสารวาจาเล่าให้ผมฟัง ผมยังจำได้จนบัดนี้!”

เชื่อว่าวิญญาณมีจริง

ผู้เขียนเรียนถามคุณหมอเฉลี่ยว่า ท่านเชื่อว่าวิญญาณมีจริงไหม? คุณหมอตอบอย่างหนักแน่นว่า

“สำหรับผม ผมเชื่อว่าวิญญาณมีจริง”

“แต่ว่าต้องเป็นวิญญาณแบบพระพุทธศาสนานะครับ ไม่ใช่วิญญาณในศาสนาอื่น เพราะศาสนาอื่นเขาถือว่าวิญญาณคือตัวจริง ๆ แต่เป็นกายทิพย์ที่ตัวจริงของเราเป็นอัตตา ตายไปแล้วก็ยังเป็นตัวของเราอยู่ แต่มันเหมือนอินวิสซิเบิ้ลแมน คือ เป็นกายทิพย์ หากทว่ายังเป็นตัวของเรา มีหู มีตา มีอะไรเหมือนกับตัวเรา...เหมือนกับถอดเสื้อผ้า แล้วไปใส่เสื้อผ้าชุดใหม่ เป็นอัตตา

แต่ในพระพุทธศาสนาของเราเป็น **อนัตตา** แปลว่า **ไม่มีตัวตน** เพราะฉะนั้นวิญญาณนี่เป็นคล้าย ๆ พลังงาน

พลังงานที่เกิดขึ้นมาได้จากกรรมที่ตัวทำไว้ กรรมดีก็เป็นพลังงานที่ดี กรรมชั่วก็เป็นพลังงานที่ชั่ว แล้วก็จะต้องเกิดทันทีตายปั๊บต้องเกิดเป็น **โอปปาติกะ**

หมายความว่า พระพุทธศาสนาของเรา แบ่งชั้นที่ไม่ใช่เป็นมนุษย์กับสัตว์ทั้งหมด 31 ชั้น คือ อบายภูมิ 11 ชั้น เทวดา 16 ชั้น แล้วก็พรหมอีก 4 ชั้น ข้อนี้ผมว่าจริง! เพราะพระพุทธเจ้าท่านเห็น ท่านมีตาทิพย์ ท่านก็มองเห็นรอบตัวเรานี้อาจจะมีพวกอินทร์ พวกพรหม เทวดาหรือเทพทั้งหลาย

แต่ว่าคล้าย ๆ เหมือนวิญญาณเหมือนกับคนเราอยู่ในโลก เราก็มองเห็นกันนั่นก็เป็นโลกของเรา โลกซ้อนโลกเป็นโลกเทวดาโลกพรหม ก็มี แต่เรามองไม่เห็นเพราะเราไม่มีตาทิพย์ ไม่มีหูทิพย์ เราก็มองไม่เห็น

พระพุทธเจ้า พระอรหันต์ท่านเห็นนี่ ทำไมท่านถึงต้องเทศน์โปรดพระพรหม...**พรหมา จ โลกา ฯ**

หมายความว่า เชิญท่านพรหมมาฟังเทศน์ ท่านมองเห็นหมด อันนี้เป็นลักษณะที่ไม่ใช่วิญญาณแบบพราหมณ์ทางพราหมณ์ หมายความว่า ผม...หมอเฉลี่ย...ตายไปเกิดเป็นหมอเฉลี่ย

แต่ทางพระพุทธศาสนา วิญญาณของเราถ้าเป็นวิญญาณที่ดี ทำกรรมดี เราก็ไปเกิดเป็นเทวดา ถ้าวิญญาณเราชั่ว ทำกรรมชั่วมาก็ไปเกิดเป็นเปรต! หรือเป็นอะไร

ก็แล้วแต่กรรมนั้นๆ รูปร่างไม่เหมือนเราแล้ว เปลี่ยนไป! แต่วิญญาณเรายังอยู่ พลังของเรายังอยู่ รูปเปลี่ยนไปเป็นอนัตตา...ฯ”

เป็นที่น่าเสียดายเหลือเกินที่ผู้เขียนฟังท่านพูดเพลินจนเทปหมดม้วนแต่เพียงแค่นี้ ซึ่งเป็นความสะเพร่า เผอเรอของผู้เขียน จึงไม่อาจจะนำคำพูดคำอธิบายของท่านมาลงจนหมดถ้อยคำที่สนทนาในวันนั้นได้

ผู้เขียนขอกราบประทานอภัยต่อ **ท่านศาสตราจารย์นายแพทย์เฉลี่ย วัชรพุกก์** มา ณ โอกาสนี้ และขอขอบพระคุณเป็นอย่างยิ่งที่ท่านกรุณาให้สัมภาษณ์ด้วยความเมตตาตั้งแต่ต้นจนจบ

และอีกท่านหนึ่งซึ่งผู้เขียนจะลืมมิได้เสียก็คือ **คุณหญิงสาวิตรี ศรีวิสารวาจา** ที่เป็นธุระทุกอย่าง ทุกประการ จนกระทั่งผู้เขียนได้มีโอกาสไปสัมภาษณ์สมดังความประสงค์

เสียงประหลาดในเทป

ที่จริงผู้เขียนสมควรจะจบบทความชิ้นนี้แต่เพียงแค่นี้ ถ้าหากไม่นึกไปถึงเสียงที่ปรากฏอยู่ในเทป ขณะที่ผู้เขียนกำลังสัมภาษณ์คุณหมอเฉลี่ยอยู่ ทั้งนี้เพราะถ้าผู้เขียนสัมภาษณ์ท่านผู้ใดมา ก่อนจะเขียนเรื่องราวของผู้นั้น จำต้องถอดเทป

แต่ละคำพูด แต่ละประโยคเสียก่อนชั้นหนึ่ง แล้วจึงจะเขียนบทความตามเนื้อเรื่องที่ถอดมาจากเทป

และเรื่องของคุณหมอเฉลี่ย วัชรพุกก์ นั้น ผู้เขียนก็ปฏิบัติดังกล่าวโดยทำการถอดเทปเป็นอันดับแรก

แต่เป็นที่น่าประหลาดใจว่า ภายในห้องทำงานส่วนตัวของคุณหมอเป็นห้องที่มิดชิด ไม่มีสรรพสำเนียงภายนอกจะหลุดรอดเข้าไปรบกวนได้นั้น ทำไมหนอผู้เขียนเปิดเทปฟังแล้ว จึงมีเสียงหนึ่งสอดแทรกคำพูดของคุณหมอเฉลี่ยซึ่งกำลังพูดถึงเรื่องวิญญาณเป็นจังหวะ ๆ!

เสียงที่ปรากฏในเทปเป็นเสียงเหมือนใครคนหนึ่งตีกระทะทองเหลืองหรือแผ่นทองเหลืองเป็นจังหวะ ๆ และดังเหลือเกิน!

มิหนำซ้ำยังมีคล้าย ๆ เสียงเพลงสอดแทรกขึ้นมาช่วงสั้น ๆ อีกด้วย! เป็นเสียงเพลงเย็น ๆ พิกล!

เมื่อผู้เขียนได้ยินดังนั้น บังเกิดความไม่แน่ใจ และเนื่องจาก การสัมภาษณ์คุณหมอเฉลี่ยในวันนั้น นอกจากคุณหมอกับผู้เขียนแล้ว ยังมีคุณหญิงสาวิตรี ศรีวิสารวาจานั่งฟังอยู่ด้วยจนจบการสัมภาษณ์

ด้วยเหตุนี้ ผู้เขียนจึงโทร.ไปถามคุณหญิงสาวิตรีว่าขณะที่ผู้เขียนกำลังสัมภาษณ์คุณหมอเฉลี่ยนั้น มีเสียงดัง

เหมือนมีใครมาตีกระทะทองเหลืองแทรกขึ้นมาหรือไม่? คุณหญิงสาวิตรียืนยันว่าไม่มีเด็ดขาด!

ผู้เขียนได้รับคำยืนยันเช่นนั้น จึงเปิดเทปให้เธอฟังทางหูโทรศัพท์ คุณหญิงสาวิตรีฟังแล้วบอกว่า **"ขนลุก"**

ผู้เขียนยังไม่แน่ใจอีก จึงโทร. ไปหาคุณหมอเฉลี่ยและได้เรียนถามท่านเช่นเดียวกับที่ถามคุณหญิงสาวิตรี

คุณหมอเฉลี่ยยืนยันว่าห้องของท่านเป็นห้องมิดชิดไม่มีทางที่เสียงภายนอกจะเล็ดลอดเข้ามาได้

ผู้เขียนจึงเปิดเทปให้ท่านฟังทางโทรศัพท์ คุณหมอฟังแล้วบอกว่า

"ถ้ามีเสียงนี้ขณะที่คุณทองทิวกำลังสัมภาษณ์ ผมคงรำคาญและทนไม่ไหวแน่!"

ผู้เขียนเรียนถามท่านว่าท่านเข้าใจว่าเป็นเสียงอะไร? ท่านตอบว่าไม่แน่ใจ แล้วพูดต่อว่า

"เมื่อเช้านี้ก่อนคุณทองทิวมา ผมก็บอกกล่าวพระภูมิเจ้าที่ขออนุญาตที่จะเล่าเรื่องของท่านแล้ว...แต่ทำไมเป็นอย่างนี้ก็ไม่ทราบ!"

ผู้เขียนยังเก็บเทปม้วนนี้ไว้และตั้งใจจะอัดสำเนาส่งไปให้คุณหมอเฉลี่ยกับคุณหญิงสาวิตรี ท่านละม้วนด้วย!

...ขอประทานอภัย ท่านผู้อ่านทั้งหลายทราบบ้างไหมครับว่า เสียงที่ปรากฏในเทปของผู้เขียน เป็นเสียงที่เกิดขึ้นจากท่านผู้ใด?

รายชื่อผู้มีจิตศรัทธาร่วมพิมพ์
วิญญาณมีจริงหรือ เล่ม 11

สถานธรรมไท่อิน	7,810 บาท
ซั่นอวี้ฝอถัง	6,750 บาท
ผู้ไม่ประสงค์ออกนาม อุทิศให้เจ้ากรรมนายเวร ของบิดามารดา	4,225 บาท
คุณบานชื่น บุตรชา	2,500 บาท
คุณเสกสรร-ด.ช. ใหม่ มณีนุตร์, คุณวรวุฒิ-คุณดารุณี ถาวรพรกวิน	2,200 บาท
คุณสุมิตรา ผลประสิทธิกุล และครอบครัว	2,000 บาท
คุณนารีรัตน์ สุมิตไพบูลย์	1,500 บาท
คุณวันเพ็ญ ภู่ภักดี	1,297 บาท
คุณสุชาติ เชาว์ศิลป์	1,000 บาท
คุณประวิทย์-คุณปราณี มาสกุลรัตน์	1,000 บาท
คุณรัตนา มาสกุลรัตน์	1,000 บาท
คุณธิติ วงษ์ปา	800 บาท
คุณสิริพิชญ์ ถนอมศักดิ์กุล	700 บาท
คุณสุปิยา เริ่มฤกษ์	500 บาท
คุณอัครเดช รชตะวิวรรธน์	500 บาท
คุณสมบัติ สิทธิอาภากุล	500 บาท
คุณนันทวัน เจนประดิษฐ์วงศ์	500 บาท
คุณสมหวัง ชาตรี	500 บาท
คุณสมพงษ์-คุณณัฐิมา เชาว์ประเสริฐกุล และครอบครัว	500 บาท
คุณธเนศ ถนอมจิตร์	500 บาท
ครอบครัวศรีผดุงกุล	300 บาท
ครอบครัวตันบูรณา	300 บาท

คุณวิรัตน์ แก้วดอนรี	260 บาท
คุณวิลาวัลย์ ปิยะนันทพงศ	220 บาท
คุณอุดม-คุณวิไล-คุณพัชรินทร์ รัตนพรศิริ	200 บาท
คุณธีระพล-คุณบุญนำ เรืองเดชมงคล	200 บาท
คุณนฤมล เขมสิริรัตน์ และครอบครัว	200 บาท
คุณลิบ-คุณออโรร่า พุทธิธาร	200 บาท
คุณชนัญญา พูลสุขสมบัติ	200 บาท
คุณประสาน สุทธวิรีสรรค์-คุณนฤมล สุวัฒนพิเศษ	200 บาท
ด.ญ. สุชาดา-ด.ช. พิสิฐ-ด.ช. ตรีจักร เรืองเดชมงคล	100 บาท
คุณเจนจิรา ชัยวรรณสุทธิ์	100 บาท

บริจาคผ่านคุณวราภรณ์ แสงประทีปกุล

คุณจิดาภา ภาณุดิถีกุล	200 บาท
คุณวราภรณ์ แสงประทีปกุล	100 บาท
คุณอังคณา ประสงค์มณี	100 บาท
คุณสิริรัตน์ วิไธสง	100 บาท
ด.ช. ชานนท์ มิตศิลปิน	100 บาท
คุณอติใจ-ด.ช. พีระศิลป์ เปลี่ยนประยูร	50 บาท

บริจาคผ่านคุณนงลักษณ์ เตชะพิสิษฐ์

คุณแม่เอี่ยวเจียง แซ่ลิ้ม, คุณไมตรี- คุณวันเพ็ญ เตชะพิสิษฐ์ และครอบครัว คุณรัตนา-คุณนงลักษณ์-คุณนงเยาว์ เตชะพิสิษฐ์	500 บาท
คุณแม่พจนีย์ ดิศพัฒน์ และครอบครัว, คุณสุวัฒน์-คุณภาวิษา ดิศพัฒน์	500 บาท
พ.ท. เอนก น้อยนิติ	150 บาท
คุณสมใจภัฏน์ นวลมะโน	111 บาท

บริจาคผ่านคุณเอกรัตน์ เมษินทรีย์

คุณปัจจัย-คุณเอกรัตน์ เมษินทรีย์ และบุตรธิดา	1,000 บาท
คุณเช็งปอ แซ่เตีย	100 บาท
คุณเม่งกิม แซ่โง้ว	100 บาท
คุณเค็งลั้ง แซ่เซียว	100 บาท

บริจาคผ่านคุณนฤมล ทรงวัฒนา

ด.ช. ศรัณย์ วงษาราษฎร์	500 บาท
คุณปิยะวรรณ หันกระสัน	500 บาท
คุณสรชา ทีขะระ	300 บาท
คุณพ่อโป๋ฮก แซ่ล้อ	200 บาท
คุณนรินทร์ ทรงวัฒนา	200 บาท
คุณกุลธิดา-คุณสมาน-ด.ช. อนุชา-ด.ช. อนุชิต บัวทอง	200 บาท
คุณพ่อหาญ จันทโชติ	100 บาท
พระครูสมบัติ เตชะปัญโญ	100 บาท
คุณนฤมล ทรงวัฒนา	100 บาท
คุณภัคนา แซ่เอี๊ยบ	100 บาท
คุณจิตติรัตน์ ผลบูล	100 บาท
คุณอุดมศักดิ์ พุ่มปราสาท	50 บาท
คุณพัชรินทร์ สิทธิเจริญ	50 บาท

บริจาคผ่านคุณชลาพันธ์ เทพพรชัย

คุณเทพ-คุณอำไพ เทพพรชัย	200 บาท
คุณชลาพันธ์-คุณอมาวสี เทพพรชัย	200 บาท
คุณหทัยรัตน์-คุณเกษมสันต์ เทพพรชัย	200 บาท
ตระกูลเทพพรชัย	100 บาท
คุณสุจิตรา เทพพรชัย	100 บาท

คุณพงษ์ศักดิ์-คุณเวชยันต์ เอกกิตติเสถียร	100 บาท
อุทิศให้บรรพบุรุษ-ญาติมิตร-สรรพสัตว์	100 บาท
อุทิศให้ปู่ฤาษีนารอด-ปู่ฤาษีนารายณ์ และปู่ฤาษี 108 พระองค์	100 บาท

บริจาคผ่านคุณกัลยา ศักดิ์คงกระพัน

คุณคลัง-คุณงามจิตต์-คุณศุภมาศ-คุณปิยะฉัตร-คุณเถลิง รุ่งเจริญรวยยิ่ง	300 บาท
อุทิศให้คุณพ่อวิรุฬห์ เรืองเดชมงคล	300 บาท
คุณสุภาพร เรืองเดชมงคล	100 บาท
คุณเท่งหลี-คุณเฮียะ แซ่ก๊วย	100 บาท
คุณพ่อเต็กฮ้อ-คุณแม่เต็กฮั้ว แซ่ตั้ง	100 บาท
คุณธีรวัฒน์-คุณลัดดา-คุณเสาวนีย์ ตั้งวัฒนกุล	100 บาท
คุณกัลยา ศักดิ์คงกระพัน และบุตรธิดา	100 บาท
คุณอรดี เปรี่ยมจันทร์	100 บาท
คุณเจือ-คุณสุจิตรา ภวสันต์ และครอบครัว	100 บาท
คุณอนุวัตร-คุณสุดจิต ศวัสตนานนท์ และครอบครัว	100 บาท
คุณฐิติณัฐ ประทีปธีรานันต์	100 บาท
คุณพรศักดิ์-คุณรัชฎาพร-ด.ญ. ตรีประดับ อุทัยเศรษฐวัฒน์	100 บาท

ผู้มีจิตศรัทธาร่วมทุนพิมพ์หนังสือเล่มนี้ ขออุทิศส่วนบุญ ส่วนกุศลให้แก่บรรพบุรุษ ปู่ย่าตายาย บิดามารดา ครูบาอาจารย์ ท่านผู้มีพระคุณทุกท่าน ญาติสนิทมิตรสหายที่ล่วงลับไปแล้ว เจ้ากรรมนายเวรทุกภพทุกชาติ ตลอดจนสรรพสัตว์ทั้งหลาย ที่เคยเบียดเบียนชีวิตท่านมา ขอให้อโหสิกรรมและตัดวิบากกรรมที่มีต่อกันด้วยเทอญ

รายการชื่อหนังสือที่จัดพิมพ์เผยแพร่แล้ว

ชุด ท.พ.บัญชา ศิริไกร	**ค่าส่งเล่มละ**
- เที่ยวเมืองนรก	6 บาท
- เที่ยวเมืองสวรรค์	6 บาท
- วงเวียนกรรมของสัตว์โลก	6 บาท
- เส้นทางอริยะ	6 บาท
- ประวัติพระอรหันต์จี้กง	4 บาท
- ปรากฏการณ์นรกคนเป็น	4 บาท
- บันทึกเที่ยวเมืองตายโหง	4 บาท
- ธรรมญาณ	4 บาท
- 7 อริยเจ้า	4 บาท
- สังสารวัฏ	4 บาท
ชุด ช. วัฒนา	**ค่าส่งเล่มละ**
- บันทึกท่องนรกภูมิ	6 บาท
- แสงสว่างแห่งชีวิต	4 บาท
ชุด กฎแห่งกรรม ของ ท.เลียงพิบูลย์	**ค่าส่งเล่มละ**
- ทำดีได้ดี ทำชั่วได้ชั่ว เล่ม 1, 2, 3, 4, 5	6 บาท
ชุด ทองทิว สุวรรณทัต	**ค่าส่งเล่มละ**
- วิญญาณมีจริงหรือ เล่ม 1-10 (เล่ม 2-4 หมด)	4 บาท
ชุด ณรงค์ เสรีจินตกุล	**ค่าส่งเล่มละ**
- เล่ม 1 ท่องอเวจี	4 บาท
- เล่ม 2 เทวาไขปัญหา	4 บาท
- เล่ม 3 เสียงจากสุขาวดี	4 บาท
- เล่ม 4 พระโพธิสัตว์มาโปรด	4 บาท

ชุด ณรงค์ เสรีจินตกุล (ต่อ)	**ค่าส่งเล่มละ**
- เล่ม 5 โอวาทเทวา 1	หมด
- เล่ม 6 พระโอวาท - เซียมซีเจ้าแม่กวนอิม	4 บาท
- เล่ม 7 โอวาทเทวา 2	4 บาท
- เล่ม 8 เรื่องสั้นสอนใจ	4 บาท
- เล่ม 9 เสียงจากโลกทิพย์	4 บาท
- เล่ม 10 เรื่องสั้นจากจีน	4 บาท
- เล่ม 11 นิทานกฎแห่งกรรม	4 บาท
- เล่ม 12 70 ภาพกตัญญู	4 บาท
- เล่ม 13 พระคุณบิดามารดา	4 บาท
ชุด พระโพธิสัตว์กวนอิม	**ค่าส่งเล่มละ**
- อภินิหารโปรดชาวโลก	4 บาท
- กำเนิดพระโพธิสัตว์กวนอิม (ท.พ.บัญชา ศิริไกร แปล)	4 บาท
ชุด สิริเทพ เทวาพร	**ค่าส่งเล่มละ**
- เล่ม 1 คัมภีร์ละกาม เล่ม 1	4 บาท
- เล่ม 2 คัมภีร์โปรดโลก	4 บาท
- เล่ม 3 พระสูตรพ้นเคราะห์ภัย	4 บาท
- เล่ม 4 คัมภีร์ละกาม เล่ม 2	4 บาท
- เล่ม 5 เทิดทูนตัวหนังสือ	4 บาท
- เล่ม 6 ตำนานพระโพธิสัตว์	4 บาท
ชุด นิมิตพิศวง ของคุณไพศาล แสนไชย	**ค่าส่งเล่มละ**
- เล่ม 1 พระเจ้าตาเขียว	หมด
- เล่ม 2 ปราสาทหินเขาพนมรุ้ง	4 บาท
- เล่ม 3 หลวงปู่ทวด และพระธาตุดอยสุเทพ	หมด
- เล่ม 4 เจ้าแม่หม่อนเล่า	4 บาท
- เล่ม 5 ข้ามเวลามาในฝัน	หมด
- เล่ม 6 โยนกนคร	4 บาท

ชุด นิมิตพิศวง ของคุณไพศาล แสนไชย (ต่อ)	**ค่าส่งเล่มละ**
- เล่ม 7 พระธาตุกล่องข้าวน้อย และศึกบางระจัน	4 บาท
- เล่ม 8 พระเจ้าตนหลวง:พระธาตุศรีสองรัก:หลวงพ่อโสธร	หมด
- เล่ม 9 พระธาตุหริภุญชัย	หมด
- เล่ม 10 พระพุทธชินราช	4 บาท
- เล่ม 11 พระปฐมเจดีย์	4 บาท
- เล่ม 12 วัดพระพุทธบาทสี่รอย	4 บาท
หนังสือเล่มอื่น ๆ	**ค่าส่งเล่มละ**
- ชุดผลบุญผลกรรม เล่ม 1-3 (เล่ม 1,2 หมด)	4 บาท
- ธรรมะจากต้นไม้ ของหลวงปู่ชา สุภัทโท	หมด
- หลวงปู่ฝากไว้ ของหลวงปู่ดูลย์ อตุโล	4 บาท
- คำสารภาพของวิญญาณบาป ของ น.พ.อาจินต์ บุญเกตุ	4 บาท
- โอวาทสี่ของท่านเหลี่ยวฝาน มิสโจ แปล	4 บาท
- สุสานดำ ของ พระ อ.บุญช่วย ฐิติสาโร	หมด
- หนังสือสวดมนต์ ทำวัตรเช้า-ทำวัตรเย็น	4 บาท
- ประสบการณ์ในยมโลก ของพลโท สมาน วีระไวทยะ	หมด
- ประวัติโป๊ยเซียนโจวซือ	4 บาท
- การกินเจ และอาหารธรรมชาติ	4 บาท
- กินเจเว้นกรรม	4 บาท
- คิริมานนทสูตร	หมด
- ท่านถามเราตอบ	4 บาท
- ความถูกต้องคืออะไร	หมด
- ผัก ผลไม้ ตำราวิเศษของเซียนฮั่วท้อ	4 บาท
- ชีวิตหนึ่งมีค่าคุณอนันต์ ท่านจิ้กงมหาเถระ 1-3	4 บาท
- แค่เอื้อม	4 บาท
- พระสงฆ์ดีอย่างไร	4 บาท

ผู้ใดต้องการหนังสือ
ติดต่อได้ที่

ทันตกิจคลีนิค

ทันตแพทย์บัญชา ศิริไกร (ธนาณัติสั่งจ่าย ปณ. ประตูน้ำ)

745/43-44 ถนนเพชรบุรี ปากซอยเพชรบุรี 19 เขตราชเทวี

กรุงเทพมหานคร 10400

โทร. 252-9484, 252-6297

ติดต่อได้ทุกวัน ตั้งแต่เวลา 9.00-19.00 น. (เว้นวันอาทิตย์)

คุณกัลยา ศักดิ์คงกระพัน (ธนาณัติสั่งจ่าย ปณ. ยานนาวา)

ตู้ ปณ. 107 ยานนาวา กรุงเทพมหานคร 10120 หรือ

383 ซอยสันติภาพ 1 ถนนทรัพย์ สี่พระยา

บางรัก กรุงเทพมหานคร 10500

โทร. 268-1505, มือถือ 09-811-4437

โรงเจลั้งเต็กตึ้ง

236 ซอยอาภาภิรม (ข้างอาคารแสดงสินค้ากรมพาณิชย์สัมพันธ์)

ถนนรัชดา แขวงลาดยาว เขตจตุจักร กรุงเทพมหานคร 10900

โทร. 513–1056

ท่านที่ต้องการให้ส่งหนังสือทางไปรษณีย์

กรุณาส่งแสตมป์มาด้วย ค่าส่งเล่มละ 4 บาท

พิมพ์ที่ ห้างหุ้นส่วนจำกัด ป. สัมพันธ์พาณิชย์ 1030/8-12 ถนนนครไชยศรี ดุสิต กทม. 10300
โทร. 2412321, 2412862, 2411255, โทรสาร 2415352
นายประวิทย์ มาสกุลรัตน์ ผู้พิมพ์ผู้โฆษณา พ.ศ. 2544

วิญญาณมีจริงหรือ เล่ม 11

ทองทิว สุวรรณทัต